

Het water des Levens

*Het aanbod van vrije genade en
de rechtvaardiging door het geloof
in het licht van de Reformatie*

Oproep tot een hernieuwde Reformatie!

G.P.P. Burggraaf

G.P.P. Burggraaf

HET WATER DES LEVENS

**HET AANBOD VAN VRIJE GENADE EN
DE RECHTVAARDIGING DOOR HET GELOOF
IN HET LICHT VAN DE REFORMATIE**

Oproep tot een hernieuwde Reformatie!

**UITGEVERIJ "DE ROKENDE VLASWIEK"
POSTBUS 47 - 2820 AA STOLWIJK**

De wereld wil evangelisch zijn, God echter wil Zijn Woord en Zijn Wet handhaven, en slechts hij, die voor de Wet beeft, die zucht en klaagt: "Ach, ik zondaar! Ik ben verloren!" zal het heil smaken, dat de engelen te Bethlehem met deze woorden verkondigden: "Vreest niet! want ziet, u is heden geboren de Zaligmaker, welke is Christus, de Heere."

Dr. H.F. Kohlbrugge

(Uit: "DE TABERNAKEL EN ZIJN GEREEDSCHAPPEN")

Burggraaf G.P.P.

'HET WATER DES LEVENS'

Alle hoofdstukken van dit boek zijn eerder afzonderlijk in brochurevorm door onze uitgeverij uitgegeven in oplagen van 500 stuks per brochure. Deze uitgave is met een niet gering aantal nadere omschrijvingen en toevoegingen uitgebreid, vooral ten aanzien van SoW.

© 2004 Copyright bij Uitgeverij 'De rokende Vlaswiek' - Stolwijk
ISBN 90-76100-69-1
NUR 700

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij digitaal, elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

INHOUD

Getuigenis	6
Verantwoording.....	7
Hoofdstuk 1 Het water des Levens om niet	11
Aanbod van vrije genade (Jesaja 55:1)	
Hypercalvinisme en Verbondsautomatisme	
Zijn alle verbondskinderen erfgenamen?	
Hoofdstuk 2 Doden zullen horen	33
Aanbod van vrije genade (Johannes 5:25)	
Open-schuld-leer tegen het licht	
Korte recensie op "Leerboek" ds. CAvD	
Hoofdstuk 3 Komt, ziet een Mens	53
Aanbod van vrije genade (Johannes 4)	
Fatalisme en activisme onder censuur	
Dr. KvdZ, ds. WP en 38-jarige kranke	
Hoofdstuk 4 Ontwaakt gij die slaapt	73
Aanbod van vrije genade (Efeze 5:14)	
Tweeërlei slapenden en drieërlei ontwaken	
De kerkelijke doodsvallei en Ezechiël	
Hoofdstuk 5 Waarmee de Kerk staat of valt	90
Toetssteen van ware en valse rechtvaardigmaking	
Dr. 'Habitus' onder censuur	
Onthulling verkeerde vertaling HC. vr./antw. 60	
Broederlijke brief aan ds. T. Klok te Urk	
Hoofdstuk 6 De bevinding der heiligen	116
Uit de tijd van de grote opwekkingen	
Briefwisseling met en afscheid van ds. HJH	
Bevinding der heiligen (Romeinen 5:6)	
Hoofdstuk 7 Ikabod	138
De gevolgen van een kerkelijke 'Eli-geest'	
De sprake Gods omtrent SoW	
Commentaar op SoW-lezing drs. PM	
Briefkaart van ds. JJ en mijn antwoord hierop	
Opmerking bij het boekje: "Leer mij Uw Wet"	
Epiloog.....	165

GETUIGENIS

Het is voor mij niet altijd vanzelfsprekend mijn bevindingen op te schrijven. Ze liggen verklaard in mijn geschriften. Als u die daarin niet gewaar kunt worden, zal het niet veel zin hebben u mijn bevindingen persoonlijk te vertellen. Ik weet van hoogten en diepten, van schuld en dienstbaarheid, van grote verlatenheid en hemelse gesteldheid. Ik heb de goddelijke inspraak en toelachingen van Christus ervaren in mijn totale verlorenheid, bij de aan- en voortgang. Ik weet mij keer op keer gesterkt door het inwendig getuigenis van de Heilige Geest op grond van de Schrift, dikwijls als ik de radeloosheid nabij ben. Ik geloof wat ik schrijf en ik schrijf wat ik ervaar. Ik weet me door God geroepen om Wet en Evangelie uit te dragen. God zal ermee doen wat Hem behaagt. Voor de één zal het tot een eeuwige zegen zijn en voor de ander tot een ergernis of zelfs tot een eeuwig afgrijzen. Ik schrijf het liefst naar het hart van Jeruzalem, om haar toe te roepen dat haar strijd vervuld is, haar ongerechtigheid verzoend is, en dat zij van de hand des HEEREN dubbel ontvangen heeft voor al haar zonden (Jes. 40:2), maar nooit ten koste van Gods heilig recht en deugden. Die boodschap roept echter veel verborgen en openbare vijandschap op, soms van een kant waar je het niet van verwacht. Als ik mij bezig zou houden met dode en dorre leerstellingen, zou men mij wel met rust laten. Maar omdat de dode godsdienst het levende kind niet kan verdragen, laat staan zijn schrijven, zouden sommigen mij wel willen vernietigen. Evenwel, geen onheil zal de stad kunnen verstoren, waar God Zijn woning heeft verkoren. Niemand kan beletten waartoe God geroepen heeft. Als ik het wil opgeven, wat tot mijn schaamte al talloze keren is gebeurd, ontsteekt de Heere weer een vuur in mijn binnenste en dan moet ik weer schrijven, of de stenen zouden gaan spreken. Het eerste boek van mijn hand moet echter nog uitkomen, wat niet verdoemeniswaardig is, maar het bloed van Jezus Christus reinigt van alle zonden. Wendt u dan naar Hem toe en wordt behouden, o alle gij einden der aarde, want Hij is God en niemand meer.

de schrijver

VERANTWOORDING

Dit boek is geschreven tegen de geest van de tijd, en is vooral gericht tegen *het werkheilige activisme* en *het dodelijke fatalisme* omtrent de toe-eigening van het heil.

De eerste vier hoofdstukken handelen over het aanbod van vrije genade. Zowel de toepassing als het misbruik hiervan komen uitvoerig aan de orde. Dan volgt er een belangrijk hoofdstuk over de rechtvaardiging door het geloof, gevolgd door een hoofdstuk over de bevinding der heiligen. Het laatste hoofdstuk handelt over de gevolgen van een kerkelijke Eli-geest, die in onze dagen hoogtij viert. In dit hoofdstuk wordt er ook gewezen op het feit dat de PKN-beweging de zoveelste kerkelijke afscheiding is van de kerk der Reformatie, ofwel de planting Gods in Nederland.

De inhoud van dit boek handelt echter hoofdzakelijk over de toepassing van het heil en de wijze waarop dat geschiedt, waarbij een aantal heersende dwalingen besproken en op grond van Gods Woord weerlegd worden. Het aanbeeld van dit boek is de leer der Reformatie, namelijk de leer van de rechtvaardiging van de goddeloze, ofwel de rechtvaardiging door het geloof. Over de rechtvaardiging door het geloof is al heel wat geschreven, zowel in het verleden als in het heden. De rechtvaardiging door het geloof is immers één van de hoofdpilaren van de gereformeerde geloofsleer. Door de eeuwen heen is deze leer echter meer bestreden dan door het geloof beleden. Dwaalt men echter omtrent het leerstuk van de rechtvaardiging, dan dwaalt men in alles! De leer van de rechtvaardiging van de goddeloze is namelijk een leer waarmee de kerk staat of valt, een leer, waarvoor de Reformatoren hun leven veil hadden, een leer die de brandstapels heeft doen roken!

Pijnlijk is het echter te moeten vaststellen dat de dwalingen omtrent dit leerstuk in onze dagen meer en meer gelegitimeerd worden, zelfs met een 'beroep' op de Reformatie, zodat *'hele wolken van getuigen'* tegen elkaar uitgespeeld worden. De oorzaak van deze ontwikkeling is vooral gelegen in het feit dat vele theologen -en zelfs hele kerkverbanden- zich niet meer beroepen op Gods Woord als de enige gezaghebbende Autoriteit van de leer der zaligheid, zoals verwoord in 'De Drie Formulieren van Enigheid', maar zich geheel baseren en funderen op de theologie van de twijfelachtige enkeling.

Aangezien de leer van de rechtvaardiging door het geloof de

spil is van de gereformeerde waarheid, kan deze leer nooit teveel geleerd, beleden en zeker niet teveel beleefd worden. Een rechtgeaard kind van God zal zich met de Kerk van alle eeuwen en plaatsen nooit gereformeerd durven noemen, zonder de bereidheid te tonen zich altijd opnieuw te laten réformereren. Die bereidheid is wel zover zoek in onze dagen, dat de (kerkelijke) oordelen niet meer af te bidden zijn. SoW is nog maar een beginsel van de kerkelijke smarten die ons te wachten staan en daaraan ontkomt ook de Afscheiding zeker niet, want ook daar wordt de dood doorgaans voor het leven gehouden en het leven voor de dood.

Als de afgescheiden predikanten, zoals ds. Joh. van der Poel en ds. Fraanje, de huidige ontwikkeling nog eens konden gadeslaan, zouden zij zich van smart in hun graf omkeren. Zij hebben de kerkelijke afval wél zien aankomen en met name ds. Fraanje heeft gezegd dat zijn(!) kerk een tijd zou ingaan waarin het geloof en de daadwerkelijke geloofsvereniging met Christus gescheiden zouden worden. Welnu, we zitten er middenin! En hoewel genoemde predikanten ook niet helemaal zuiver waren in de wedergeboorteleer, leerden zij wel de noodzakelijkheid van de bevinding van de leer van de rechtvaardiging van de goddeloze. En dat wordt nu juist allerwegen gemist in onze dagen, ja, zelfs tegengesproken en in diskrediet gesteld door bijbeldikke citatenboeken en allerhande buiksprekerij.

Dat velen een frontale aanval op de leer van de rechtvaardiging van de goddeloze niet aandurven, omdat zij dan teveel opvallen, doet niets af aan het feit dat de bijbelse rechtvaardigingsleer -en de daaraan verbonden heilstoe-eigening- véél meer in het geding is in de rechtzinnige kerken als menigeen zal willen aannemen. Het is zelfs zo erg dat velen, die de leer van de rechtvaardiging door het geloof wel met de mond belijden, deze juist ondermijnen door wedergeboorte en rechtvaardiging vaneen te scheiden, terwijl zij zich schaamteloos op de eeuwenoude belijdenisgeschriften beroepen, alsof hun 'open-schuld-leer' voluit gereformeerd zou zijn!

De toerekening van de gerechtigheid van Christus kan nooit bestaan zonder de aanneming door het geloof, net zomin de aanneming kan bestaan zonder de toerekening. Er bestaat daarom volstrekt geen geestelijk leven vóór de rechtvaardiging door het geloof. Degenen die menen zonder gerechtvaardigd te zijn door het geloof ten hemel te kunnen reizen, zullen hun ogen met de rijke man in de hel opslaan.

Sommigen spreken van een 'geloofsvermogen' dat met de inlijving in Christus in de ziel wordt ingestort en de ziel pas uit het 'revalidatiecentrum' van 'dr. Habitus' ontslagen wordt, als het

geloof een hand kan uitsteken. Die leer staat echter haaks op de herscheppings-theologie van de Heilige Geest en is regelrecht in strijd met de bijbelse leer van de rechtvaardiging door het geloof. Degenen die zo'n leer aanprijzen, moeten die ook uit de Schrift kunnen bewijzen, maar als het daarover gaat, blijkt hun wagen in de buurt van dr. Comrie te blijven steken.

Al degenen die op ingestorte vermogens zitten te wachten, om te kunnen geloven, wachten tevergeefs. God legt geen vermogens in de mens! Hij maakt de mens krachteloos, goddeloos en rechteloos, opdat goddelozen met God verzoend zouden worden door de dood Zijns Zoons. We moeten niet zoeken wedergeboren te worden, maar met God verzoënd te worden, en dat door het geloof. Als dat eeuwige wonder geschieden mag, is ook de wedergeboorte een feit.

Anderzijds wordt de leer van de rechtvaardiging door het geloof ondermijnd door degenen die het geloof niet als instrument van deelachtmaking, maar als de bewegende oorzaak van de rechtvaardiging leren en zo vermogens in de mens leggen, met als gevolg dat 'de gelovige mens' de vergeving der zonden zich toeëigent, zonder dat ooit de gerechtigheid van Christus hem van Godswege werd toegepast en toegerekend door de Heilige Geest.

Laatstgenoemde dwaalleer schijnt in onze dagen nogal opgang te maken en zijn duizenden (vooral onder jongeren) te verslaan.

Dit boek is -mocht het zijn- niet meer dan een bescheiden handreiking voor degenen die worstelen met het heil van hun onsterfelijke ziel, maar door de groeiende verwarring omtrent de fundamentele leer der zaligheid en de daaraan verbonden toe-eigening van het heil in vertwijfeling uitroepen: **"Wat is nog waarheid?"**

Onze innige wens en bede is, dat er een spoedige en ootmoedige wederkeer tot de bijbelse en fundamentele rechtvaardigingsleer zou gevonden worden, opdat er weer eer in onze lande wone en broeders van hetzelfde **kruis** weer in vrede zouden mogen samenwonen. Dat geve de Heere!

*Burgessville - Ontario,
April 2004,*

G.P.P. Burggraaf

1. HET WATER DES LEVENS OM NIET

HET AANBOD VAN VRIJE GENADE

In onze dagen is er veel te doen over het aanbod van genade. Voor- en tegenstanders laten hun stem horen, tal van boeken rollen van de pers en de boekhandels varen er wel bij, maar wie is er mee gebaat? De verwarring lijkt groter te worden. Er zijn twee hoofdstromingen in de gevestigde kerk.

De eerste **-hypercalvinistische-** stroming leert een sluitend verbondssysteem, waarbij alleen de uitverkorenen in het vizier staan. Bij deze stroming zijn ze het er echter nooit over eens geworden wie nu eigenlijk de uitverkorenen zijn, zodat het heil voor de gewone man helemaal onbereikbaar is geworden.

De tweede **-verbondsmatige-** stroming leert een verbondsautomatisme, zodat 'verloren gaan' praktisch uitgesloten is. Bij deze stroming zijn ze het er bijvoorbeeld over eens dat ze allemaal verbondskinderen zijn en aan de belofte mag nu eenmaal niet getwijfeld worden. Je mag bidden en pleiten, als je maar nooit zegt dat je een verloren zondaar bent, want zover reiken hun verbondsbeschouwingen niet. Ze zijn wel dikwijls met de godsdienst bezig, maar vraag niet of God ook met hen bezig is, want dan staat de wagen stil. In onze dagen zitten beide stromingen elkaar behoorlijk in de haren. Om het spreekwoordelijk te zeggen: *Twee honden vechten om een been, maar de derde gaat er ras mee heen.* Onder die derden versta ik dan de goddelozen uit Romeinen 5:6, want God is een God, Die de goddelozen rechtvaardigt om niet.

Om u voor te zijn, zal ik u zeggen dat ik noch voor- noch tegenstander ben van het aanbod van genade. Ik ben er niet voor op de wijze zoals het aanbod van genade heden ten dage doorgaans gepreekt wordt, namelijk zonder de Wet. Maar ik ben er vanzelf niet op tegen zoals Gods Woord ervan spreekt.

In de eerste plaats is de toepassing van het heil voor honderd procent het werk van de Heilige Geest. De mens valt er schoontjes buiten, want goddelozen worden met God verzoend.

Velen leren een aanbod van genade buiten de leer van de rechtvaardiging van de goddeloze om. Bij die leer doet God de helft en de mens de helft. Daar is niets van God bij! God doet alles, of Hij doet niets.

Op grond van de Schrift leren wij geen meewerkende genade, maar vrije genade.

Wel moet ik zeggen dat er een hemels onderscheid is tussen de algemene aanbidding van het Evangelie en de toepassing van de (verbonds)beloften. De verbondsbeloften gelden alleen voor Gods kinderen en dat geldt ook voor de voorbeding van Christus, want Hij bidt alleen en uitsluitend voor Zijn uitverkoren volk en niet voor de wereld (Joh. 17:9). De voorbeding van Christus geldt echter óók voor de nog onbekeerde uitverkorenen, want op grond van Zijn voorbeding en de eeuwige Raad des Vredes, worden ze in de tijd wedergeboren en worden de verbondsbeloften aan hen vermaakt in de toepassing des harten. Omdat wij niet weten wie de onbekeerde uitverkorenen zijn, moet het Evangelie(aanbod) algemeen en aan iedereen verkondigd worden, want er is zaligheid voor goddelozen, en hoop voor hopelozen...

In de tweede plaats staat het aanbod van vrije genade in het kader van de verzoening. De verzoening komt voort uit het hart van God en daar had Hij Zijn Zoon voor over. Het voorhangsel is gescheurd, van boven naar beneden en de toegang tot het bloed der verzoening is vrij. *"Wie dorst heeft, kome..."*

Sommigen naaien het voorhangsel weer dicht door een zogenaamde 'toeleidendeweg-leer'. Bij die leer moet je als een bekommerde ziel eerst een traject afleggen om tot Christus te kunnen gaan, maar geen mens schijnt te weten of die weg de brede óf de smalle weg vertegenwoordigt. Bovendien, moet je -áls je Christus leert kennen- bij zulk een leer eerst nog een tijd naar het 'revalidatiecentrum' van *dr. Habitus* om in de vrijheid van Christus te kunnen komen.

Nergens preekt Paulus een toeleidende weg tot Christus *in het kader van de wedergeboorte!* Hij preekt dé Weg, namelijk Christus, want hij wenst niets anders te weten dan Jezus Christus en Dien gekruisigd. Er gaat wel een weg aan de wedergeboorte vooraf, namelijk de weg van overtuiging van zonde, gerechtigheid en oordeel. De toeleidende weg is op zijn best gesproken een wegvorming op de brede weg, maar alles wat zich vóór de enge poort afspeelt, heeft geen enkele zaligmakende waarde.

Er zijn er die deze 'toeleidende-weg-leer' willen bewijzen met boeken vol uit-het-verband gerukte oudvader-citaten om hun gelijk te halen, maar Gods Woord zegt: "Vervloekt is de man die vlees tot zijn arm stelt." Christus wederstond de duivel met Gods Wóórd, namelijk: "Er staat geschreven...!" Christus kwam -met eerbied gesproken- niet met oudvaders aandragen om de waarheid te bewijzen. Hij, het vleesgeworden Woord, kwam met het onfeilbare Woord Gods: "ER STAAT GESCHREVEN!"

Er zijn maar twee wegen, de brede en de smalle weg en in de (enge) poort wordt er recht gesproken. Degenen die daarvan niet weten, zijn óf op de brede weg, óf zijn over de muur geklommen en hebben zich als wolven in schapenvellen gehuld, maar zullen vroeg of laat openbaar gemaakt worden.

God doet dus Zijn Eigen werk en Hij loopt nooit achter de feiten aan, ook niet als er zoveel verwarring heerst over het aanbod van genade en de heilstoe-eigening. Ik zeg: *gezegende verwarring*, want dan komt de waarheid weer eens aan het licht. Zijn raad zal immers bestaan en Hij zal al Zijn welbehagen doen. Of dacht u, lezers, dat God -met eerbied gesproken- met Zijn handen in het haar zit, vanwege de verwarring op het kerkelijke erf omtrent de toe-eigening van het heil? Dat te denken is blasfemisch. God gaat door om Zijn raad te volvoeren en Hij laat Zich echt niet beïnvloeden door letterpreken, discussieforums en vragenrubrieken.

De Bijbel staat evenwel vol van het onvoorwaardelijk Evangelie. Sommigen noemen dat 'het aanbod van genade', maar Gods Woord spreekt alleen van een roeping. Het Evangelie komt tot een iedere hoorder des Woords, maar de toepassing ervan is en blijft particulier en is er alleen voor verloren zondaren.

Met de hulp des Heeren wensen wij over de roeping van het Evangelie na te denken, zoals die opgetekend staat in Jesaja 55:1:

"O alle gij dorstigen! komt tot de wateren, en gij, die geen geld hebt, komt, koopt en eet, ja komt, koopt zonder geld, en zonder prijs, wijn en melk!"

Deze tekstwoorden wensen we te verklaren, aan de hand van een tweetal gedachten:

- 1. Een reuke des doods ten dode**
- 2. Een reuke des levens ten leven**

O ALLE GIJ DORSTIGEN!

Op de markt van vrije genade laat de bazuin van het Evangelie een helder geluid horen. De roep gaat uit tot een ieder die het maar horen wil: "O alle gij dorstigen! komt tot de wateren..." De roeping van het Evangelie sluit niemand uit. Iedereen is welkom, maar niet iedereen komt, alleen de dorstigen komen, omdat zij geroepen **zijn**. Het besluit om tot de wateren van vrije genade te komen ligt dus niet in de mens, maar in Góð. Het heeft Góð goed gedacht om door de onvoorwaardelijke Evangelieprediking zon-

daren tot Zich te trekken. In het aanbod van vrije genade is de toepassing verzekerd, namelijk voor de dorstigen.

Er is dus maar enerlei roeping met tweeërlei uitwerking. Van een tweeërlei roeping spreekt de Schrift niet. De één wordt niet welmenender geroepen als de ander. Wel staat er geschreven dat er velen geroepen zijn, maar weinigen uitverkoren (Matth. 22:14). God is zo barmhartig dat velen geroepen worden, maar die Hij (krachtdadig) geroepen heeft (uitverkiezing), heeft Hij ook gerechtvaardigd (Rom. 8:30). Het is voor een waarachtig dorstige ziel niet mogelijk deze roeping te weerstaan, want hij wordt krachtdadig geroepen met een inwendige roeping. Als God roept, moeten de dorstigen komen, of ze willen of niet. In het kader van het aanbod van vrije genade sluit God niemand uit. Dat we niet komen, ligt aan het feit dat we niet dorstig zijn (naar de gerechtigheid) en dat is niet de schuld van het Evangelie, maar onze eigen schuld. Het is alleen aan Gods soeverein welbehagen toe te schrijven dat God een bepaald aantal mensen dorstig maakt om hen te trekken tot de Fontein des levende waters.

Het aanbod van vrije genade strekt zich nog verder uit dan naar mensen die dorsten naar gerechtigheid. Mensen met alle soorten van dorst -ook naar de zonde- worden hier niet uitgesloten. Immers, de mens van nature weegt zijn geld uit, terwijl zijn ziel niet verzadigd wordt. Dezulken worden hier ook genodigd.

Voor zover we kunnen spreken van het aanbod van genade, hangt daar voor velen wel een prijskaartje aan. De roeping is voor de één een reuke des doods ten dode en voor een ander is het een reuke des levens ten leven (2 Kor. 2:16).

De Heilige Geest maakt door de mond van Gods knechten de reuk van Zijn kennis openbaar in alle plaatsen (2 Kor. 2:14). Voordat Christus wederkomt zal het Evangelie van vrije genade openbaar gemaakt worden in alle plaatsen. Niemand zal kunnen zeggen: "Ik heb het nooit geweten, dus was het niet voor mij." De roep gaat tot een ieder die het maar horen wil, maar velen kunnen niet ingaan vanwege hun ongelof (Hebr. 3:19).

Sommigen spreken van een in- en uitwendige roeping, echter zodanig dat die inhoudelijk van elkaar verschillen, maar dat vindt geen grond in de Schrift. Er is maar één roeping en het staat God vrij die toe te passen aan wie Hij wil en wanneer Hij wil. Het aanbod van vrije genade is een soeverein aanbod. Het aanbod van vrije genade is niet iets waar de mens mee kan werken. God werkt erdoor en bedient Zich ervan en als dát gebeurt, is het aanbod van vrije genade een kracht Gods tot zaligheid, voor een iegelijk die gelooft. De roeping komt tot elke hoorder des Woords, maar die

God tevoren verordineerd heeft, worden geroepen met een kracht-dadige roeping en dezulken heeft Hij ook gerechtvaardigd (Rom. 8:30).

Geen mens zal echter kunnen zeggen: "Voor mij was het niet, want ik ben nooit geroepen." Dan zal Christus als Rechter zeggen: "U bent wel geroepen, maar u wilde tot Mij niet komen, opdat gij het leven hebben zou in Mijn Naam." (Matth. 22:3).

We gaan nog een stap verder. De tien maagden waren allen geroepen maagden en alle tien zijn ze op de uitnodiging van het Evangelie ingegaan. Toch waren er maar vijf wijze maagden die tot de bruiloftszaal werden toegelaten en tegen de vijf dwaze maagden zei God: "Ik heb u nooit gekend."

Deze gelijkenis leert ons dat velen wel aan de roeping gehoor geven, maar dat er weinigen daadwerkelijk tot de hemelse bruiloftszaal zullen worden toegelaten.

Dat klinkt onheilspellend en het is het ook. Je kunt de hemelse gaven gesmaakt hebben, de werkingen van de Heilige Geest deelachtig zijn, het goede Woord Gods gesmaakt hebben en de krachten der toekomstige eeuw en desondanks verloren gaan.

Er is daarom niets zo gevaarlijk en zielsmisleidend het aanbod van vrije genade los te maken van de bediening der Wet. Bij een eenzijdige aanbod-van-genade prediking gaan mensen het heil op zichzelf toepassen, zonder dat het van Godswege toegepast werd. Daar komt de mens dus voor eeuwig mee om. Toch moet het Evangelie onvoorwaardelijk en aan alle creaturen verkondigd worden, want wij weten niet wie er uitverkoren zijn. God weet wel wie het zijn en laat ons dat genoeg zijn. Hij vergadert Zijn Kerk en dat doet Hij feilloos, zodat er geen klauw zal achterblijven.

Als Paulus -wetende de schrik des Heeren- de mensen bewoog tot het geloof (2 Kor. 5:11), wist hij echt niet wie er uitverkoren waren. Demas, de secretaris van de apostel Paulus, heeft zich kennelijk ook laten bewegen tot het geloof, maar hij bleek een huichelaar te zijn met een tijdgeloof, want hij kreeg de tegenwoordige wereld weer lief. Hij verkoos liever voor een tijd de genieting der zonde te hebben, dan met Gods volk kwalijk behandeld te worden. Dat lag bij de dwaze maagden iets anders. Zij waren niet zozeer huichelaars, want zij geloofden dát zij geloofden, maar ze werden echter gedreven door het nabijkomende werk van de Heilige Geest. Zij misten de inwonende Heilige Geest, als de tweede Trooster. De Heilige Geest komt alleen als Pasen in de ziel verheerlijkt is. Alleen diégenen worden verzegeld met de Heilige Geest, waarvan hun zonden vergeven zijn. We kunnen de werkingen van de Heilige Geest deelachtig zijn en toch de inwoning en de verzegeling des Geestes missen.

U ziet, dat het aanbod van vrije genade altijd tweeërlei uitwerking heeft, namelijk een reuke des doods ten dode óf een reuke des levens ten leven. Als het aanbod van vrije genade voor de mens een reuke des doods is, betekent dat niet altijd dat die mens het Evangelie met opgeheven hand verwerpt. Een reuke des doods betekent eenvoudig dat we geen leven in Christus (willen) kennen. De dwaze maagden hielden namelijk de dood voor het leven en stonden niet naar de verzegeling des Geestes. Zij begonnen aan deze zijde van het graf al buiten te staan. O, wat kan 'schijn' toch ver gaan.

Och, mijn geliefde lezer, bedrieg uw arme ziel toch niet voor de eeuwigheid. Doorzoek uzelf nauw, ja zeer nauw, voordat de dag komt, dat u voor God moet verschijnen.

Het aanbod van vrije genade is feitelijk helemaal niet zo menslievend als vele predikers hun hoorders willen doen geloven. Velen denken dat het aanbod van vrije genade de mens insluit, maar dat is een misvatting van het ergste soort. Zonder de toepassende bediening des Heiligen Geestes sluit het aanbod van vrije genade de mens buiten en wordt hij op zijn verantwoordelijkheid geworpen. De prediking van het Evangelie geschiedt dus niet vrijblijvend. Degenen die de weg geweten en niet bewandeld hebben, zullen met dubbele slagen geslagen worden.

We leven echter in dagen van eenzijdigheden, ook ten aanzien van de prediking. Er zijn weinig getrouwe getuigen die de volle raad Gods verkondigen. Een prediking waarin de mensen worden opgeroepen om op Christus te vertrouwen dat hun zonden vergeven zijn, is verwerpelijk. Dat is de reinste struisvogelpolitiek. Het algemene Evangelieaanbod is geen blote bekendmaking aan onbekeerden dat hun zonden vergeven zijn, **maar dat er vergeving der zonden is in het dierbaar bloed van Christus voor goddelozen**. Dat vraagt dus om de toepassing, om een inwendige en krachtdadige roeping en daar gaat de vrijwillige strafaanvaarding en de smeekbede aan vooraf, waarop de vrijspraak volgt: *“En wij toch rechtvaardiglijk; want wij ontvangen straf, waardig hetgeen wij gedaan hebben; maar Deze heeft niets onbehoorlijks gedaan. En hij zeide tot Jezus: Heere, gedenk mijner, als Gij in Uw Koninkrijk zult gekomen zijn. En Jezus zeide tot hem: Voorwaar, zeg Ik u: Heden zult gij met Mij in het Paradijs zijn”, Luk. 23:41-43.*

De prediking van het Evangelie is enerzijds een heenwijzing naar een bloedgevende Christus aan het kruis. *“Ziet het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegneemt”, Joh. 1:29.* Dit is echter geen oproep om in de benen te komen en er werk van te

maken. Anderzijds gaan de zaligheid en de roeping van Christus en de Vader uit! Christus roept en de Vader trekt. Dat was de geestelijke inhoud van de prediking van Johannes de Doper en zo moet ook Johannes 1:29 verstaan worden. Het Evangelie is dus niet alleen een formele heenwijzing naar het Lam Gods, want degenen die in hun geboortebloed liggen op het vlakke des velds, hebben aan een dode richtingaanwijzer niet veel. Dezulken kunnen zich niet meer op de been helpen, ze moeten geholpen worden. Christus is niet de stem des roepende in de woestijn, dat was Johannes de Doper, de wegbereider. Johannes wees van zich af, naar het Lam Gods. Christus is de Weg en Hij leidt ook óp de Weg, namelijk door de Deur en de Deur is Christus. Christus is dus niet alleen Middelaar van verwerving; Hij is ook Middelaar van toepassing. Hij zoekt verloren schapen, vindt hen, wast hen in Zijn bloed, legt hen op Zijn schouders en bereidt hen plaats in het Vaderhuis. Hij gaat de Zijnen altijd met Zijn Heillicht voor. Het kleinste schaapje kent Zijn stem en volgt Hem, maar een vreemde zal hij geenszins volgen. Dus de heenwijzing naar het Lam Gods is zaligmakend als die gepaard gaat met een inwendige roeping door de Heilige Geest.

Sommige theologen menen dat er helemaal geen bijbelse grond is voor het aanbod van vrije genade. Dezulken menen maar al te vaak dat het woord 'aanbod' gerelateerd is aan de keuze van de mens. Dat is een misvatting. Het aanbod van vrije genade gaat -zoals gezegd- van God uit en het is de Heilige Geest Die het heil toepast bij degenen die geroepen ZIJN, dus die van eeuwigheid uitverkoren zijn.

Ook zijn er die menen dat het aanbod van vrije genade alleen aan de uitverkorenen mag worden gepreekt, maar ook dat is een misvatting en het is ook niet mogelijk. Tot wie moet de prediker zich wenden als hij niet weet wie er uitverkoren zijn? Volgens het zedingsbevel van Christus moet het Evangelie aan álle creaturen gepredikt worden, omdat wij niet weten wie er uitverkoren zijn.

Hoewel Christus alleen Bloeddonor is voor de Zijnen, is er bloed genoeg, ja, voor wel duizend werelden, maar als het aanbod van vrije genade niet gepaard gaat met de toepassing van het dierbaar bloed van Christus, kan de mens nog zoveel vertrouwen hebben dat zijn zonden vergeven zijn, maar dan bedriegt hij zichzelf, zoals de dwaze maagden zich bedrogen, voor de eeuwigheid.

Bovendien dient het aanbod van vrije genade altijd gepredikt te worden in het kader van de schrik des Heeren (2 Kor. 5:11). Dan nóg zullen velen er misbruik van maken door in Christus te vertrouwen zonder dat de zaak ooit aan hun hart werd toegepast. Dat gevaar is in onze dagen groter dan ooit, omdat de ergernis van het

kruis angstvallig weggemoffeld wordt in de tegenwoordige prediking.

Paulus was er evenwel beducht voor om mensen tot het geloof te bewegen buiten de kennis van de toorn Gods over de zonden. Paulus die zelf kennis gemaakt had met de schrik des Heeren, beweegt mensen in dát kader tot het geloof. Hij wenste niets anders te weten dan Christus Jezus en Dien gekruisigd. Wet en Evangelie zijn nooit te scheiden, ook niet in de vrije verkondiging van het Evangelie. De Wet komt uit dezelfde Mond als het Evangelie. *“Alzo zal Mijn woord, dat uit Mijn mond uitgaat, ook zijn, het zal niet ledig tot Mij wederkeren; maar het zal doen, hetgeen Mij behaagt, en het zal voorspoedig zijn in hetgeen, waartoe Ik het zende”, Jes. 55:11.*

Velen denken dat het Woord alleen voorspoedig is in de zaliging van zondaren, maar de Heilige Geest zegt het door de mond van Paulus geheel anders: ***“Want wij zijn Gode een goede reuk van Christus, in degenen, die zalig worden, en in degenen, die verloren gaan”, 2 Kor. 2:15.***

Velen hebben alleen de deugd van Gods barmhartigheid op hun netvlies, maar dat is nu het kenmerk van het nabijkomend christendom. God is ook rechtvaardig en Hij wordt verheerlijkt zowel in de uitverkiezing van de Zijnen, als in de verwerping van de goddelozen.

Dus de dorstigen worden krachtdadig geroepen en als we niet dorstig zijn, zijn we vervuld met haat! Haat tegen God en tegen onze naaste. Als wij niet dorstig zijn, weten we niet dat we tegen God gezondigd hebben. De Wet droogt een ziel uit, opdat Christus de dorstigen te drinken zou geven uit de Fontein des levens. Christus heeft het uitgeroepen aan het kruis: “Mij dorst.” En dat is de reden waarom de Fontein des levens springt tot in het eeuwige leven. En dat is ook de grond waarom dorstigen geroepen worden tot de wateren van vrije genade. In de dood van Christus is het aanbod van vrije genade verworven en in Zijn opstanding is de toepassing ervan verzekerd. *“Want Ik zal water gieten op de dorstigen, en stromen op het droge; Ik zal Mijn Geest op uw zaad gieten, en Mijn zegen op uw nakomelingen”, Jes. 44:3.*

Gods Woord leert echter niet de rechtvaardiging van de dorstige, maar de rechtvaardiging van de goddeloze. Goddelozen die gerechtvaardigd worden, weten ook dat zij goddeloos en de hel waardig zijn. Dezulken zijn dorstig gemaakt naar gerechtigheid. Er staat niet dat de dorstigen -die tevens aan hun zonde ontdekt zijn- dorsten naar genade, maar naar gerechtigheid!

U zegt: “Wat is er voor verschil in het dorsten naar genade

of het dorsten naar gerechtigheid?"

Wel, in het kader van de ware ontdekkingsfase dorst een ziel wel naar gerechtigheid doch buiten Christus. Zolang Christus Zich niet aan de ziel openbaart, zoekt de ziel gerechtigheid -om voor God te kunnen bestaan- niet in het Evangelie, maar in de Wet. Hij tracht het voor God in orde te brengen met werken, met bidden, met bijbellezen, met kerkgang, met dominees nalopen, maar niets en niemand kan zijn dorst naar gerechtigheid lessen. God is Zijn Rechter en de dagvaarding om voor de Rechter te verschijnen brandt reeds in zijn geweten. De dorst naar gerechtigheid wordt niet minder maar meer, maar hij moet eronder sterven, opdat hij stervende zou erven.

De Wet eist dus volmaaktheid, maar een stervende ziel heeft geen penning om de gemaakte schuld te betalen. Zijn grote zielevraag is: *"Wie zal die prijs der ziele dat rantsoen, voor mij aan God in tijd en eeuwigheid voldoen?"*

Hieraan zien we dat de Wet aan het Evangelie voorafgaat, in de ontdekking van zonde, gerechtigheid en oordeel. De Wet droogt onze levenssappen -die wij menen te bezitten- uit, zodat wij van dorst moeten sterven. De Wet bepaalt ons bij onze diepe val in Adam en stelt ons des doods schuldig. Dan komen we midden in ons oordeel te staan, met maar één recht: de welverdiende straf. Dan sterft al onze verwachting op leven, al onze hoop vergaat en God is een God die de zonde geenszins door de vingers ziet. In dat oordeel gaat zo'n ziel -die naar gerechtigheid dorst- dorsten naar een rechtvaardig(!) God, maar het oordeel is onafwendbaar. De dorst naar God is een vrucht van het dorsten van Christus aan het kruis, maar dat is voor de ziel in kwestie verborgen. Voor een geestelijk dorstig mens is Christus de grote Afwezige. God is rechtvaardig in Zijn oordelen, dus dat wordt sterven en dat voor eeuwig. Rechtvaardig verloren, rechtvaardig verdoemd! PUNT!

Als dit punt niet is geleerd, is Christus niet begeerd. Door de verborgen trekkende liefde des Vaders dorst de ontdekte ziel wel naar God en hijgt ernaar om met God verzoend te worden, maar hij vindt geen water des Levens, want God kan van Zijn recht geen afstand doen.

Ik spreek hier van een vreemde dorst die de (godsdienstige) mens zal verafschuwen. God werkt echter op Zichzelf aan en de ziel die Hij in het gericht betreft, krijgt dorst naar een rechtvaardig God. De ziel weet: Buiten God is het zeker verloren en als God hem verdoemt doet Hij geen onrecht. De HEER' is recht in al Zijn weg en werk...

De Wet zet hier een punt. Ten dage als gij daarvan eet, zult gij

de dood sterven. Punt. Hier houden de wegen op en als de wegen ophouden is de ziel aan het einde der Wet. Als de wegen ophouden is Christus de Weg, want Hij is het Einde der Wet. De Wet zet een punt, een punt van het rechtvaardige vonnis, maar het Evangelie zet hier een komma... En dat is voor de ziel in kwestie een eeuwig wonder, (komma) want Christus(!) is te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven! De Wet heeft niet het laatste woord, want het Woord is Christus, het Einde der Wet.

"Wie is Deze, Die van Edom komt met besprenkelde klederen, van Bozra? Deze, Die versierd is in Zijn gewaad? Die voorttrekt in Zijn grote kracht? Ik ben het, Die in gerechtigheid spreek, Die machtig ben te verlossen", Jes. 63:1.

Zijn goedheid kent in 't gans heelal geen perk...

Dan schreeuwt de ziel: "Geef mij Jezus of ik sterf... Laat me slechts één keer Zijn voeten mogen kussen en dan voor eeuwig weg!" *Hier wordt de Zoon gekust, eer z' op den weg vergaat.* Nog een laatste keer naar de kerk, nog één keer achter in de tempel, nog één keer in de vijgeboom, nog één keer lezen wie Hij is, en dan voor eeuwig weg...

O, ellendige zondaar, ziet toch op het Lam Gods en leef!

"O alle gij dorstigen! komt tot de wateren..."

De dorstige ziel doet een laatste poging, maar helaas... Hij kan niet komen, want het ontbreekt hem aan benen en geloof. 't Hoeft ook niet! Christus komt! Hij fluistert in de ziel: **"En gij..., die geen geld hebt..., [ja, gans failliet bent] komt... koopt... en eet..., ja komt..., koopt zonder geld..., zonder prijs..., wijn... en melk..."**

Ja, dan smelt de ziel weg. Dan is het ongeloof verleden tijd. Dezulken vallen door de Deur naar binnen. Christus is de Deur. Hij sluit en niemand opent; Hij opent en niemand sluit. Dat is zalig worden. *"En Hij sprak tot mij: Het is geschied. Ik ben de Alfa en de Omega, het Begin en het Einde. Ik zal den dorstige geven uit de fontein van het water des Levens voor niet", Openb. 21:6.*

Hiér wordt de rust geschonken, hiér 't vette van Uw huis gesmaakt, een volle beek van wellust maakt, hier elk in liefde dronken... Hier worden de dorstigen gelaafd met het water des Levens om niet. Dan gaat het Woord open voor de ziel. Christus openbaart Zich nader en klaarder. De beloften van het Evangelie vallen als sneeuwvlokken in zijn hart.

O, wat een dag, als Christus in de ziel verheerlijkt wordt. Hij heeft de pers alleen getreden en niemand van de volkeren was met Hem! *"De Geest des Heeren HEEREN is op Mij, omdat de Heere Mij gezalfd heeft, om een blijde boodschap te brengen den zachtmoedigen; Hij heeft Mij gezonden om te verbinden de gebrokenen van harte, om den gevangenen vrijheid uit te roepen,*

en den gebondenen opening der gevangenis. Om uit te roepen het jaar van het welbehagen des HEEREN, en den dag der wraak onzes Gods; om alle treurigen te troosten. Om den treurigen Sions te beschikken dat hun gegeven worde sieraad voor as, vreugdeolie voor treurigheid, het gewaad des lofs voor een benauwden geest; opdat zij genaamd worden eikebomen der gerechtigheid, een planting des HEEREN, opdat Hij verheerlijkt worde", Jes. 61:1-3.

Als dit geschiedt, kunt u zalig worden met uw armen over elkaar, want het is God die het ganse werk der zaligheid alleen doet. Het aanbod van vrije genade sluit de werkende mens uit en de dorstige zondaar -die op sterven na dood is- in. Dezulken hebben er nooit op gerekend dat God ooit nog in gunst op hen zou nederzien. Dezulken hebben er alles aan gedaan om naar de hel te gaan, zodat alle hoop op zalig worden was vergaan, en toen het onmogelijke toch gebeurde, stond mijn verstand vol eerbied stil, vanwege het wonder. Hier houdt bidden op, hier gaat de ziel over in aanbidding, eer en dankbare lofgezangen. Dan komt hij op de berg der verheerlijking. Daar wil hij tabernakelen bouwen en wel altijd vertoeven. Daar ziet hij niet alleen Jezus, maar Jezus alléén!

Onlangs las ik in het bijbeldikke citatenboek(!) van dr. K. van der Zwaag, 'AFWACHTEN OF VERWACHTEN?' een merkwaardige episode: Een afgescheiden dominee vindt het 'levensgevaarlijk' als mensen zeggen 'Jezus alleen' over te houden. "De mens is erbij", beweert de predikant. Hoewel de mens erbij is, is betreffende predikant blijkbaar nooit op de berg der verheerlijking geweest, want daar zien wij niemand anders dan Jezus alléén! De levende Kerk getuigt: *"Ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij."*

Christus gaat met Zijn volk wel de berg op, maar er ook weer vanaf. En dan komt de ziel weer in de onmogelijkheid. 't Was op de berg één en al Geest en leven, maar als de ziel weer in het dal van beproeving komt, is hij de radeloosheid nabij. Door de bergen van ongelooft en twijfel is Jezus aan het oog der ziel onttrokken en ziet er maar eens uit te komen.

Dat is je eigen schuld, man, zo werpt de duivel de (zwak)gelovige in het gezicht en de ziel kan het niet anders dan toestemmen. Ja, eigen schuld, eigen schuld. Opnieuw schreeuwt de ziel: *"Geef mij Jezus of ik sterf, want buiten Jezus is geen leven, maar een eeuwig zielsverderf."*

Ja maar, ziel, je weet toch dat Christus uw Deel is?

Dat mag ik niet ontkennen -zegt de ziel- maar ik lijk meer op een duivel dan op een kind van God, ja, de duivel is beter dan ik.

Als Christus uit mijn hart gaat verdwijnen, is dood en verderf het mijne...

Ja, in de diepte van de beproeving leert een kind van God zichzelf pas goed van nabij kennen en dan krijgt hij een walg aan zichzelf. Dan zegt hij: "Ik wist niet dat mijn tere ziel, nog zoveel van het aardse overhiel." Dat bederf blijft altijd maar doorgaan.

'k Heb soms wel gedacht dat ik nog eens een vrome man zou worden, maar het is tot op heden niet gelukt. Als ik wettisch gesteld ben, pak ik soms een oudvader om de dorst op te wekken, maar het is tevergeefs. De duivel is er dan ook meestal bij en dan wijst hij mij op het geval van de dwaze maagden. "*t Zal bij jou wel nabijkomend werk zijn, want anders zou je wel heiliger leven...*"

O, dan lig ik weer op mijn rug en ik heb geen wapens in de strijd. De duivel komt erbij en sist mij toe: "*t Zal wel zinsbegoocheling geweest zijn en geen toepassing.*" Dan lig ik weer op de zeef als weleer en mijn ziel heeft geen vertroosters. In de Bijbel lees ik dat de rechtvaardige uit het geloof zal leven, maar ik heb geen geloof, 'k ben God kwijt, dus ben ik een goddeloze die alleen rijp is voor de hel.

Na soms een lange tijd doorworsteld te hebben onder een gesloten hemel, laat de Heere soms ongedacht en onverwacht zien dat Hij zwijgt in Zijn liefde (Zef. 3:17b).

Dan smelt mijn harde hart weer als sneeuw voor de zon. Dan is mijn ziel in een punt des tijds van doodziek weer springlevend. Ik weet dat mijn Verlosser leeft en dat wist de ziel in de bestrijding ook, maar weet u wat de hel voor mij is, lezers? God te missen, dat is de hel voor mij!

Sommigen noemen dit een subjectivering van het geloof. Maar mensen, u kunt met nog zulke mooie waarheden aan komen dragen, maar wat heb ik eraan als ik deze waarheden niet in mijn hart ervaar door het geloof? Dat zegt Luther ook in zijn commentaar op de Galatenbrief. Nee, tegenwoordig is men zo hypergelovig, dat de geloofservaring achterhaald schijnt, maar al degenen die het zonder de toepassing kunnen stellen, gaan -zonder enige uitzondering- met een ingebeelde hemel naar de hel, omdat zij niet meer hebben dan een historisch geloof.

"O alle gij dorstigen! komt tot de wateren van vrije genade."

Dat is niet zozeer een nodiging, maar veelmeer een roeping of een bevel. Jesaja 55:1 betreft echter geen nodiging voor de onbekeerden tot het Heilig Avondmaal, want dat is alleen voor de gelovigen verordineerd. In vele kerken is het Avondmaal niet meer dan een aanbod-van-genade tafel. Velen maken er hun bekering van als zij zijn aangeweest. De Tafel des Heeren wordt dan verlaagd

tot een bekeringstafel, maar zo wordt de tafel des Heeren op een vreselijke manier ontheiligd en dat gebeurt schier op alle plaatsen! Het Heilig Avondmaal is alleen voor de gelovigen verordined, namelijk tot versterking van hun geloof. Als onbekeerden op grond van een verlangen en/of een begeerte tot het Avondmaal genodigd worden, komt er een ban in het leger. Onbekeerden die genodigd worden en aan deze nodiging gehoor geven, krijgen nimmer hun 'dorst' gelest, om de eenvoudige reden dat dezulken niet door Christus genodigd worden. De nodiging tot het Heilig Avondmaal is altijd geadresseerd, namelijk aan Gods kinderen.

In onze dagen ontbreekt het niet aan mensen die in hun eigen oog bekeerd zijn, maar voor dezulken is Jesaja 55:1 niet meer dan een reuke des doods ten dode! Voor Gods volk staat de roeping tot het heil in het kader van de toepassing. Zij kunnen de roeping niet wederstaan en in het uur der minne moeten zij komen, namelijk tot Christus. En áls u tot het geloof in Christus gekomen bent, zal Hij u wel nodigen aan Zijn tafel. Velen zijn bekommerd omtrent het Avondmaal, terwijl zij Christus niet eens kennen. Mensen, houdt op met die godsdienst! Zoek uw ziel gered te krijgen, want er gaan vandaag de dag meer Avondmaalgangers verloren dan gewone kerkgangers.

Hoewel de roeping van het Evangelie tot alle hoorders des Woords gericht is, geldt de toepassing alleen de dorstigen (Jes. 55:1). Velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkoren (Matth. 22:14). Ik zou daarom niet zozeer willen spreken van een aanbod van genade, maar van een roeping. Het woord 'aanbod' komt in de Bijbel niet voor. Wel wordt er dikwijls gesproken over een roeping. Dat kunnen we bijv. duidelijk lezen in de gelijkenis van de Koninklijke bruiloft (Matth. 22) en in de gelijkenis van het grote Avondmaal (Luk. 14:16-24).

Uit deze gelijkenissen is duidelijk op te maken dat er sprake is van in- en uitwendige kinderen des verbonds. Dat zien we ook in de gelijkenis van de rijke man en de arme Lazarus en die van de verloren zoon. Alle gedoopten worden geroepen tot de bruiloft, omdat ze kinderen zijn van het verbond. **Maar niet alle verbondskinderen zijn erfgenamen van de belofte.** *"Want indien degenen, die uit de Wet zijn, erfgenamen zijn, zo is het geloof ijdel geworden, en de belofte is te niet gedaan", Rom. 4:14.*

De erfenis van het verbond is er alleen voor de erfgenamen van Christus. Erfgenaam van de belofte word je niet door de Doop. Dat ben je -wel of niet- krachtens de uitverkiezing. Je wordt zelfs geen verbondskind door de Doop, want dat ben je, omdat je ouders reeds verbondskinderen zijn. En omdat je als een verbondskind geboren bent, behoor je gedoopt te wézen! Maar omdat wij niet

weten wie de erfgenamen zijn van het verbond, behoren alle verbondsbaby's gedoopt te worden! God eist alle verbondskinderen op om er soeverein mee te handelen.

Als je een erfgenaam van de belofte mag zijn, kun je de zaligheid niet ontlopen, want voor dezulken en alléén voor dezulken is Christus gestorven. Echter, niet alle verbondskinderen zijn erfgenamen van de belofte. Dat bewijst de Schrift duidelijk. Om te weten of je een erfgenaam van de belofte bent, moet je een erfwachter van de hel inleven. Dat is Gods gewone weg in de toebereiding van de Zijnen. Velen maken van het sacrament van de Heilige Doop een veronderstelde wedergeboorte, maar dat is kuyperiaanse vermetelheid. Niet alle verbondskinderen zullen wedergeboren worden, dat bewijst de Schrift zelf. Ismaël was een kind des verbonds, maar hij deelde niet in de geestelijke erfenis krachtens de belofte van het Evangelie. *“Werp de dienstmaagd uit en haar zoon; want de zoon der dienstmaagd zal geenszins erven met den zoon der vrije”, Gal. 4:30.*

Dat geldt ook voor Ezau. Hij was wel een verbondskind, maar hij deelde niet in de erfenis, hoewel hij het eerstgeboorterecht door eigen schuld verwierp. De oorzaak dat Ezau zichzelf buitensloot, ligt echter dieper, want dat lag al vast in Gods eeuwig besluit. *“Gelijk geschreven is: Jakob heb Ik liefgehad, en Ezau heb Ik gehaat”, Rom. 9:13.*

Ook ten tijde van de uittocht uit Egypte was het niet al Israël wat Israël heette, hoewel ze allen onder de wolk waren, allen door de zee zijn doorgegaan, allen dezelfde geestelijke spijs gegeten hebben, allen dezelfde geestelijke drank gedronken hebben, want zij dronken uit de geestelijke steenrots, die volgde; en de Steenrots was Christus (1 Kor. 10:1-4). *“Maar in het meerder deel van hen heeft God geen welgevallen gehad; want zij zijn in de woestijn ter nedergeslagen”, 1 Kor. 10:5.* De oorzaak was ongelof.

Dat geldt ook voor de oudste zoon in de gelijkenis van de verloren zoon. 't Was een verbondskind, maar hij wilde niet ingaan, omdat God gedacht aan Zijn genade voor een hoerenloper.

In het kader van het verbond is ongelof de grootste zonde. Heidenen staan niet als zodanig bij God in de schuld, want de zonde van ongelof kan feitelijk alleen bewust en opzettelijk bedreven worden door uitwendige verbondskinderen.

De Bijbel spreekt dus van enerlei roeping. *“Want u komt de belofte toe en uw kinderen...”, Hand. 2:39.* Maar er zijn tweeërlei verbondskinderen: *“...zovelen als er de Heere, onze God, toe roepen zal.”*

Uit het aantal verbondskinderen roept de Heere de erfgena-

men der belofte en die Hij geroepen heeft, heeft Hij ook gerechvaardigd. *“Want zovelen als er door den Geest Gods geleid worden, die zijn kinderen Gods. Want gij hebt niet ontvangen den Geest der dienstbaarheid wederom tot vreeze; maar gij hebt ontvangen den Geest der aanneming tot kinderen, door Welken wij roepen: Abba, Vader! Dezelve Geest getuigt met onzen geest, dat wij kinderen Gods zijn. **En indien wij kinderen zijn, zo zijn wij ook erfgenamen, erfgenamen van God, en mede-erfgenamen van Christus; zo wij anders met Hem lijden, opdat wij ook met Hem verheerlijkt worden”**, Rom. 8:14-17.*

In het kader van de uitverkiezing is de roeping Gods onberouwelijk, zodat alleen de uitverkorenen tot het geloof komen en de anderen zich eronder verhardden. *“Hetgeen Israël zoekt, dat heeft het niet verkregen; maar de uitverkorenen hebben het verkregen, en de anderen zijn verhard geworden”*, Rom. 11:7.

De roeping van het Evangelie wordt effectief door het geloof, niet vanwege het geloof, maar vanwege Gods roeping. Het ongelooft wil niet eens inwendig geroepen worden. De ongelovigen worden wel uitwendig en welmenend geroepen, maar zij weigeren om in te gaan. *“En zij begonnen allen zich eendrachtelijk te ontschuldigen”*, Luk. 14:18a.

Deze verbondskinderen waren wel geroepen, maar ze weigerden om in te gaan. Ze wilden niet dat Christus Koning over hen zijn zou. De reden was ongelooft en ongelooft is de grootste vijandschap tegen de goedheid Gods. Ongelooft sluit zichzelf buiten, want ziende op de barmhartigheid Gods in Christus, hoeft er niemand verloren te gaan. Verloren gaan is áltijd eigen schuld. Degenen die dat loochenen, loochenen de val in Adam.

Als we echter loochenen dat God verhardt wie Hij wil en Zich ontfermt over wie Hij wil, kunnen we net zo goed algemene verzoening leren. Er is een wil des bevels en een wil des besluits van God. Beiden moeten gepredikt worden, maar de wil des bevels staat voorop in de verkondiging en maakt ons schuldig aan Wet én Evangelie. De wil des bevels luidt: “Bekeert u en geloof het Evangelie.” Dat bevel werpt een mens op zijn verantwoordelijkheid, die hem moet verdoemen. Er zijn zeer veel mensen die denken met hun verantwoordelijkheid te kunnen werken ten aanzien van zalig worden. Nee mens, onze verantwoordelijkheid ligt al verzonddigd in het paradijs. God eist van ieder mens dat aan Zijn gerechtigheid genoeg geschiedde, krachtens de staat der rechtheid. God heeft ons immers goed en naar ons evenbeeld geschapen, in ware kennis, gerechtigheid en heiligheid. Het bevel van ‘bekering en geloof’ brengt de mens dus aan de rand van de hell!

Dan wordt de mens die hij is, namelijk een goddeloze, die verloren móét gaan!

Het aanbod van vrije genade staat daarom altijd in het kader van de rechtvaardiging van de goddeloze, want God weet onfeilbaar wie de erfgenamen van de belofte zijn.

De verwarring omtrent de toe-eigening van het heil komt hier vandaan, dat men 'geroepen zijn' en 'geroepen worden' door elkaar haalt. 'Geroepen zijn' [erfgenaam zijn] staat in het kader van de uitverkiezing (de wil des besluits) en 'geroepen worden' staat in het kader van het Evangelie (de wil des bevels). Het Evangelie komt tot een ieder, maar alleen de uitverkorenen komen tot het geloof, omdat zij van eeuwigheid geroepen zijn (Rom. 8:28 - Openb. 19:9). Omdat wij niet weten wie er geroepen zijn, moeten wij ons houden aan de wil des bevels van God, namelijk: "Predik het Evangelie aan alle creaturen."

Wat moet er dan gepredikt worden? *"En in Zijn Naam gepredikt worden **bekering en vergeving der zonden**, onder alle volken, beginnende van Jeruzalem", Luk. 24:47.*

Sommigen willen met het geloof beginnen en roepen hun hoorders op 'slechts' te geloven, maar zij laten na hun hoorders eerst op te roepen tot bekering. Dit is de orde van de verkondiging: **"Bekeert u en geloof het Evangelie."** (Luk. 24:47 - Hand. 2:38 - Hand 26:18).

Waarom eerst bekering? Opdat we door de bediening der Wet onze zonden leren kennen en als een gans naakte en verdoemelijke zondaar voor God in de schuld zouden vallen. Kijk, dan komt het Evangelie op zijn plaats en wordt het Kind in de beestenstal van ons hart geboren. Weet u wat zulke stalbewoners uitroepen? "Welkom, lieve Heere Jezus, in de beestenstal van mijn hart!"

Ja, en zij gingen met haast... Wie?

O, een stelletje van die lompe schaapherders, van die duistere figuren, welker harten geopend waren om door het Kind Jezus te worden aangenomen. Toen dat gebeurd was, begonnen zij overal uit te bazuinen wie de Heere Jezus was voor onderwereldfiguren.

U zegt: Dat is mij te grof.

Ja, ik weet wel dat u zich doodergert aan het Evangelie. Maar het Evangelie is niet voor (werk)heilige mensen; het Evangelie is er ook niet voor slechte mensen, maar voor de SLECHTSTEN!

U zegt: Ja maar, zó slecht ben ik niet! Ik ga niet naar een vuile, stinkende beestenstal om gereinigd te worden. Ik was mij niet in die vuile Jordaan! Dat is mij te mensonwaardig. Nee, dan blijf ik maar liever in mijn hotelkamer. Daar kan ik mijn godsdienst ongezien en ongehinderd bedrijven. Ik luister vooral prekenbandjes van 'toeleidende-weg predikanten' en daar heb ik zo'n baat bij,

want die mensen vertellen mij dat ik het al heb voordat ik mij ervan bewust ben. Dat geeft toch zo'n rust in mijn ziel en ik voel me er zo wel bij. Nee, u mag van mij al die mensvernietigende godsdienst voor uzelf houden...

U ziet, de mens van nature wil wel van Christus horen, maar niet van een vernederde Christus, niet van een Christus aan het kruis, want dan moet de mens eraan, met al zijn godsdienst, met al zijn ootmoed, ja, met al zijn geloof. Christus doet alles of niets en daaraan hadden de herders uit Efratha's velden kennis gekregen, zodat zij niets anders wensten te weten dan Jezus Christus en Dien gekruisigd.

Als verbondskinderen echter weigeren om in te gaan, zullen we ons tot de heidenen keren. *"En de heer zeide tot den dienstknecht: Ga uit in de wegen en heggen; en dwing ze in te komen, opdat mijn huis vol worde; want ik zeg ulieden, dat niemand van die mannen, die genood waren, mijn avondmaal smaken zal"*, Luk. 14:23-24. Dat laatste ziet op de verbondswraak.

Ds. G.H. Kersten heeft wat dat betreft heel wat verwarring gezaaid met zijn doperse verbondsvisie. Hij beperkte de bediening van het verbond alleen tot de uitverkorenen, maar dat is er ver naast, want zoals de bediening van het verbond heel oudtestamentisch Israël claimde(!), strekt de bediening van het verbond zich ook uit tot alle nieuwtestamentische in- en uitwendige verbondskinderen. Als dat niet zo zou zijn, zou er van uitwendige zegeningen des verbonds en de eeuwige verbondswraak geen sprake kunnen zijn. Uitwendige verbondskinderen zijn geen onbesneden heidenen! Verbondskinderen die in hun ongeloof volharden, zullen daarom met dubbele slagen geslagen worden, omdat zij op zo'n grote zaligheid geen acht hebben geslagen. Dat geldt niet voor de erfgenamen der belofte, want die kunnen de zaligheid niet ontlopen, ook al schieten ze zichzelf door het hoofd! Dat is waar gebeurd, bij een Russische vrouw. Ze was d.m.v. een ruime prediking christin geworden, maar toen haar man kwam te sterven schoot ze zichzelf bij zijn graf door het hoofd. Haar laatste woorden waren: "God bestaat niet." Enfin, in het ziekenhuis kwam ze weer enigszins bij en toen was het Gods tijd Zich aan haar te openbaren, want het was een uitverkoren vat.

U zegt: Daar moet een mens het niet oopaan laten komen!

Mens! U kent uzelf niet, want elk mens laat het eropaan komen. We gaan liever naar de hel als dat we bekeerd worden, zoals God een mens bekeert. Zijn raad zal bestaan en dan moet de mens eraan! O, zalige dag, als een ziel het van God verliezen mag.

Onder de heidenen zijn er -naar ik geloof- vele erfgenamen van de belofte, die krachtens de eeuwige uitverkiezing **geroepen**

zijn tot de bruiloft des Lams (Openb. 19:9) en daarom moeten zij **geroepen worden** in de tijd door de verkondiging van het Evangelie. Dat geldt in het bijzonder voor het volk der Joden, de beminden om der vaderen wil (Rom. 11:28). Omdat wij niet weten wie er uitverkoren zijn, moet het Evangelie van vrije genade zonder enige uitzondering aan alle creaturen (aan Jood en heiden) gepreekt worden (Mark. 16:15).

Dus nog een keer. Iedereen die onder de prediking van het Evangelie zit, wordt geroepen met bevel van bekering en geloof. Paulus liet zijn hoorders echter niet in het ongewisse ten aanzien van hun verloren staat. Hij preekte Wet en Evangelie. *“Wij dan, wetende den schrik des Heeren, bewegen de mensen tot het geloof”, 2 Kor. 5:11.*

Dr. Steenblok: “U moet niet zo ruimhartig het geloof afdwingen, Paulus, want het verbond geldt alleen de uitverkorenen!”

Paulus: “Wie zijn dat dan, doctor?”

Dr. Steenblok: “De uitgetreden!”

Paulus: “Bedankt voor de tip!”

Ik wil echt niet cynisch zijn, en ik oordeel ook niet over de staat van dr. Steenblok, maar u ziet hoe ongerijmd de leer is van een voorwaardelijk aanbod van genade, want die leer strijdt tegen Gods geopenbaarde wil. De wil des bevels is: *“Predikt het Evangelie aan alle creaturen.”* De wil des besluits is: *“Jakob heb ik liefgehad en Ezau heb Ik gehaat.”*

Wij moeten ons stellen onder de wil des bevels, want wij kunnen niet werken met de wil des besluits van God. Dat is Gods verborgen raad en daarin hebben wij niet te roeren, tenzij Hij ons de verborgen dingen openbaart (Jes. 48:6 - Dan. 2:22-29 - Luk. 10:21).

De wil des bevels luidt: *“O alle gij dorstigen! komt tot de wateren”, enz.*

In dat bevel is het besluit van de toepassing begrepen voor de uitverkorenen en daarom komen ze tot de wateren van vrije genade, want het is God die de Zijnen tot Christus trekt en zonder die goddelijke trekking komt er geen mens. Als wij aan de nodiging gehoor moesten geven, zou de hemel leeg blijven, nee, God zorgt dat ze komen, opdat Zijn huis vol worde.

Het bevel komt dus tot elke hoorder des Woords, maar de toepassing is alleen bestemd voor de uitverkorenen. Omdat de toepassing alleen de uitverkorenen geldt, is de roeping om die reden niet voorwaardelijk. Het feit dat de toepassing alleen de uitverkorenen geldt, staat echter niet in het kader van de roeping, maar in

het kader van de uitverkiezing. Dat laatste moet dus wel geleerd worden, want anders doen wij tekort aan de volle raad Gods. De uitverkiezing en het Evangelie zijn echter geen tegenstellingen. Het laatste is een gevolg van het eerste, maar het Evangelie staat voorop in de verkondiging, niet de uitverkiezing.

De beloften van het Evangelie in de toepassing zijn de kussen van Jezus' mond en de kussen van Jezus' mond zijn levendmakend, rechtvaardigend en heiligend. Zonder een kus van Jezus' mond kan men geloven wat men wil, maar we zullen de eeuwigheid er niet mee kunnen aandoen.

Omdat God de goddeloze rechtvaardigt, moet het Evangelie onvoorwaardelijk gepreekt worden. Omdat de mens van nature niet een goddeloze voor God wil zijn, moet de Wet gepreekt worden, niet om de mens geschikt voor Christus te maken, maar om Christus geschikt voor de mens te maken. Eer een ziel behouden wordt, is hij verloren bevonden krachtens het vonnis der Wet. Het onvoorwaardelijke Evangelie is alleen effectief op verloren zondaren en de anderen verhardden zich eronder, hoe begerig, hoe godsdienstig, hoe ijverig zij ook in goede werken zijn. God eist van elke mens Zijn beeld terug en Hij doet van Zijn recht geen afstand. Hij maakt Zijn volk eerlijk zalig en ook heerlijk zalig.

TOEPASSING

Hoe zit dat nu met u, mijn lezers? Bent u bereid om uw God te ontmoeten? Behoort u tot dat zalige volk dat naar Zijn klanken hoort? Of wilt u God willens en wetens uit handen blijven? Hoe lang denkt u dat nog vol te houden? De dag van uw dood nadert met rasse schreden. Vandaag kunt u reeds opgeroepen worden om voor de Rechter van hemel en aarde te verschijnen en dan zult u met een ongeredde ziel op duizend vragen geen antwoord weten. Ik bid u: "Laat u zich dan héden met God verzoenen."

Of bent u reeds aan een einde gekomen van al uw pogingen om God naar de aarde te bewegen? Zit u als een bibberend vogeltje uw doemvonnis in te wachten?

Hoort hier het Evangelie van vrije genade: *"O alle gij dorstigen! komt tot de wateren, en gij, die geen geld hebt, komt, koopt en eet, ja komt, koopt zonder geld, en zonder prijs, wijn en melk! Waarom weegt gijlieden geld uit voor hetgeen geen brood is, en uw arbeid voor hetgeen niet verzadigen kan? Hoort aandachtiglijk naar Mij, en eet het goede, en laat uw ziel in vettigheid zich verlustigen. Neigt uw oor, en komt tot Mij, hoort en uw ziel zal leven; want Ik zal met u een eeuwig verbond maken, en u geven de gewisse weldadigheden van David."*

U ziet dat de roeping altijd gepaard gaat met de belofte (want

Ik zal...) en wat God belooft, doet Hij, tenminste aan degenen die komen. Degenen die krachtdadig geroepen worden, komen, omdat zij geroepen **zijn**.

U zegt: "Ik ben niet dorstig, dus ik word niet geroepen."

U wordt wel geroepen, want ieder mens is dorstig, hetzij naar de zonde, naar geld, naar goed, of naar gerechtigheid, maar als u weigert te komen, behoort u niet tot degenen die geroepen zijn.

U zegt: "Maar als ik dan niet geroepen ben, kan ik toch niet komen?"

U hebt niets te maken met de wil des besluits van God, maar met de wil des bevels: "O alle gij dorstigen! komt tot de wateren..." Welnu, u behoort tot de dorstigen, ja, tot degenen die zijn geld besteedt aan dingen die niet verzadigen kunnen en als u op zo'n grote zaligheid geen acht slaat, zal de bloedwreker u aanstonds overvallen en u in de eeuwige dood storten!

U zegt: "Ik heb geen macht om te geloven."

God is machtig het u te schenken. Bidt en u zult ontvangen. Klopt en u zal worden opengedaan.

U zegt: "Ik bid er al zo lang om, maar ik krijg geen antwoord."

U wilt niet eens verhoord worden, want het antwoord heeft God al in Zijn Woord gegeven: "O alle gij dorstigen! komt tot de wateren..."

U zegt: "Geldt dat ook voor mij?"

Niet als u God voor een leugenaar houdt, maar wel als u God voor waarachtig houdt. Hij zegt hier namelijk dat u een dorstige bent. Welke dorst u moet hebben staat er niet bij, dus bent u welkom, ook al dorst u naar de zonde. Zonder ware ontdekking zal u God nooit voor waarachtig houden en nooit erkennen dat u naar de zonde dorst en de hel waardig bent, laat staan dat u komt tot de wateren van vrije genade. *"Maar zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen. Want die tot God komt, moet geloven, dat Hij is, en een Beloner is dergenen, die Hem zoeken", Hebr. 11:6.*

U zegt: "Maar ik durf niet te geloven."

Durft u dan wel naar de hel te gaan?

U zegt: "Nee, maar het lijkt me allemaal te gemakkelijk."

Wilt u er dan nog wat bij zuchten?

U zegt: "Nee, maar je kunt het toch zomaar niet aannemen?"

Nee, dat gaat niet 'zomaar', tenzij Christus Zichzelf in de ziel openbaart, want als Hij komt, brengt Hij alles mee. U hebt echter geen enkel recht om onbekeerd te zijn, want het Evangelie wordt u niet 'zomaar' aangeboden, want daarvoor heeft Christus de duurste prijs van Zijn bloed betaald. Door uw ongeloof acht u het bloed van Christus onrein! U zal daarom niet verdoemd worden vanwege uw onmacht, maar wel vanwege uw onwil en ongeloof.

U komt met het excuus dat u Christus niet 'zomaar' kunt aanne-
men, maar kunt u Christus dan wel 'zomaar' verwerpen en Zijn
bloed vertreden?

U zegt: "Hoe kom ik eraan?"

Uit vrije gunst, om niet, en anders niet.

U zegt: "Ja, ik wil wel, maar..."

U wilt zeggen: Ik wil wel, maar God wil niet. Méns! U barst van
de vijandschap en u zit vol zelfbehoud. U weigert om als een vij-
and met God verzoend te worden. U wilt in het leven blijven, maar
dan zult u uw leven verliezen en -als God het niet verhoedt- in een
eeuwige nacht verzinken. *"Want zo wie zijn leven zal willen
behouden, die zal hetzelfde verliezen; maar zo wie zijn leven ver-
liezen zal, om Mijnentwil, die zal hetzelfde vinden"*, Matth. 16:25.

U ziet, het Evangelie is niet voorwaardelijk, de mens is voor-
waardelijk. Zelfs de discipelen waren soms nog voorwaardelijk en
wilden de moeders verhinderen hun kinderen tot Jezus te bren-
gen, maar Jezus bestrafte hen en zei: *"Laat de kinderkens tot Mij
komen en verhindert hen niet, want derzulken is het Koninkrijk
Gods"*, Luk. 18:16.

Deze tekst is er een duidelijk bewijs van dat het Evangelie
onvoorwaardelijk is, MAAR! en nu komt het: Het komen tot
Christus gaat van God uit en niet van de besluitende mens die
komt. Die kinderen kwamen niet tot Christus, omdat die moeders
dat zo graag wilden. God trok hen met touwen der liefde: *"Láát de
kinderkens tot Mij komen..."* Dat was geen verzoek, maar een
bevel en dat bevel ging gepaard met de wil van Zijn besluit om die
kinderen te zegenen met een eeuwige zegen die van boven is.

Met de roeping van het Evangelie doet God geen beroep op de
vrije wil van de mens. De mens heeft trouwens geen vrije wil,
maar een geknechte wil. De mens van nature kan niet anders dan
de verzoeken van de duivel inwilligen. Bovendien is hij actief
dood voor het Evangelie en dood voor de dood. Er is geen mens
die het besluit kan nemen om te geloven. Het is een plicht, maar
mijn Plicht is Christus. En de uwe, lezer? Is uw levenspaspoort
reeds getekend door de Zone Gods?

De roeping van het Evangelie is daarom ook een bewijs van de
totale doodstaat van de mens. Immers, God roept alleen doden tot
leven, terwijl geen dominee in staat is om doden iets aan te bie-
den.

U zegt: "Wat heeft de roeping dan voor zin?"

Wel, dat heeft een goddelijke zin, want **als Gód** door middel
van de roeping tot de doden gaat spreken, zullen doden leven. Als
het Leven tegen de dood gaat spreken, moet de dood wijken en

zullen doden leven. *"Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: De ure komt, en is nu, wanneer de doden zullen horen de stem des Zoons Gods, en die ze gehoord hebben, zullen leven", Joh. 5:25.*

U zegt: "Maar als de roeping tot een ieder komt die dood is in zonden en misdaden, hoe komt het dan dat velen niet komen, als Christus de doden levend maakt?"

Er staat niet in Johannes 5:25 dat élke dode tot leven komt [niet alle gedoopten], maar alleen dié doden die de stem van de Zone Gods hóren, ja, die zullen leven. De roeping klinkt over alle graven van de dodenakker, maar sommigen horen en sommigen niet. Dat sommigen niet horen is niet de schuld van het Evangelie, noch van Degenen die roept, want wij zijn door onze eigen schuld in de dood gevallen.

Dat sommigen wel de stem van de Zone Gods horen, is enkel genade. Dezulken worden krachtdadig geroepen. Dat is juist het eeuwige wonder, want degenen die wel horen zijn net zo schuldig dood als degenen die niet horen, maar degenen die niet horen, zullen niet kunnen ingaan vanwege hun ongelooft. *"Die oren heeft, die hore, wat de Geest tot de Gemeenten zegt", Openb. 2:7.*

Christus spreekt doden levend door de Heilige Geest en daar komt geen menselijk besluit aan te pas. Het is en blijft vrije gunst die eeuwig Gódt bewoog. Er is geen mens die wil, maar God zegt: **"Ik wil** en zij zullen." Hij heeft een gewillig volk op de dag van Zijn heirkraft.

"O alle gij dorstigen! komt tot de wateren, en gij, die geen geld hebt, komt, koopt en eet, ja komt, koopt zonder geld, en zonder prijs, wijn en melk!"

De hemelklokken luiden nog in de prediking van het Evangelie over de dodenakker. "Kómt dan..., kómt dan..., kómt dan..., kómt dan..." Het is nog het héden der genade. De toegang naar Golgotha is vrij.

"En de Géést en de Bruid zeggen: Kom! **En die het hóórt,** zegge: Kom! **En die dorst heeft,** kome; en die wil [omdat God het wil], neme het water des Levens om niet", Openb. 22:17. Amen.

2. DODEN ZULLEN HOREN...

HET AANBOD VAN VRIJE GENADE

In hoofdstuk 1 zijn we geëindigd met het feit dat de doden levendgemaakt worden op de stem van de Zone Gods. Die roeping wensen we met de hulp des Heeren in dit hoofdstuk nader te ontvouwen. De tekst van overdenking kunt u vinden in het heilig en onfeilbaar Woord Gods, in het Evangelie van Johannes, het 5e hoofdstuk, daarvan nader het 25e vers, waar staat opgetekend:

“Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: De ure komt, en is nu, wanneer de doden zullen horen de stem des Zoons Gods, en die ze gehoord hebben, zullen leven.”

We bepalen u bij drie punten van overdenking:

- 1. Het tijdstip van de roeping**
- 2. Het adres van de roeping**
- 3. Het gevolg van de roeping**

VOORAFSPRAAK

In deze voorafsprak wordt eerst de godheid van Christus overdacht, om tot een beter verstaan te komen van de tekst van overdenking. Het zal sommige lezers wellicht vreemd in de oren klinken, maar de godheid van Christus wordt meer bestreden dan door het geloof beleden op het erf der kerk. En dat als gevolg van een fundamentele dwaling omtrent de toepassing van het heil en de vergeving der zonden.

Aangezien elk kerkverband door zijn eigen bril kijkt, is men nauwelijks meer aanspreekbaar op de waarheid van het Evangelie, met name t.a.v. de leer van de rechtvaardiging van de goddeloze. Als het daar over gaat beroepen sommigen zich op hun eigen 'identiteit', maar dezulken moeten NOOIT meer de schijn wekken alsof zij in de traditie van de Reformatie staan, want dat begint zo zachtjes aan lachwekkend te worden. (Eigenlijk om te huilen).

Hoewel ik bepaalde namen noem, heb ik geen personen of kerkverbanden op het oog, maar hun leer, want ik heb niet de strijd tegen vlees en bloed, dat weet de Heere!

Als u dit hoofdstuk -met het oog op de waarheid van Gods

Woord- goed gelezen zult hebben, zult u hopelijk verstaan dat de godheid van Christus in onze gezindte meer in het geding is dan u ooit voor mogelijk hebt gehouden door de zogenaamde 'openschuld-leer' en aanverwante dwalingen.

Nadat de Heere Jezus de achtendertigjarige kranke bij het badwater 'Bethesda' genezen heeft op de Sabbatdag, wordt Hij om die reden door de Joden vervolgd. *Zij zochten Hem te doden*, staat er. De Opstanding en het Leven wordt hier met de dood bedreigd. Christus, Die de Opstanding en het Leven is, kan feitelijk niet bedreigd worden door een macht die aan Hem ondergeschikt is. Christus heeft immers alle macht in hemel en op aarde, zodat Hij die moordaanslag verijdelen kon wanneer Hij maar wilde. Op Zijn woord kon Hij die moordenaars onschadelijk maken en zelfs in één keer uit de weg ruimen, maar Hij deed het niet. *"Want de Zoon des mensen is niet gekomen om der mensen zielen te verderven, maar om te behouden"*, Luk. 9:56.

De oorzaak dat de Joden Christus zochten te doden lag niet alleen aan het feit dat Hij een man op de Sabbatdag genezen had, maar veelmeer dat Hij gezegd had dat God Zijn Eigen Vader was, zichzelf Gode evengelijk makende (Joh. 5:18).

De Joden erkenden noch Christus noch Zijn godheid. Ook in onze dagen staat de godheid van Christus ter discussie, zelfs in gereformeerde kringen!

De godheid van Christus is geen andere godheid dan die van de Vader en die van de Heilige Geest. Er zijn geen drie goden, maar één God en er zijn drie onderscheiden Personen in de godheid. Er is een eenheid in de Drieheid en een drieheid in de Eenheid.

God de Vader oordeelt echter niemand, maar heeft al het oordeel aan de Zoon gegeven (Joh. 5:22). Christus maakt doden levend en spreekt de zondaren vrij van schuld en straf. *"Gelijk de Vader de doden opwekt en levend maakt, alzo maakt ook de Zoon levend die Hij wil"*, Joh. 5:21.

Het feit dat Christus de zonden vergeeft, wordt door de *openschuld-leer* predikers ontkend. Zij schrijven de schuldvergeving alleen aan de Vader toe. Dat leerden de Joden ook. Velen eren God wel met hun lippen, zoals de Joden dat deden, maar de Zoon eren zij niet, **maar die de Zoon niet eert, eert ook de Vader niet, die Hem gezonden heeft** (Joh. 5:23).

De godheid van Christus wordt vanaf vele 'bevindelijk-gereformeerde' kansels ondergeschikt gemaakt aan de godheid van de Vader, maar dat is dualisme van het ergste soort. Omdat velen de vergeving der zonden alléén aan God de Vader toeschrijven,

moet men noodzakelijkerwijs Christus op de achtergrond plaatsen. Daar heeft men dan (onder aanvoering van ds. G.H. Kersten) de 'open-schuld-oplossing' op gevonden. Volgens deze leer speelt de eerste fase van de wedergeboorte zich af op de zogenaamde toeleidende weg, waarvan Christus het Eindstation is. Mocht je onverhoopt dit Eindstation niet bereiken, geen nood, je valt dan toch met een schrik in de hemel. Behoor je tot de meer gelukkigen, dan leer je Christus kennen, maar dan ben je er nog niet, want dan staat je schuld nóg open. De pijl ligt nog verder dan Christus(!), want het is alleen God de Vader -zo zegt men- Die de zonden vergeeft.

Heeft men nu echt niet in de gaten dat door deze zielsbedriegende open-schuld-leer de godheid van Christus aangetast wordt?

Ik wil mij nader verklaren, op een zakelijke wijze.

Van nature staat de mens bij de eerste Persoon van het goddelijke Wezen in de schuld. Zolang wij niet wedergeboren zijn, is God voor ons een verterend Vuur en een eeuwige Gloed bij Wie niemand wonen kan, of we het geloven of niet. Vreselijk is het om onverzoend te vallen in handen van de levende God. Als we overtuigd worden van onze ellendestaat, zullen we niet eerst met Christus te doen krijgen, maar tegen Wie we gezondigd hebben en dat is de eerste Persoon, namelijk God de Vader. God doet van Zijn recht geen afstand en de Wet openbaart het vonnis des doods aan de zondaar die in het gericht Gods wordt betrokken. Er blijft voor de zondaar geen andere weg over dan de eeuwige ondergang. Daarvan is de zondaar zodanig overtuigd door de Heilige Geest, dat hij dat erkent, zodat hij niets anders kan uitroepen dan: "Verloren, verloren, voor eeuwig verloren."

Als Christus echter tussenbeide treedt met Zijn Bloed, namelijk tussen een rechtvaardig God en een helwaardig zondaar, wordt de ziel door Hem vrijgekocht en de zondaar wordt dan de gerechtigheid van Christus toegerekend. Hiermee is hij rechtvaardig voor God en zijn hem de zonden vergeven. In deze rechtshandeling (rechtvaardigmaking) kan God de Vader de zondaar vrijspreken, maar krachtens Zijn godheid is ook de Zoon daartoe gerechtigd en bekwaam en kan ook Hij de zondaar vrijspreken van schuld en straf.

"Doch opdat gij moogt weten, dat de Zoon des mensen macht heeft op de aarde, de zonden te vergeven (toen zeide Hij tot den geraakte): Sta op, neem uw bed op, en ga heen naar uw huis", Matth. 9:6.

"Want gelijk de Vader het leven heeft in Zichzelven, alzo heeft Hij ook de Zoon gegeven het leven te hebben in Zichzelven en

heeft Hem macht gegeven ook gericht te houden, omdat Hij des mensen Zoon is", Joh. 5:26-27.

Dit moest eerst gezegd worden, want als de godheid van Christus van een mindere autoriteit zou zijn, als de godheid van de Vader, zijn ook onze tekstwoorden ijdel en ijdel is dan ook ons geloof. Christus zou dan niet de macht hebben de doden op te wekken en ook de zonden niet kunnen vergeven. Bij monde van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest getuigt de Schrift van het tegendeel en de bevinding der (bijbel)heiligen bevestigen dat feit.

De godheid van Christus staat in direct verband met de roeping van het Evangelie, want de roeping geschiedt door de Zone Gods (Joh. 5:25). We zullen ook zien dat de krachtdadige roeping, de wedergeboorte, het geloof en de rechtvaardigmaking samenvallen. *"En die Hij te voren verordineerd heeft, dezen heeft Hij ook geroepen; en die Hij geroepen heeft, dezen heeft Hij ook gerechtvaardigd; en die Hij gerechtvaardigd heeft, dezen heeft Hij ook verheerlijkt", Rom. 8:30.*

Voordat we de krachtdadige roeping zullen verklaren, zullen we eerst de antithese ervan vaststellen, want dan komt de ware roeping al direct in een helder bijbels licht te staan. Bijbelse separatie is meer dan noodzakelijk in onze dagen, want in de doorsnee gereformeerde kringen zijn er bijna meer ónbekeerde avondmaalgangers dan dat er belijdende leden zijn. Onder de midden-orthodoxen versta ik ook de doorsnee Gereformeerde Bonds gemeenten, want het is lang niet alles goud wat er blinkt. Dat is maar al te duidelijk gebleken nu de Gereformeerde Bond de kerk der vaders verlaten én verraden heeft door de zijde van SoW te kiezen. Misschien is het aardig om te weten: volgens een anekdote staat 'G.B.' voor: "Geen Bevinding." (PS. Niet cynisch bedoeld, want er zijn ook ware bondelingen onder de Bonders).

In sommige rechts-orthodoxe kringen zien we weer een ander uiterste. Daar heeft men de ruif van het Evangelieaanbod zodanig hoog hangen, dat het over de hoofden der mensen heengaat. Het aanbod van genade komt meestal niet verder dan *dat het nog eens een keertje gebeuren mocht*. Maar niemand gelooft feitelijk dat het een keertje gebeuren kán, want het Woord Gods is niet gebonden!

Anderen komen niet verder dan 'de bekommerde kerk'. Daarmee worden 'tobbende zielen' bedoeld, die via een smokkelweg op weg zijn naar Christus, maar ondertussen wel zalig gesproken worden, terwijl hun schuld nog open staat. Het gevolg van zo'n prediking is dat er velen zich armzalig gaan gedragen en een wettische ootmoed aan de dag leggen, terwijl ze ondertussen

wel staat maken op genade, maar van een rijke Christus hoor je niet. Dat kan ook niet, want Christus kennen zij niet. Dat geven zij nog toe ook, maar ze zijn wel wedergeboren, volgens zeggen. De pijn ligt wel verder -zo heet het dan- maar áls je onverhoopt Christus wel leert kennen, ligt de pijn nóg verder en dat schijnt zo door te gaan, totdat je eindelijk door hebt waar je schuld gebleven is. **BESPOTTELIJK!**

Sommigen zeggen: "Het is de taal der bevinding." Dat zou kunnen, maar ze vergeten erbij te zeggen dat het een 'smokkelbevinding' is die in de Bijbel niet is terug te vinden en ook niet bij de bevinding der heiligen. Er is geen leven voor de rechtvaardigmaking en geen wedergeboorte zonder Christuskennis. Die dat leren weten niet wat zij leren, noch wat zij bevestigen en hebben geen besef van de leer der Reformatie, de rechtvaardiging van de goddeloze, die vooral uiteengezet wordt in de Romeinen- en de Galatenbrief. Persoonlijk weet ik ook niet van 'leven voor de rechtvaardigmaking', want ik ben als een daadwerkelijke goddeloze met God verzoend door de dood Zijns Zoons. De Heere heeft mij duidelijk laten zien dat alles wat aan de kennis van Christus voorafgaat, niet behoort tot de wedergeboorte.

Ds. A. Moerkerken meent dat zijn kerkverband in de traditie van de Reformatie en Nadere Reformate staat, maar die mening zouden de reformatoren zeker niet voor hun rekening nemen, behalve dr. Comrie misschien. **Ds. Comrie** in ieder geval niet! Ds. A. Moerkerken schrijft nu openlijk in *DE SAAMBINDER* zich niet te schamen(!) voor de afscheidingstraditie van zijn kerkverband en daar horen dus ook de 'open-schuld-leer' en de 'toeleidende-weg-leer' bij.

Zijn collega, ds. C. Hogchem, juicht deze leer ook toe en zegt dat *deze dingen onder ons altijd volkomen zekerheid hebben gehad.*¹

Dat is niet verwonderlijk als men de zekerheid van 'het niet hebben' voor 'het bezit' houdt! Niemand moet mij in de schoenen schuiven dat ik een aanval op de Gereformeerde Gemeente doe, want deze leer wordt in de meeste afscheidingskringen geleerd, terwijl ik er toch vele vrienden in heb. Ds. Moerkerken schijnt er geen besef van te hebben dat het recht van Afscheiding niet bestaat. Nederland is een verbondsnatie en elke Nederlander behoort tot de kerk der vaderen, de kerk van de Reformatie. Dat betekent ook dat elke Nederlander onder het gezag staat van de leer der Reformatie. Een Hervormde dominee is niet alleen domi-

¹ Volgens een citaat uit het boek "AFWACHTEN OF VERWACHTEN?" van dr. K. van der Zwaag.

nee van Hervormde kerkgangers, maar hij is ook dominee van de wereldse bakker, de vrijzinnige slager en de goddeloze caféhouder van zijn gemeente. Dat besef is er bij de Afscheiding niet. Elke kerkelijke afscheiding van de kerk der vaderen betekent dan ook een afscheiding van de leer der vaderen, namelijk de onvoorwaardelijke leer van de rechtvaardiging van de goddeloze. Dat feit wordt in dit boek duidelijk en van alle kanten bewezen. Nadat SoW een feit geworden is, zei iemand uit de Gereformeerde Gemeente tegen mij: "Nu de Hervormde kerk er niet meer is, kunnen we ook niet meer tot haar terugkeren."

Ik zei: "Alsof jullie dat willen!" Nee, kerkje spelen zit de godsdienstige mens in het bloed, maar de wil tot wederkeer ontbreekt ten enenmale en dat roept om de oordelen. Nu de Hervormde kerk is opgeheven, mag de Afscheiding niet 'schuldloos' toekijken, maar zij is verplicht de gemaakte breuk als schuld te aanvaarden door tot de achtergebleven kudde weder te keren, om met hen gemeenten (naar het model van de ledeboeriaanse gemeenten) te vormen (niet een nieuwe kerk), opdat het Góð geloven mocht Juda's steden weer te herbouwen uit het stof. Ik kom in het laatste hoofdstuk nog uitvoerig op deze kwestie terug.

Anderzijds wordt de leer van de rechtvaardiging van de goddeloze ook in de volle breedte van de Hervormde Kerk gemist, op een enkele uitzondering na. Dus de Afscheiding hoeft zich wat dat betreft niet speciaal aangesproken te voelen.

Hoewel ik voor bepaalde (oud)predikanten uit de Afscheidingskringen een zeker respect heb (o.a. ds. Du Marchie van Voorthuizen en ds. Joh. van der Poel), is de z.g. 'open-schuld-leer' niets anders dan de dood in de pot en een verkapte vijandschap tegen Christus en Zijn leer, zonder overigens over iemans staat te oordelen.

Ik geloof zeker dat de Heere Zijn kinderen ook in de afscheidingskringen heeft en met sommigen heb ik een geestelijke band. Het leven in Christus laat zich immers niet door een kerkdeur van een bepaalde kleur tegenhouden, maar door de z.g. 'open-schuld-leer' zijn er velen van Gods volk betoverd (Gal. 3). Dat doet pijn, ja, het gaat soms als een zwaard door mijn ziel. Als de waarheid van het Evangelie ons niet liever is dan leeruitspraken van 'mannen van naam' die de toets van Gods Woord evenwel niet kunnen doorstaan, missen we de ware liefde uit God!

Ik heb me altijd afgevraagd waarom bepaalde kerkverbanden willens en wetens hun eigen 'identiteit' wensen te behouden, terwijl hun wedergeboorteleer in strijd is met de bijbelse leer van de rechtvaardiging van de goddeloze. Is hier niet reeds sprake van een kracht der dwaling?

Ik ben het met ds. C.A. van Dieren eens dat we beter vóór elkaar kunnen zuchten dan tégen elkaar, maar toen ik hem met zijn dogmatisch breiwerkje in de krant (RD) zag *zitten*², dacht ik: *waar is de praktijk?*³

Het is overigens heel verstandig van ds. Van Dieren dat hij zich niet aan de bevinding waagt in zijn onlangs verschenen 'LEER-BOEK' over de geloofsleer, want dogmatiek en bevinding zijn in de Gereformeerde Gemeente dikwijls met elkaar in strijd, omdat zij niet de rechtvaardiging van de goddeloze, maar de rechtvaardiging van de wedergeborene leren. Daar ben ik behoorlijk 'kort-ademig' van geworden! Ik zeg het met liefde en geschonden liefde doet pijn!

Hoewel ds. Van Dieren verfrissende hoofdstukken over de geloofsleer geschreven heeft, vermengt hij Wet en Evangelie [Leerboek, pag. 194]. Volgens ds. Van Dieren brengt de Wet de zondaar als een verlorene tot Christus. Die (evangelische) eigenschap heeft de Wet echter niet! De Wet is er om te doden, zoals de bloedwreker op de dood van de zondaar aast die tot de Vrijstad vlucht.

De zondaar komt alleen tot Christus door de trekkende liefde des Vaders (Joh. 6:44). Wie het kent, die weet het! De Wet is en blijft de bediening des doods. De Wet is een lijkbezorger, een graf-delver en een drijver, meer niet.

Over de bediening van de Wet en de heiligmaking heb ik uitvoerig geschreven in mijn commentaar op Romeinen 6⁴, dus wil ik het hierbij laten.

Ten aanzien van het geloof had ds. Van Dieren eerlijkheids-halve(!) het onderscheid tussen de zogenaamde '*habitus en de actus des geloofs*' van dr. A. Comrie letterlijk(!) moeten vermelden, want de '*embryofilosofie*' van dr. Comrie behoort juist specifiek tot de identiteit van de Ger. Gem. Of wil ds. Van Dieren zich van deze identiteit distantiëren? Ik betwijfel dat sterk, gezien hij een fervente voorvechter is van de ds. G.H. Kersten-leer.

Ds. Van Dieren wijst in het RD-interview (zie voetnoot 2) op enkele oudvaders van naam die soms andere opvattingen⁵ hadden

² Zie interview in het RD. van 25 September 2003, pag. 23

³ What about his public groanings against the separated HNRC-sister denomination of the NRC?

⁴ "MIJN GENADE IS U GENOEG" - ISBN 907610056X. Lees ook: "DE LIEFDE, DE VERVULLING DER WET" ISBN 9076100489. (Hfdst. 3,4,5).

⁵ Ds. C.A. van Dieren noemt o.a. Brakel en diens visie over het duizendjarig rijk, maar dat heeft niet alleen Brakel geleerd, bijna alle oudvaders hebben dit geleerd en dit kan dus niet worden gezien als een andere opvatting. **Juist degenen die dit niet leren hebben een andere opvatting!**

over bepaalde zaken, maar -zo zegt hij- "dat ontnemt ons toch niet de hoogachting die wij voor hen hebben. Laten we toch niet te gauw menen de zuiverste leer in pacht te hebben."

Dat zal waar zijn, maar ik geef niet zoveel om 'bescheidenheid' die ten koste gaat van de waarheid van het Evangelie. De Heilige Geest getuigt dat de leer én de bevinding van de rechtvaardiging van de goddeloze hét begin is van het wáre leven in Christus en dat het de zuiverste bevindelijke leer is zoals God die Zelf in Zijn Woord heeft geopenbaard en aan de harten van de Zijnen toepast.

In zijn onlangs verschenen 'LEERBOEK' over de geloofsleer, leert ds. Van Dieren een rechtvaardiging vóór het geloof als zijnde de voorwerpelijke kant van de rechtvaardiging door het geloof, maar hij bewijst dat niet uit de Schrift. Daar is ook geen bijbelse grond voor. Dat er geen rechtvaardiging voor het geloof bestaat, heeft echter niets te maken met de remonstrantse visie op het geloof, terwijl ds. Van Dieren meent van wel (Leerboek, pag. 185). De ziel die door God gerechtvaardigd wordt, wordt niet *de rechtvaardiging*, maar *de gerechtigheid van Christus* toegerekend! Ds. Van Dieren verwacht de borgstelling van eeuwigheid en/of de reeds aangebrachte verzoening, met een voorwerpelijke rechtvaardiging, die echter niet bestaat. Christus is opgestaan **tót** onze rechtvaardigmaking, maar de rechtvaardiging zélf is een (rechts)-handeling die alleen in de tijd kan plaatsvinden tussen God en de ziel. De gerechtigheid van Christus vindt *niet* plaats, dat is een verworven feit en dat feit wordt de uitverkoren zondaar toegerekend in de tijd, waardoor hij door en voor God gerechtvaardigd is. Een feit kan toegerekend worden, maar niet een handeling, die moet plaatsvinden.

Ds. Van Dieren twijfelt ook aan het feit of de theologische ontwikkelingen de laatste vijftig jaar wel gewijzigd zijn.

Nou, om eerlijk te zijn is er al eerder het één en ander gewijzigd. Met name ds. G.H. Kersten heeft de palen der vaderen flink verzet met zijn uiteenrukking van de wedergeboorte en de rechtvaardigmaking, met de 'open-schuld-leer' als gevolg. Men wil dat gewoon niet erkennen, maar is dat niet de reinste veinzerij? Paulus wederstond Petrus in zijn aangezicht vanwege zijn veinzing met de Joden in Antiochië, en Petrus viel voor de waarheid, maar nu blijft men veinzen, met alle sektarische gevolgen van dien.

Ik wil niemand verketteren, echt niet, want op zijn best gesproken ben ik ook maar een beginneling en dat hoop ik te blijven, maar de leer van de rechtvaardiging van de goddeloze én de Schriftuurlijke bevinding daarvan is me liever geworden dan alle menselijke leerstellingen bij elkaar. De enige ware Toetssteen is

Gods Woord en laten we daarom onze eigen 'leer-identiteit' prijsgeven om Jezus' wil. Als Christus en Zijn leer onze persoonlijke Identiteit niet is, zullen we ons voor de Rechterstoel van Christus niet kunnen legitimeren. De onderlinge leerverschillen -alleen al in de rechterflank van de gereformeerde gelederen- zijn van dien aard, dat een hernieuwde Reformatie broodnodig is. Zolang men de genoemde echter dwalingen koestert en die zelfs voor rechtszinnig verslijt wordt de benaming 'bevindelijk-gereformeerd' meer en meer in diskrediet gebracht en zullen degenen die hier de oorzaak van zijn -vroeg of laat- de rekening gepresenteerd krijgen. Er is wel degelijk sprake van een fundamentele dwaling. De bakens zijn wel degelijk verzet. Enerzijds worden er zielen door een onbijbelse 'toeleidende-weg leer' ingezegend, terwijl ze (nog) geen kennis aan Christus hebben en anderzijds wordt Gods ware volk door de 'open-schuld-leer' onder de Wet gehouden, zodat zij zelden zeker zijn van hun staat.

Ik had een tante (M). Zij juicht reeds voor de troon. Zij was in haar jeugd tot bekering gekomen. Ze was lid van de Ger. Gem. en is onder een 'open-schuld-leer' gebakerd. Ongeveer drie jaar voor haar sterven is ze in de schuld gekomen, vanwege het feit dat zij steeds beweerde nog een open schuld te hebben, terwijl ze kennis had aan de vergeving der zonden. Toch zei ze vaak dat haar schuld nog open stond... 't Was haar altijd zo geleerd, maar toen ze de ongerijmdheid van die leer had leren kennen, weet u wat ze toen beleed? "Ik heb God altijd voor verdacht gehouden door mijn ongelooft!"

Denk niet, lezers, dat ik onzin verkoop, want ik ben er zelf getuige van geweest en ik wist ook hoe ze gebakerd was. Wat van doorslaggevende waarde is dat God er Zelf Getuige van is geweest. De eeuwigheid zal het openbaren!

Tijdens de rouwdienst werd echter vanaf de preekstoel gezegd dat tante M. drie jaar voor haar sterven de Vader had leren kennen. Het feit dat ze de Vader al vele jaren eerder had leren kennen werd wijselijk verzwegen, laat staan dat de dienstdoende predikant durfde te zeggen dat tante M. omtrent haar 'open schuld' in de schuld gekomen was vanwege haar ongelooft. Dat feit kon ook niet openbaar gemaakt worden, want dan zou de 'open-schuld-leer' in diskrediet gekomen zijn...

Ja, zo wordt er nu gegoocheld met God en goddelijke zaken. O, mensen, de eeuwigheid zal wat openbaren! Die 'open-schuld-leer' staat feitelijk op één lijn met het judaïsme, want de Joden leren ook dat alleen God de zonde kan vergeven, maar Christus wordt daarvan uitgesloten, dus blijft de schuld open staan. Zo leert

Rome ook, zij het in een wat andere zin. Wedergeboorte is genade, jawel, maar als je er niet genoeg goede werken bijvoegt, maak je geen kans op een plaats in de hemel. Hoeveel werken dat moeten zijn, is zelfs voor de paus nog een vraag. Volgens Rome kan je dus nooit zeker zijn van je zaligheid, want je schuld kan altijd nog openstaan.

Onlangs hoorde ik vanaf een gereformeerde(!) kansel dat God ook een verterend Vuur is voor Zijn volk als zij de Wet overtreden. U ziet, de paus kan in zijn handen wrijven, want de schrik van het Vagevuur zit blijkbaar ook in 'gereformeerd bloed'. Petrus' ervaring was echter geheel anders toen hij in de zaal van Kajafas in de liefdesogen van zijn Meester keek!

De z.g. roomse 'open-schuld-leer' van ds. G.H. Kersten is in het recente verleden reeds meermalen uit het Woord weerlegd. Men weigert echter te bukken voor het gezag van de Schrift, maar vroeg of laat wreekt dat kwaad zichzelf.

Dr. H.F. Kohlbrugge had wat dat betreft een profetische blik op de Afscheiding.⁶ We zien zijn profetie in onze dagen reeds in vervulling gaan. Een huis dat tegen zichzelf verdeeld is, zal niet bestaan. Dat geldt dus niet alleen ten aanzien van SoW.

Vele belijders gunnen Christus de eer niet die Hem toekomt, namelijk als God, Die zoals ook de Vader de zonden vergeeft, en daarom eren zij ook de Vader niet. *"Dit volk genaakt Mij met hun mond, en eert Mij met de lippen, maar hun hart houdt zich verre van Mij"*, Matth. 15:8.

Het waren namelijk niet alleen de toenmalige Joden die Christus haatten (Joh. 5:16-18), want elk godsdienstig mens die niet aan de Wet gestorven is, haat Christus met een dodelijke haat, ook al belijdt hij Christus met de mond, ook al is hij avondmaalganger, dominee, ouderling, en/of synodepreases. Omdat het ware leven in Christus spaarzamenlijk is in onze dagen, is men in vele gemeenten zelf leven gaan maken, want men wil hoe dan ook vruchten zien en daarom hebben er velen het verbond wat ruimer gemaakt door de kinderen des verbonds te vereenzelvigen met de erfgenamen van de belofte, maar dat is er ver naast (Rom. 4:14).

Vele rechtzinnige belijders in onze dagen zijn kinderen van hun tijd en daarom komen velen niet verder dan een ethisch evangelie.

Stelen is zonde en bidden is goed. Als je je goed gedraagt, niet steelt en veel bidt ga je voor een christen door, maar wee degenen die de wedergeboorte en de rechtvaardigmaking stellen bij het

⁶ Lees de brief van dr. Kohlbrugge aan ds. Brummelkamp.

Einde van de Wet, want dan breekt de hel los... Ja, ds. Lamain en ds. Van der Poel mochten het nog zeggen, maar wee degenen die zich nu radicaal uitdrukken, dan klinkt het: "Weg met deze, kruis hem, kruis hem!"

Ik kan die tegenkating overigens goed begrijpen, want om aan het einde van de Wet te komen moet alles wat uit het vlees is de dood in en daar vecht de mens tegen. Van nature wil een godsdienstig mens wel naar de hemel, maar hij wil niet sterven om te leven. Ik heb het wel vaker gezegd dat er in onze dagen zeer weinigen door de Wet aan de Wet gestorven zijn. Daarentegen, degenen die Christus wel kennen als het Einde der Wet, worden door de huidige 'godgeleerdheid' gezien als de laatste resten van het 'hypercalvinisme'.

Zowel het 'juichende' als het 'bevindelijke' christendom heeft de Wet hoog in haar vaandel staan, maar vraag niet óf men ooit en hoé men aan het einde van de Wet gekomen is, want dan staat de wagen doorgaans stil. Ze doen de Wet, gaan aan het Avondmaal en onderschrijven de Drie Formulieren van Enigheid, maar dat de zaligheid alleen gekend kan worden als men aan de Wet gestorven is, wordt door de huidige 'bevindelijkheid' als zijnde extreem van de hand gewezen.

Om zichzelf te handhaven hebben sommigen een (toeleidende) weg voor de Weg bedacht en daar voelen velen zich wel bij, want de kerk staat garant voor hun 'levendmaking', echter zonder Christuskennis. Dat mag wel niet zo blijven -zegt men haastig- maar óndertussen!

Anderen in onze dagen, die een bijzondere activiteit aan de dag leggen om toch vooral het geloof in Christus te onderschrijven, zitten doorgaans in dezelfde roomse vaargeul die men na de Afscheiding in 1834 gegraven heeft, namelijk tussen de brede en smalle weg in. Om niet uit de boot te vallen schrijven ze hun doen en laten aan Christus en Zijn genade toe, maar ondertussen komen ze niet verder dan een strijd tussen goed en kwaad vlees. Geliefde lezer, dit is geen karikatuur, maar werkelijkheid, hoewel er ook nog oprechten zijn die het toegeven.

Uit de 'bevindelijke' flank van de gereformeerde gezindte zijn er die de leer van de rechtvaardiging van de goddeloze (theoretisch) wel onderschrijven, maar als je vragen gaat stellen naar de overzetting van het rijk der duisternis in het Koninkrijk van het Licht, komen de meesten niet verder dan een verandering van een slecht mens naar een vroom mens die ontzettend intensief met de godsdienst bezig is. Onder deze voorstelling behoren vooral de supporters van een eenzijdige *aanbod-van-genade*-leer, want daarin kan de mens wat mee participeren, de genade aannemen,

het geloof praktiseren, goede werken betrachten, enz. Maar om als een gáns verloren zondaar openbaar te komen, die alleen de hel voor ogen ziet en die niet anders kan dan het recht Gods billijken, daar is men een volslagen vijand van. Ze willen een wat 'liefelijkere' voorstelling van zaken, waarbij de zichzelf handhavende mens zo zoetjes aan op Jezus aangaat. Dezulken willen volstrekt van geen voorwaarden weten, maar ondertussen stellen zij wel allerlei voorwaarden aan de Heilige Geest, zodat zij de overtuiging van zonde, gerechtigheid en oordeel klakkeloos terzijde schuiven en zonder dat alles in staat denken te zijn om tot Christus te kunnen gaan.

Ondertussen blijft het zo goed als leeg op de markt van vrije genade, want daar zie je alleen af en toe enige hoeren en tollenaars, die het gros belijders zullen voorgaan in het Koninkrijk der hemelen.

Voorvechters van een aangepaste aanbod-van-genade-leer (dus een leer zonder de verdoemende bediening der Wet), kunnen Christus nooit preken, zoals Hij Zichzelf openbaart, namelijk als het Einde der Wet, tot rechtvaardigheid, een ieder die gelooft.

Mensen die zich niet bewust zijn van de overzetting van de dood in het leven, zijn dus niet door de enge poort gegaan, want daar verliest een zondaar zichzelf in Christus. Mensen die niet door de enge poort gaan om de smalle weg te betreden, zijn dus ook onkundig aan dit versje: *"k Heb alles verloren, maar Jezus verkoren, wiens eigen ik ben."*

Mensen die niets van hun overzetting in Christus weten kunnen wel op het aanbod van genade ingegaan zijn, zoals de dwaze maagden, maar ze zijn niet door de enge poort gegaan en dus over de muur geklommen. Dat zeg ik niet. Het zijn Christus' eigen woorden: *"Voorwaar, voorwaar zeg Ik ulieden: Die niet ingaat door de deur in den stal der schapen, maar van elders inklimt, die is een dief en moordenaar", Joh. 10:1.*

Bij een aangepast Evangelie-aanbod (dus buiten het recht om) kun je van alles aannemen, het geloof in Christus onderstrepen, de goede belijdenis belijden, maar je kunt er honderd jaar mee worden, zonder dat je het ooit van God hoeft te verliezen. Dat is dus ook de dood in de pot.

Misschien begrijpt u nu een beetje dat het kuddeke van Gods welbehagen in onze dagen -dat Christus in Lukas 12:32 al klein noemt- bijna uitgestorven is. *"En de dochter van Sion is overgebleven als een hutje in den wijngaard, als een nachthutje in den komkommerhof, als een belegerde stad", Jes. 1:8.*

Zeg nu niet dat dit de realiteit niet is, lezer, want dan weet u

nergens van. Of behoort u tot het geslacht dat rein in zijn ogen is, maar van zijn drek niet gewassen is? (Spr. 30:12).

Volgens de Bijbel is het dus niet mogelijk zonder kennis aan de vergeving der zonden een kind van God te zijn. Predikanten die dit wel leren staan onder het oordeel van Spreuken 30:12. Of dat nu toeleidende-weg predikers zijn (dus die een wedergeboorte leren zonder Christuskennis), of dat het aanbod-van-genade predikers zijn die de verdoemende bediening van de Wet achterwege laten, dat maakt geen verschil. Beide leringen liggen met het arminianisme op één hoop.

Na deze noodzakelijke voorafpraak zullen we ons tot de tekst van onze overdenking richten, met de bede of de Heere ons richten wil, want zonder Zijn leiding staan onze richtingaanwijzers richting eeuwige ondergang. Als we dat niet beseffen, zijn we als dwalende schapen die geen Herder hebben. Zonder Hem kunnen we namelijk niets doen.

1. HET TIJDSTIP VAN DE ROEPING

Onze tekst van overdenking handelt over de opwekking uit de doodstaat en daartoe is de roeping van het Evangelie een door God aangewezen middel, opdat doden zullen horen de stem van de Zoon van God. Christus kondigt deze opwekking uit de dood aan met een bepaald tijdstip. *“De ure komt en is nu...”*

Hij zegt dus dat het moment is aangebroken dat doden zullen horen. Dat moment ligt niet alleen in het verschiet, maar het geschiedt reeds op dit ogenblik. Dat staat er feitelijk. Op grond van deze uitspraak van Christus kunnen we vaststellen dat er ieder moment mensen tot bekering komen. *De ure komt en is NU!* Héden worden er mensen bekeerd en er zullen er nog velen tot bekering komen.

Waar er mensen bekeerd worden, weet ik niet, maar dát er NU mensen bekeerd worden, ligt onder andere in deze tekst verzegeld. Christus heeft dit feit al bevestigd in Johannes 5:17: *“Mijn Vader werkt tot nu toe, en Ik werk ook.”* Christus is nooit één seconde werkeloos, maar is onophoudelijk bezig met Zijn Hogepriesterlijke voorbidding om Zijn Kerk te vergaderen vanuit de vier windstreken der aarde.

Het feit dat Christus Zich Gode evengelijk maakte, mede vanwege het feit dat Hij de zonden vergaf, konden de Joden niet verdragen en zochten Hem des te meer te doden. Dat is niet verwonderlijk, want als de mens zijn leven uit de eerste Adam wil handhaven moet Christus gedood worden, maar als we in Christus opgewekt willen worden, zullen we noodzakelijkerwijs moeten sterven, want **dóden** zullen horen. Doch daarover straks meer.

De ure komt... Er staat dus nog heel wat te gebeuren. Het getal van de kinderen Sions kan wel zodanig uitgedund raken, dat er nauwelijks geloof op de aarde gevonden wordt. Volgens Gods Woord zal de aarde echter nog één keer vol worden van de kennis des HEEREN, gelijk de wateren de bodem der zee bedekken (Jes. 11:9). Ziende op de bekering van het volk der Joden, zal het een zodanige opwekking worden die zijns gelijke niet gekend heeft. *“Want indien hun verwerping de verzoening is der wereld, wat zal de aanneming wezen, anders dan het leven uit de doden?” Rom. 11:15.*

En is NU! Héden is de Heere bezig mensen te bekeren en Zijn Koninkrijk uit te breiden. Misschien wel onder de Chinezen, of onder de Russen, of onder de Moslims, dat kunnen we niet met zekerheid zeggen, maar dát het ergens ter wereld gebeurt, is zeker. Niet zozeer in de westerse gevestigde kerk, want daar heerst een kracht der dwaling, hoewel ik niet wil generaliseren. Vanaf vele kansels klinken de letterpreken, maar de letter doodt.

Sommigen zijn constant bezig de tekst op een zodanige schoolse wijze te ontleden, dat er van de verkondiging helemaal geen sprake meer is. Anderen stappen met zeven mijls laarzen over het stuk van de rechtvaardiging heen, zodat er niet meer dan een papieren geloof overblijft.

Ach, ik wil niet generaliseren, want de Heere heeft Zijn knechten ook nu nog, daar ben ik van overtuigd, maar er zit weinig kracht in de doorsnee prediking. Het zijn echt de enkelingen die Wet en Evangelie met gezag en in de absolute verhouding preken.

De Babylonische spraakverwarring die er op het gebied van de heilstoe-eigening heerst, is een gevolg van het verlaten van de leer van de rechtvaardiging van de goddeloze. Ik heb het misschien wel honderd keer gezegd, maar zolang deze leer niet zuiver gepreekt wordt, krijgt God de eer niet Die Hem toekomt en blijft het gros aangeslagen zielen onder de Wet. De leer van de rechtvaardiging van de goddeloze onderschrijven is niet genoeg. Deze leer voorwerpelijk preken, evenmin. Zelfs een voorwerpelijk gepreekte *bevinding* overeenkomstig deze leer is tekort. Predikers dienen zelf aan de Wet gestorven te zijn, dagelijks te sterven, en met de autoriteit van de Heilige Geest bekleed te zijn, om deze leer zuiver en met gezag te kunnen preken. Dat red je niet met een doctorale studie over de heilsleer.

Christus roept onwijzen, het verachte, het onedele, hetgeen niets is, om Zijn getuigen te zijn. Dat zijn dus geen mensen die door een Oud Gereformeerde, of één of andere oudvaderbril kijken, maar door de bril van de Heilige Geest. Dezulken zijn der Wet gestorven en worden altijd in de dood overgegeven, om

Jezus' wil. Dan zal het gebeuren. *Wat?* Wel, dat de doden zullen horen de stem van de Zoon van God... *Wanneer?* NU! *Waar?* Dat weet God!

2. HET ADRES VAN DE ROEPING

De roeping van het Evangelie heeft een adres, namelijk *de doden*. Er worden dus geen gelovige mensen geroepen, geen wedergeborenen, geen bekommerden, geen gewilligen, geen godsdienstigen, maar doden en goddelozen. Van nature gelooft geen mens dat hij dood is in zonden en misdaden. Die mensen worden wel geroepen, maar zullen de stem van de Zoon van God niet horen. "*De dóden zullen horen...*" Om te kunnen horen, moet je weten dat je een dode bent en dat kan alleen als je (aan de Wet) gestorven bent.

Vanwege het feit dat alle mensen van nature dood zijn in zonde en misdaden, leren er velen dat de doden uit onze tekst alle mensen betreft, maar dat is struisvogelpolitiek. Als dat zo zou zijn, kunnen we net zo goed algemene verzoening leren. Er staat dat de doden zullen hóren, de stem van de Zoon van God.

U zegt: Zijn die doden dan toch niet zodanig dood zodat ze toch kunnen horen?

Nee, dan verstaat u het niet. De doden van onze tekst zijn echt dood en doden kunnen niet horen. MAAR, zodra Christus Zijn stem laat klinken over de grafsteen van ons bestaan, dan horen we en dan leven we. De stem van Gods Zoon doét doden horen en doét doden leven. De stem van Christus gaat dwars door de grafsteen van mijn bestaan en is een kracht Gods tot zaligheid! Hij spreekt en het is er, Hij gebiedt en het staat er. De roeping is dus geadresseerd aan de doden. Enerzijds wordt niemand daarvan uitgesloten, want van nature zijn we allen dood in zonden en misdaden, maar anderzijds gaat het in onze tekst over de particuliere roeping van de uitverkorenen. Hier gaat het namelijk over de doden die horen zullen en niet over de doden die niet horen zullen. Wat wordt er feitelijk nu bedoeld met de doden?

De doden zijn degenen die gestorven zijn. Dat is zowel in natuurlijk als in geestelijk opzicht zo. Welnu, om te kunnen horen, zullen we aan de Wet gestorven moeten zijn, want alleen de dóden zullen horen de stem van de Zone Gods.

Van nature leven we onder de Wet en menen we met de werken der Wet het leven te verdienen. Dan behoren we duidelijk niet tot de doden die in onze tekst genoemd worden.

Toen de Wet in het leven van Saulus van Tarsen inkwam, stierf Saulus en kwam hij als een geestelijk dode in zijn graf te liggen en dat was het graf van Christus! Christus lag drie dagen en drie

nachten in het graf der aarde en de doden die horen en leven zullen, zullen uit het graf van Christus mét Christus opgewekt worden. Dat staat er feitelijk en het komt overeen met Romeinen 6:8: *"Indien wij nu met Christus gestorven zijn, zo geloven wij, dat wij ook met Hem zullen leven."* En met Kolossensen 2:12: *"Zijnde met Hem begraven in den doop, in welken gij ook met Hem opgewekt zijt door het geloof der werking Gods, Die Hem uit de doden opgewekt heeft."* En met Galaten 2:19: *"Want ik ben door de Wet der Wet gestorven, opdat ik Gode leven zou."*

Gods uitverkorenen sterven met Christus onder de Wet vanwege het vonnis der Wet en omdat zij met Christus sterven door de Doop in Zijn dood, zullen ze ook met Hem opstaan en met Hem leven. Christus is de Opstanding en het Leven en die in Hem gelooft zal leven, al ware hij ook gestorven.

U zegt: Dus voordat ik kan horen, moet ik eerst een stervensproces ondergaan?

U vat het niet. Het sterven aan de Wet is geen proces, maar een punt des tijds. Zodra de doden zullen horen, de stem van de Zoon van God, zijn ze der Wet gestorven en Gode levend in Christus Jezus door het geloof. Er kan wel een stervensproces aan het sterven van de Wet voorafgaan, maar als je sterft, dus de laatste adem uitblaast, geschiedt dat in een punt des tijds. Ik kom weleens mensen tegen die (geestelijk) stervende zijn, maar als dezulken staat maken op genade, is mijn vraag: *"Bent u ook gestorven?"*

Als we niet aan de Wet gestorven zijn, is het niet mogelijk om in Christus te geloven, want het Einde der Wet is Christus, tot rechtvaardigheid, een ieder die gelooft. Als we geen lijk voor de Wet worden, zullen we nooit de stem van de Zone Gods horen en leven. Iemand die echt aan de Wet gestorven is, hoort terstond de stem van de Zone Gods. Jona lag echter geen drie dagen in het water. In een punt des tijds werd hij door de vis opgeslokt, maar hij was wel drie dagen en drie nachten in de buik van de vis, alvorens hij in de VRIJHEID kwam. De buik van de vis is het beeld van het graf van Christus en daarin komt de ziel niet om. Daarin kun je het drie dagen en drie nachten uithouden. Dat is voor het verstand een mysterie, maar niet voor het geloof. Velen zoeken een buitenbijbels teken te krijgen om op grond daarvan te geloven, maar Christus zegt: *"Het boos en overspelig geslacht verzoekt een teken; en hun zal geen teken gegeven worden, dan het teken van Jonas, den profeet. Want gelijk Jonas drie dagen en drie nachten was in den buik van den walvis, alzo zal de Zoon des mensen drie dagen en drie nachten wezen in het hart der aarde", Matth. 12:39-40.*

Dus willen we erven zullen we moeten sterven.

U zegt: Maar dat is een voorwaarde!

Nee, het sterven aan de Wet is geen voorwaarde, het is een soevereine daad van de Heilige Geest. Paulus had toch niet gevraagd dat de Wet bij hem inkwam? God had ook niet aan Paulus voorgeschreven dat hij eerst aan de Wet sterven moest om Gode te kunnen leven. De Wet kondigde zich ongevraagd áán; de goddelijke vierschaar werd zonder zijn toestemming in zijn geweten gespannen en toen is Paulus gestorven. Ja, en dan ben je aan het einde van de Wet, dan hoor je de stem van de Zoon van God, tot vergeving der zonde en het eeuwige leven!

Je hoeft het echter niet af te wachten, want Christus roept niet af en toe. DE URE KOMT EN IS NU!

U zegt: Maar ik heb Zijn stem nog niet gehoord.

Dat komt omdat u niet der Wet gestorven bent. Dóden zullen horen! God maakt geen levenden, maar dóden levend. Genade is echter *vrije* genade, want de doden in onze tekst hoeven niet hun best te doen om op de roeping in te gaan. Zij horen omdat God hen doet horen en daarom leven ze. Ze krijgen geen sterke benen om op te staan. Ze staan in en met Christus op. Het graf kon Hem niet houden en omdat Hij leeft, leeft de Kerk. U zult begrijpen dat als u nog vrij en blij rondloopt en nog een beetje bewegingsvrijheid hebt in uw godsdienst, dat u niet tot de doden behoort van onze tekst. Uw ongeloof houdt u uit het graf van Christus!

Goddelozen! Het kruis en het graf van Christus is niet tot uw ondergang, maar tot uw eeuwig behoud! Ik wens u daarom een gezegende begrafenis toe, want sterven met Christus is een gezegend sterven. De weg naar de hemel loopt door het graf van Christus. Er is maar één dood waarover niet gerouwd hoeft te worden, zelfs niet gerouwd mag worden, en dat is de dood van Christus. Wel met berouw vanwege onze zonden, maar niet vanwege de plaatsbekleding van Christus voor de Zijnen. Hij zei tot de dochteren van Jeruzalem: *"Weent niet over Mij, maar over uzelf en over uw kinderen."* Christus behoeft geen medelijden, Hij was geen martelaar, maar Middelaar en Plaatsbekleder voor de Zijnen.

De dood van Christus is het leven voor de Kerk, want Hij is gestorven om onze zonden en opgewekt tot onze rechtvaardigmaking. En als de Zoon gaat spreken in de kracht van Zijn opstanding, komen de doden tot leven. *"Vrees niet; Ik ben de Eerste en de Laatste. En Die leef, en Ik ben dood geweest; en zie, Ik ben levend in alle eeuwigheid. Amen. En Ik heb de sleutels der hel en des doods", Openb. 1:18.*

De stem van de Zone Gods kan door de doden van onze tekst niet wederstaan worden. Zij zullen horen en zij zullen leven. Dat

kan niet gezegd worden van alle mensen, hoewel zij van nature dood zijn in zonde en misdaden. De roeping tot degenen die geroepen **zijn**, is dus wel degelijk geadresseerd. Het aanbod van vrije genade is wel tot alle doden gericht, maar alleen de doden waarover onze tekst spreekt zullen horen en leven. Niemand kan zich echter verontschuldigen, want van nature zijn we allen geestelijk dood, maar niet alle doden zijn een lijk voor de Wet. De bediening des doods vindt zodanig plaats in de doden van onze tekst, dat zij der Wet sterven. De doden uit onze tekst van overdenking zijn daarom schuldig dood bevonden. Daar weten onontdekte zondaren niets van. Dezulken leven in de zonde en weigeren hun doodstaat te aanvaarden, laat staan dat zij hun vonnis aanvaarden.

3. HET GEVOLG VAN DE ROEPING

We hebben het tijdstip van de roeping gezien, en het adres van de roeping, zodat nu het gevolg van de roeping aan de orde is. We hebben er al het een en ander van gezegd, maar we kunnen over dit goddelijke wonder eigenlijk nooit te breed uitweiden. Dat de doden de stem van de Zoon van God horen zullen is al een eeuwig wonder, maar dat ze ook daadwerkelijk leven is een dubbel wonder. 'Horen' en 'leven' zijn echter niet te scheiden. Tussen horen en leven zit geen tijd, beiden geschieden in een punt des tijds, op hetzelfde moment, hoewel het horen *in orde* aan het leven voorafgaat. Er staat namelijk niet dat degenen die horen éérs levend gemaakt zijn, maar die ze gehoord hebben, namelijk de stem van de Zoon van God, die zullen leven, eeuwig leven. Het is dus horen en leven en niet leven en horen. Het leven in Christus brengt een totale vernieuwing met zich mee. Er verandert maar niet een beetje; de mens in Christus is een vernieuwd mens, een nieuw schepsel. *"Zo dan, indien iemand in Christus is, die is een nieuw schepsel; het oude is voorbijgegaan, ziet, het is alles nieuw geworden"*, 2 Kor. 5:17.

Als je een nieuw schepsel in Christus mag zijn, leef je niet meer op je eigen kosten, maar op kosten van Christus. Hij is verantwoordelijk voor de Zijnen en is alle dagen met hen, ook als ze door droefheid kwijnen. Ze worden steeds Zijn hulp gewaar, in zielsbenauwdheid, in gevaar. In Christus behoren we tot Gods huisgezin en de Vader Zelf heeft de Zijnen lief met een eeuwige liefde. Door en in Christus hebben wij een vrije toegang tot de Vader. *"Laat ons dan met vrijmoedigheid toegaan tot den troon der genade, opdat wij barmhartigheid mogen verkrijgen, en genade vinden, om geholpen te worden ter bekwamer tijd"*, Hebr. 4:16.

U zegt: Ik ben nog onbekeerd, maar mag ik ook toegaan tot de troon der genade?

Dat zou een eeuwig wonder wezen als u daartoe verwaardigd werd, lezer! Ook al hebt u geen vrijmoedigheid die alleen voor Gods volk is weggelegd, mag u toegaan tot de troon der genade, maar dan wel zoals koningin Esther naar koning Ahasveros ging. *"En alzo zal ik tot den koning ingaan, hetwelk niet naar de wet is. Wanneer ik dan omkome, zo kom ik om"*, Esther 4:16b.

De toegang tot Gods genadetroon is echter geen toeleidende weg tot Christus. Die weg is er niet, want dóden zullen horen... Christus is de Weg en door Hem hebben wij toegang tot de Vader. *"Want door Hem hebben wij beiden den toegang door een Geest tot den Vader"*, Ef. 2:18.

Koningin Esther ging als een ter dood veroordeelde(!) naar de koning en niet over een soort toeleidende weg waarvan de uitkomst al vaststond. Zij ging door de weg van het recht! De weg van het recht leidt door het rechthuis van Pilatus. Die weg leidt voor de ziel in kwestie niet naar Christus, maar naar het schavot, naar Golgotha, en daar valt genade vrij! Amen. Doden zullen horen, de stem van de Zoon van God. Waar? Op Golgotha! **"HET IS VOLBRACHT."**

"Doden zullen horen, de stem van de Zoon van God, en die ze gehoord hebben, zullen leven."

Als je ziel gered is, ga je van het Offer leven. *Jezus, Die mijn Leven is!* Dan leef je, omdat Hij leeft. Dan beweeg je, omdat de Geest je leidt, en die door de Geest Gods geleid worden, zijn kinderen Gods.

Vele 'over-het-paard-getilde' zielen vragen zich af of zij wel wedergeboren zijn, maar dat moet de vraag niet zijn. De vraag moet zijn: "Mijn ziele doorziet gij uw lot? Hoe zult gij rechtvaardig verschijnen voor God?"

Antwoord: "De doden zullen horen de stem van de Zoon van God, en die ze gehoord hebben, zullen leven."

U zegt: Wat moet ik daarvoor meebrengen?

Antwoord: Uw rechtvaardige verdoemenis, meer niet, want goddelozen worden met God verzoend door de dood Zijns Zoons. De gevolgen dat men in de loop der tijden hiervan is gaan afdingen, heeft tot gevolg, dat in vrijwel alle kerkverbanden zielen buiten het recht om zalig gesproken worden. Sommiger belijdenis klinkt als een klok, maar in de praktijk blijft er van de meest prachtige belijdenis doorgaans niet meer over dan een laagje vernis die de lading moet dekken.

De eenzame enkelingen die leren dat Sion door recht verlost wordt, worden volgens de 'Harinckinanen' gezien als de laatste resten van het 'hypercalvinisme'.

Als de inhoud van bijv. *Genesis 2:17, 1 Samuël 2:6, Job 23:24,*

Psalm 73:22, Psalm 56:13, Psalm 116:8, Jesaja 1:27, Lukas 15:21, Lukas 23:41-43, Johannes 5:25, Romeinen 5:6, Romeinen 5:10, Handelingen 2:37, 2 Korinthe 1:9, enz. enz. 'hypercalvinisme' is, dan is dat echter gezegend hypercalvinisme!

Als doden tot leven gekomen zijn op de stem van de Zoon van God, dan zijn zij met Christus verenigd door een waar zaligmakend geloof. Dan zingen zij in God verblijd, aan Hem gewijd, van 's Heeren wegen.

"Wij dan, gerechtvaardigd zijnde uit het geloof, hebben vrede bij God, door onzen Heere Jezus Christus", Rom. 5:1.

U zegt: Weet elk kind van God dat hij gerechtvaardigd is?

JA! dat weet elk kind van God, door het inwendig getuigenis van de Heilige Geest, **naar de mate des geloofs.**

"Want gij hebt niet ontvangen den Geest der dienstbaarheid wederom tot vreeze; maar gij hebt ontvangen den Geest der aanneming tot kinderen, door Welken wij roepen: Abba, Vader! Dezelve Geest getuigt met onzen geest, dat wij kinderen Gods zijn", Rom. 8:15-16.

Het zwakste geloof in Christus kent hier iéts van! Of anders heeft men geen geloof.

Wij leren echter geen stukkenleer, want het loopt niet over stukken, maar over God-drieëinig. Dan gaat het er in de eerste plaats niet om of ik weet dat 'IK' gerechtvaardigd ben, *ja ook*, maar of ik op grond van het heilig Evangelie en door het inwendig getuigenis van de Heilige Geest weet dat mijn Verlosser leeft. En als ik Hem ken en door Hem gekend ben, is Christus mijn Gerechtigheid, God mijn Vader en de Heilige Geest mijn Trooster. Dan zing ik met Robert McCheyne:

*Nu ken ik die waarheid, zo diep als gewis,
Dat Christus alleen mijn Gerechtigheid is:
Nu tart ik de dood, nu verwin ik het graf,
Nu neemt mij geen satan de zegekroon af!
Nu reis ik getroost onder 't heiligend kruis
Naar 't erfgoed daarboven, in 't Vaderlijk huis,
Mijn Jezus geleidt mij door de aardse woestijn,
"Gestorven voor mij!" zal mijn zwanenlied zijn.*

"Maar uit Hem zijt gij in Christus Jezus, Die ons geworden is Wijsheid van God, en Rechtvaardigheid, en Heiligmaking, en Verlossing, opdat het zij, gelijk geschreven is: Die roemt, roeme in den Heere", 1 Kor. 1:30. Drie-enig God, U zij alle de eer! Amen.

3. KOMT, ZIET EEN MENS...

HET AANBOD VAN VRIJE GENADE

FATALISME EN ACTIVISME ONDER CENSUR

Dit hoofdstuk handelt over de ontmoeting tussen de Heere Jezus en de Samaritaanse vrouw, zoals die opgetekend staat in Johannes 4. Tijdens Zijn rondwandeling op aarde heeft Christus Zich ook over de landsgrenzen van Kanaän geopenbaard om ook de heidenen het Evangelie te prediken en het heil aan hen toe te passen. De Heere zorgt er Zelf voor dat degenen die Hij verordineerd heeft ten eeuwige leven, geroepen worden in de tijd, want Hij *moest* door Samaria gaan (Joh. 4:4).

Nadat de Samaritaanse vrouw tot het geloof in Christus is gekomen, gaat zij terug naar de stad Sichar en getuigt van Christus en wat Hij aan haar ziel gedaan heeft. In haar getuigenis klinkt het aanbod van vrije genade door en we zullen zien welk vruchtgevolg dat heeft. Alvorens we de uitwerking van haar getuigenis zullen beschouwen, zullen we eerst het handelen van Christus met deze vrouw nagaan, om te zien hoe de toe-eigening van het heil in het leven van deze vrouw plaatsvindt.

De tekstwoorden die wij met de hulp des Heeren met u wensen te overdenken kunt u vinden in het 29^e vers van Johannes 4, waar geschreven staat:

“Komt, ziet een Mens, Die mij gezegd heeft alles wat ik gedaan heb; is Deze niet de Christus?”

We vragen uw aandacht voor vier punten van overdenking:

- 1. De tijd van het welbehagen**
- 2. De onderhandeling**
- 3. Het uur der minne**
- 4. Het aanbod van vrije genade**

1. DE TIJD VAN HET WELBEHAGEN

Volgens het zendingsbevel van Christus moet het Evangelie aan alle creaturen gepreekt worden. Eerst te Jeruzalem (de gevestigde kerk), dan te Samaria (de vrijzinnigen) en tenslotte aan het uiterste der aarde (de heidenen). Er is dus een bepaalde orde van zending bedrijven. Christus richtte Zich eerst tot de verloren scha-

pen van het huis Israëls, want de zaligheid is uit de Joden. De tegenwoordige zending is bijna uitsluitend op het heidendom gericht, maar zijn we als christelijke gemeenten zelf geen zendingsgebied geworden? De geestelijke onkunde op het kerkelijk erf neemt schrikbarende vormen aan.

God gaat echter door Zijn Kerk te vergaderen tot de voleinding der wereld. Daartoe roept Hij mannetjes uit het stof om die ene Naam onder de hemel gegeven tot zaligheid aan alle creaturen te verkondigen. Elke christen is geroepen (uitverkoren) om getuige van Christus te zijn, hoewel sommigen met een bijzondere roeping daartoe verordineerd zijn.

Als genade in je ziel verheerlijkt is, wil je dat ook uitdragen, met het verlangen dat ook anderen in het heil zouden delen. Wij hoeven echter de Kerk niet te bouwen, want de velden zijn reeds wit om te oogsten. Christus zet Zijn Kerkvergaderend werk voort waar Hij wil en wanneer Hij wil. Van Hem staat geschreven: *"En Hij moest door Samaria gaan"*, Joh. 4:4. Dat was het gevolg van het goddelijk besluit dat gemaakt was in de eeuwige raad des vredes. Dag en tijdstip waren reeds van eeuwigheid bepaald.

Christus was met Zijn jongeren op doorreis van Judea naar Galilea. Gewoonlijk maakten de Joden een omweg door het Overjordaanse, om het land van de Samaritanen te omzeilen vanwege een diepgewortelde godsdiensthaat die tussen beide volken heerste. Christus schaamt Zich echter niet om Zich onder de gesecculariseerde godsdienst te begeven, ten spijt van de Joodse wetten en de 'reformatoische' kerkmuren.

De Samaritanen namen het namelijk niet zo nauw met de godsdienst. Ze onderhielden de Wet van Mozes op een manier die hen het beste leek. Niet zo nauwgezet als de Joden dat deden, maar ze hadden wel een 'heilige' gebedsplaats op de berg Gerizim en ze geloofden zelfs dat de Messias komen zou Die hen de dingen der zaligheid zou verkondigen (Joh. 4:25). Dus helemaal heidens waardeloos was hun godsdienst nu ook weer niet.

Zo passeert Christus de Samaritaanse grens met Zijn discipelen, want er zijn geen grenzen aan Jezus' macht. Als God er belang bij heeft om je in een bepaald land te zetten, kan niemand dat tegenhouden. Hij beschikt over paspoort- en visa-papieren, ten spijt van de huidige Farao's die Gods volk niet willen laten trekken. Ik kan dat allemaal nu niet hier uitklaren, maar ik weet het uit mijn eigen leven.

Zo komt het godzaligste gezelschap aller tijden aan bij de Jakobsbron. De Heere Jezus -vermoeid zijnde van de reis- zet Zich neer bij de waterput die vader Jakob eertijds gegraven had. Hij stuurt Zijn discipelen eropuit om wat eten in de naburige stad

te kopen, zodat Hij alleen achterblijft, maar toch niet alleen, want ook tijdens Zijn rondwandeling op aarde was de Vader altijd met Hem. Dat Hij al Zijn discipelen wegstuurt, had een reden, want de tijd van het welbehagen was aangebroken voor een Samaritaanse hoer uit Sichar en daarbij kon Hij geen mensen gebruiken, ook Zijn discipelen niet.

En ziet, daar komt een vrouw uit Sichar om water te putten. Wat is ze laat! Het is al zes uur in de middag. In het toenmalige Oosten viel het middaguur op de zesde ure van de dag en dan was de zon op het hoogst. Omtrent die tijd was het niet gewoon dat vrouwen water kwamen putten, want dat gebeurde doorgaans 's morgens vroeg of laat in de middag. Ook was het heel ongewoon dat een vrouw alléén naar de put kwam, want dat was zeer gevaarlijk, aangezien rondtrekkende roversbendes zich op eenzame reizigers konden storten. Ook was het gevaar groot om door wilde dieren te worden aangevallen. Je moest er dus een dringende reden voor hebben om als vrouw alleen de reis naar de waterput te wagen, want dat kon je het leven kosten.

Uit de geschiedenis weten wij dat die vrouw een publieke vrouw was en de oorzaak dat zij in haar eentje naar de waterput kwam, was gelegen in het feit dat zij uit de sociale en godsdienstige gemeenschap geworpen was. Door haar zondige leven was ze in de eenzaamheid terechtgekomen. Met hoeren hielden zelfs de doorsnee Samaritanen zich niet op, want dat strookte niet met hun proselitische godsdienst. Vrouwen van dit lage soort werden dus door iedereen gemeden, behalve door Eén, namelijk Christus, Die het verlorene zoekt en het weggedrevene vindt. De Heere Jezus houdt Zich op met het uitvaagsel en afschrapsel der wereld om Zich heerlijk over hen te ontfermen.

Ik zie de voorwaardelijke evangeliédienaars in onze dagen nog niet naar het bordeel gaan om te evangeliseren, want er zijn geen beloften voor bordeelbewoners, volgens de 'Steenblokleer'. Dat is maar paarden voor de zwijnen werpen, volgens die kringen. Dat klinkt heel vroom, maar het is niet anders dan dodelijke en fatalistische rechtzinnigheid.

Ik zal u zeggen dat Christus niets anders doet dan de Parel van grote waarde voor zwijnen te werpen, want goddelozen worden met God verzoend door de dood Zijns Zoons. Als dat niet zo was, had ik nooit zalig kunnen worden! Christus zegt immers dat hoeren en tollenaars ons zullen voorgaan in het Koninkrijk der hemelen en Hij leert echt geen algemene verzoening. Christus is namelijk alleen voor de goddelózen gestorven (Rom. 5:6), voor *Samaritaanse hoeren, reformatorische tollenaars, gereformeerde kroe-*

genlopers en vrijzinnige kermisklanten.

Staat u, mijn lezer, ook in het rijtje? Of bent u nog te goed om slecht te zijn en te best om als een helwaardige met God verzoend te worden? Als u zich niet herkent in het cursief gedrukte rijtje, naar de in- en/of uitleving, behoort u niet tot de goddelozen uit Romeinen 5:6, waarvoor Jezus gestorven is.

Onlangs vroeg ik een jonge dame uit de uitgetreden kring naar haar geestelijke staat. Ze zei onbekeerd te zijn en met een staalhard gezicht vertelde ze dat als ze niet uitverkoren was, ze voor eeuwig verloren zou gaan. God moest het doen en anders was er geen hoop op zalig worden.

Ik dacht: "Arm kind, je bent gehersenspoeld door een leer die je versneld in de hel zal doen belanden." Op zich was het allemaal waar wat zij zei, maar ik zei haar dat het goddeloze hoogmoed is om met de uitverkiezing te werken. Mijn haren rezen ten berge vanwege de hardheid en onverschilligheid waarmee deze dame zichzelf aan de kant van de verdoemenis plaatste. Toen ik haar vermaande vanwege haar fatalistische en zielsverwoestende onverschilligheid ten aanzien van zalig worden en haar wees op de gewilligheid van Christus voor verloren zondaren vanuit mijn eigen leven, werd ze barstens vijandig en brutaal gooid ze eruit: "Jij hebt jouw geloof, ik het mijne."

U ziet, dat deze brute godsdienst de vrucht is van de voorwaardelijke 'Steenblokleer' en dat heeft tot gevolg dat mensen 'blokken steen' worden, die we reeds van nature al zijn. Maar een toegeschroeiende consciëntie is zielsdodelijk. Dit soort vijandschap kan namelijk overhellen naar de zonde tegen de Heilige Geest. Voor degenen die de zonde tegen de Heilige Geest bedrijven, is er geen zaligheid meer mogelijk. Dezulken zijn al richterlijk overgegeven, maar het deert hen niet. Hun bloed zal evenwel bevriezen als zij staan voor de rechterstoel van Christus.

Hoewel ieder onbekeerd(!) mens persoonlijk verantwoordelijk is voor zijn daden, is de fatalistische 'Steenblokleer' verschrikkelijk debet aan de verharding des harten van de zielen die onder die leer verkeren. De Steenblokkianen hameren namelijk eenzijdig op de uitverkiezing en de deugd van Gods rechtvaardigheid, terwijl zij de deugd van Gods barmhartigheid alleen op de uitverkorenen betrekken. Die leer maakt dus een afgodsbeeld van het ware beeld Gods, want God is rechtvaardig én barmhartig, ook als wij niet in Hem geloven. Wij staan niet alleen bij de Wet in de schuld, maar ook bij het Evangelie. De voorwaardelijke 'Steenblokleer' is dus een koude, troosteloze leer, want die leer heeft niets in zich waar onbekeerden jaloers op kunnen worden. Het is geen wervende leer, maar een bedervende leer, waar je hart nog

keiharder en onverschilliger van wordt dan dat het van nature al is. Het bewijs daarvan heb ik u reeds aangetoond en ik zou nog tal van andere praktijkvoorbeelden kunnen noemen.

Sommigen uit die kringen durven zelfs te beweren dat God helemaal geen mensen meer bekeert. Behalve dan op een stel 'bekommerden' na die op grond van enige emotionele kenmerken in de hemel gezet worden. Dezulken moeten wel lid zijn van hun kerk, want degenen die dat niet zijn, staan zo-wie-zo buiten de zaligheid... volgens zeggen.

Het (omgekeerd) remonstrantisme leeft dus blijkbaar ook in de uiterst rechtse kringen. Ze hebben 'de zuivere waarheid' in pacht, maar de zuivere waarheid voorstaan en tegelijk zeggen dat God niet meer werkt, is niets anders dan atheïstisch-remonstrantisme. Dat God met Zijn Geest uit de gevestigde kerk -vanwege haar dode rechtzinnigheid- geweken is in onze dagen, is tastbaar, maar dat wil niet zeggen dat God geen mensen meer bekeert, want anders zou de wereld al zijn vergaan. God lacht om het feit dat men denkt dat Hij eerst mensen moet bekeren in de kerk waar men beweert 'de zuiverste waarheid' in pacht te hebben. Christus gaat het voorwaardelijke farizeïsme voorbij, want Hij móest door Samaria gaan! Dat doet Hij NOG! Er worden derhalve meer zondaars buiten de kerk bekeerd dan in de kerk.

De Steenblokkianen moeten trouwens wel lef hebben om publiek te verdedigen dat het Evangelie voorwaardelijk is, want zo maken zij Christus tot hun grote Tegenstander. Hij zal Zelf tegen hen strijden en hun zuilen verwoesten met het zwaard Zijnsmonds, hoewel ik niet wil beweren dat God Zijn volk en knechten niet heeft in de uitgetreden kringen. In dit boek gaat het om zaken, niet om personen.

Wat moet ik feitelijk beginnen met een voorwaardelijk Evangelie onder de havenarbeiders in de wereldhaven van Rotterdam? Wat voor blijde boodschap moet ik de prostituees aan de Keilehaven in Rotterdam vertellen als zij uitgesloten zijn van de beloften van het Evangelie? Hoe moet ik het Evangelie preken zonder de gewilligheid van Christus om verloren zondaren zalig te maken? Moet ik Gods grote liefde in Christus voor de criminele en hoerachtige wereld achterhouden en verbergen achter de deugd van Zijn rechtvaardigheid **ten kóste** van de deugd van Zijn barmhartigheid? Is dat het Evangelie van vrije genade? Zo kan ik het in Gods Woord niet vinden en zo heeft God het mij niet geleerd! Volgens het dierbaar Evangelie is Christus te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven en dat is de reden van Zijn zaligheid voor mij! Geprezen zij Zijn heilige Naam! Voor de hoerachtige wereld heb ik derhalve een directere en bevrijdende boodschap dan voor

de vrome godsdienst. Immers, hoeren en tollenaars zullen er velen voorgaan in het Koninkrijk der hemelen.

We keren weer terug naar de Samaritaanse vrouw. Deze Samaritaanse vrouw behoorde dus tot de benedenlaag van de Samaritaanse samenleving. Niemand zat op deze vrouw te wachten, behalve Christus, want Hij wacht om genadig te zijn, namelijk als alle hoop ons komt te ontvallen. Immers, er is Hoop voor hopelozen en Raad voor radelozen. Christus zag deze naar-degrond-turende vrouw al van ver aankomen, ja, al van eeuwigheid. In het leven van deze vrouw had de Wet zijn werk al deels gedaan, zodat zij geen andere keus had om zich op dit ongewone uur in haar eentje naar de Jakobsbron te begeven.

Sommigen -die de afsnijding en het recht Gods willen omzeilen- beweren dat de Wet geheel afwezig was bij deze vrouw en dat ze zonder enige ontdekking 'pardoes' met haar neus in de 'genadeboter' viel (excuseer mij voor deze uitspraak), maar ik heb u reeds bewezen dat dat een religieus sprookje is van een vrijzinnig soort. We zeiden reeds dat zij door haar onzedelijke leven uit de burgerlijke en kerkelijke gemeenschap gestoten was en iedereen ging met een grote boog om haar heen. Thans kon zij elk ogenblik overvallen worden door allerlei gespuis, dus elke stap kon haar laatste zijn. Krachtens de Wet Gods liep ze als een vervloekte over de aarde en elke stap die zij deed bevestigde dat feit. Van een toeleidende weg tot Christus wist zij niets en ze zou al die tegenwoordige toeleidende-weg predikers afgewezen hebben door hen aan te zeggen dat zij de breuk op het lichtst genezen!

Dat deze vrouw enige godsdienstige kennis van de waarheid van Gods Woord had, bewijst haar uitspraak over de langverwachte Messias wel. Ze liep dus min of meer met de dood in haar schoenen, maar ze had er geen erg in dat de tijd van het welbehagen voor haar was aangebroken. De Heere Jezus zat reeds te wachten om deze publieke vrouw te vangen in het net van de wateren des Levens. Hoe staat het er ook al weer? *"Want de Zoon des mensen is gekomen om te zoeken en zalig te maken dat verloren was"*, Luk. 19:10. Om die reden moest hij door Samaria gaan.

Voordat deze vrouw de Heere Jezus ontmoet, zullen we haar eens een vraag stellen. 'Zeg, vrouw, bent u, ten aanzien van uw zaligheid, afwachtede of verwachtende?'

De vraag heb ik ontleend aan de titel van het bijbeldikke citaatenboek van dr. K. van der Zwaag "AFWACHTEN OF VERWACHTEN?". Volgens Van der Zwaag moet een mens het niet lijdelijk afwachten, maar het heil gelovig *ver*wachten. Dat is een

loffelijk streven, maar het mist elk doel, want dat streven vertegenwoordigt niet de praktijk. Elk mens van nature, wie hij/zij ook is, wacht het af, omdat hij dood is in zonden en misdaden. God heeft de gehele wereld onder de zonde besloten, om vrije genade alleen te verheerlijken. Velen bepreken het ongeloof als een grote, ja de gróóteste zonde. Dat is het ook, maar daarmee *blijft* de gehele wereld voor God verdoemelijk. Zeer weinigen preken ook de mácht van het ongeloof met een heenwijzing naar Christus. De oplossing waarmee Van der Zwaag in dit verband aan komt dragen, is, dat we niet moeten afwachten, maar gelovig moeten ver-wachten. Nogmaals, het is een loffelijke wens, maar mijn vraag aan dr. K. van der Zwaag is: Hoe komt u aan het geloof?

Van der Zwaag: "Een paar jaar geleden is het bij mij persoonlijk tot een doorbraak gekomen. Ik kwam tot het geloof. Wat bij mij voor de laatste 'stap' zorgde, was de gewilligheid van Christus. Hij wil zondaren aannemen en zalig maken. Dat brak mijn verzet, dat loste alle raadsels op." ⁷

Schrijver: Het feit dat Christus gewillig is om zondaren aan te nemen en zalig te maken is de zaak zelf niet. Een ziel kan wel een ogenblik verruimd worden door kennis te nemen van de historiciteit van de gewilligheid van Christus om zondaren zalig te maken, maar daarmee bezit hij de zaak zelf niet. Het heil moet persoonlijk en in de hel van ons bestaan aan ons hart worden toegepast worden door een vrijsprekend God in de belofte van het Evangelie. Als wij beweren dat we tot het geloof gekomen zijn en zelfs van een 'doorbraak' spreken, moeten we er ook van kunnen getuigen dat we persoonlijk de toezegging van de zaligheid uit Zijn Eigen mond hebben vernomen en dat geschiedt altijd in het kader van de hel van ons bestaan. Het geloof is niet een vastklampen aan de letter van het Woord of aan een objectieve belofte van het Evangelie, maar aan Christus Die (vrij)spréékt tot elk die voor Hem leeft, zodat de ziel zeggen kan: "Ik heb het zelf uit Zijne mond gehoord." Ik mag het weten uit mijn eigen leven. Dat feit mis ik in het verhaal van Van der Zwaag, maar juist daarmee staat of valt de zaak. Een geloof zonder een daadwerkelijke vrijspraak is niet meer dan een historisch geloof.

Mensen die gelovig Christus verwachten, kennen Hem reeds door het geloof. Onbekeerde mensen kunnen niet gelovig verwachten, dat is alleen een privilege voor degenen die in Christus geloven.

⁷ Uit: 'Handouts' uitgegeven op het Symposium De Doelen op 25 oktober 2003 te Rotterdam, door uitgeverij Groen, t.a.v. de presentatie van het boek van dr. K. Van der Zwaag 'AFWACHTEN OF VERWACHTEN?'

De heer K. van der Zwaag wil een doorbraak in de gereformeerde gelederen forceren, omdat hij meent dat er allerlei blokkades liggen ten aanzien van de heilsverkondiging in de huidige prediking. Het bezwaar deel ik met hem en dat bezwaar heb ik u reeds aan het begin van dit hoofdstuk kenbaar gemaakt, maar ik deel niet de E.O.-oplossing waarmee Van der Zwaag komt aan-dragen.

Als het waar is dat we van nature 'gelovig' onze zaligheid moeten verwachten, zou de Heere Jezus geen wonder kunnen doen aan doden, terwijl Hij alleen de doden Zijn stem doet horen, zodat zij op Zijn spreken levend, zalig en gerechtvaardigd worden. Dat feit geldt ook voor die 38-jarige kranke man, liggende bij het bad-water Bethesda. Van der Zwaag zou die man toeroepen, dat hij daar niet zo moest liggen afwachten. "Man, je moet niet afwach-ten, maar vérwachten", zo zou hij hem in het gezicht geslingerd hebben.

Maar wat heeft die man aan afwachten en/of verwachten gedaan? Immers NIKS! Christus diende Zich ongevraagd aan en heeft in Zijn grenzeloze genade Zich over deze man ontfermd. Dat geldt voor ál Gods kinderen. Hij ontfermt Zich alleen over diege-nen die in de dood liggen en hun rechtvaardig verdiende vonnis inwachten. Dezulken hebben wel een verlangen om te delen in de zaligheid, maar ze hebben geen mens die hen tot Christus leiden kan. Juist over dézulken ontfermt Christus Zich.

De heer K. van der Zwaag citeert ook ds. W. Pieters op pagina 5 van zijn *'Handouts' uitgegeven op het Symposium De Doelen op 25 oktober 2003 te Rotterdam*. Ik haal het betreffende citaat in dit hoofdstuk aan, omdat de ongereformeerde leer van deze predi-kant door dr. K. van der Zwaag in het kader geplaatst wordt van de gereformeerde traditie. Van der Zwaag geeft hiermee wel dui-delijk zijn diep geestelijke onkunde te kennen. Het gaat me niet om personen, ook niet om een dominee, maar om de zaak!

Ds. W. Pieters: "Wanneer we als predikers geen dode, onbe-keerde, onwedergeboren luisteraars in de weg der middelen aan het werk zouden mogen zetten, kunnen we het preken wel ver-geten."

Mijn advies: "Vergeet het preken dan maar voorgoed, want het is boerenbedrog!"

Ds. W. Pieters schakelt namelijk de werkende mens -t.a.v. de toe-eigening van het heil- in, maar als de Heilige Geest zaligma-kend werkt, schakelt Hij de mens met al zijn werkzaamheden uit, want God is een God Die het ganse werk der zaligheid alléén doet.

Wat men tegenwoordig allemaal onder de noemer 'gerefor-meerd' durft te scharen, daarvoor zou zelfs de paus zich wegscha-

men. Dat valse lijdelijkheid zeer gevaarlijk is voor de ziel, heb ik reeds door voorbeelden bevestigd, maar de gedachte dat God werkt in het verlengde van onze werkzaamheden, is remonstrantisme van het ergste soort en daarom absoluut verwerpelijk. De separatie ten aanzien van de 'vals lijdelijke' en de 'vleselijk werkzame' mens ligt messcherp. Enerzijds wordt de mens aangezegd om zijn zaligheid te zoeken, maar anderzijds snijdt God al ons zoeken af om door Hem gevonden te worden.

Als er in het Woord staat: "*Die Mij vroeg zoeken, zullen Mij vinden*", **zijn wij altijd te láát om Hem vroeg te gaan zoeken!** Of u niet? Ik wel, ik was te laat en voor mij was het verloren, voor eeuwig! Er is er namelijk maar Eén die vroeg (al van eeuwigheid) zondaren zoekt te behouden en dat is Christus Zélf! Dat is de reden waarom ik behouden werd, namelijk uit vrije gunst die eeuwig Gód bewoog!

O, verloren zondaren, er is behoudenis in het bloed des Lams! Blijf maar liggen zoals de 38-jarige kranke, die geen mens had en als een lijdelijk stuk wanhoop terneer lag... **Hij** komt... ja., **Hij** komt!

Om wedergeboren te worden kan de mens zich niet inspannen wat tot zijn wedergeboorte bijdraagt, want het eigenlijke werk komt van boven naar beneden. De Geest is het Die levend maakt, het vlees is niet nut (Joh. 6:63). Het feit dat de ziel in zijn oordeel op zijn knieën door het stof kruipt, is zeker niet het gevolg van de oproep van betreffende dominee om de handen eens flink uit de mouwen te steken. Door dit soort werkheilige oproepen gebeurt er gewoon NIETS!

Ds. W. Pieters maakt God afhankelijk van menselijke inspanningen. Hij schrijft immers: 'God doet niets, tenzij de mens aan het werk gaat.'

U ziet, het arminiaanse geraamte uit de tijd van ds. W. Huntington is nog springlevend, zelfs in 'bevindelijke' kringen.

U zegt: Moet de mens het dan maar lijdelijk afwachten?

Dat moet niet, maar het is wel de praktijk van ieder mens van nature! En áls de mens door de Heilige Geest werkzaam gemaakt is ten aanzien van de zaligheid, komt dat niet voort uit zijn gehoor geven aan een arminiaanse oproep om de hand aan de ploeg te slaan. In de fase van overtuiging zal Gód Zijn volk voeren met smeking en gewezen, maar dat is heel wat anders dan de handen uit de mouwen steken om de zaligheid deelachtig te worden. Dat betekent niet dat we niet mogen bidden óm de zaligheid. Juist wel, maar als we maar niet denken dat ons bidden *bijdraagt* tot onze zaligheid, of er enig deel van uitmaakt, want dan beseffen we onze verloren en rechteloze staat niet die we voor God hebben.

Gods Woord veroordeelt (rechtzinnige) onverschilligheid ten aanzien van de zaligheid, maar anderzijds vormen rijke-jongelingswerkzaamheden echt geen ticket voor de enge poort. Daar komen alleen 'lijken' met een hemelhoge schuld doorheen om er in de Poort juridisch van verlost te worden aan de voet van het kruis. Daar komen lijken tot leven en staan met Christus op uit hun zondegraf.

Als we onder de prediking van het Evangelie zitten, is valse lijdelijkheid altijd een verdoemelijke hoogmoed, maar rijke-jongelingswerkzaamheden zijn eveneens verdoemelijk. Van nature kunnen wij echter niets anders dan óf fatalisme óf rijke-jongelingswerkzaamheden aan de dag leggen, meer niet. Alles wat uit het geloof echter niet is, is zonde! Een natuurlijk mens, die nog niet aan de totale verharding is overgegeven, zal door de ingeschapen Godskennis nog enig gevoel hebben van Gods majesteit en met een vreze bedeed zijn. Dat is in zeker opzicht nog een bepaald voorrecht, maar dat voorrecht zal net zolang tegen ons getuigen, totdat wij met God verzoend zijn. Een sprekend geweten is niet iets waarmee de mens kan werken. Daarentegen áls wij onbekeerd blijven, zal het eeuwig in ons aangezicht slaan dat we op zo'n grote zaligheid geen acht hebben geslagen.

De toe-eigening van het heil zou volgens ds. W. Pieters bestaan uit honderd procent genade en honderd procent mensenwerk. Dat is volslagen remonstrants en dus ongereformeerd. De toe-eigening van het heil is voor honderd procent het werk van de Heilige Geest. Daar is niets van de mens bij. Een mens wordt er wel bij betrokken, maar als een buitenstaander met afgekapte handen en benen. Velen (waaronder ook ds. Pieters) kunnen uiterst rechts zijn in hun belijdenis, maar als het over de toepassing van het heil gaat, scheiden de wegen, om de eenvoudige reden dat genoemde belijders ván het oordeel verlost zijn, maar Gods ware volk wordt in het oordeel verlost. Het eerste gaat buiten het recht om en het laatste geschiedt door recht! Ook is mij meermalen opgevallen dat de godsdienst van dode calvinisten alleen bestaat uit het hebben/preken/schrijven van 'standpunten' waartegen niets in te brengen is. Bovendien hebben zij 'de waarheid' bij anderen gestolen en ploegen met andermans kalf. Ook dat boek heb ik uit, want de letter doodt! Het leven uit en door Christus houdt heel wat anders in dan het hebben van standpunten.

Als God belang heeft bij onze zaligheid, brandt Hij onze vieze en werkheilige vingers er schoon tussenuit. Van nature zitten wij zonder onderscheid met onze armen over elkaar en hebben aan de kennis van Gods wegen geen enkele lust en van de zonden geen last. Góð heeft lust om zondaren zalig te maken, anders werd er

niet ééntje gered. Degenen die God bekeert, worden aan hun doodstaat ontdekt en door de eis van bekering en geloof in het stof des doods gelegd. Door de eis van het gebod wordt de mens zijn onwil en onmacht gewaar, zodat hij als een hulpeloos verloren schepsel openbaar komt. Door de bliksem van de Wet getroffen, ligt hij terneer op het vlakke des velds, vertreden in zijn geboortebloed. Dat is evenwel geen zaak om onverschillig en fatalistisch over te praten, want anders staat het te vrezen dat we een toegeschroeiende consciëntie hebben en definitief tot het Kaïnsgevlucht behoren.

Een sprekend geweten is geen bewegende kracht of oorzaak dat de mens van nature overgaat tot het 'gelovig verwachten' omtrent zijn zaligheid. Dat feit komt ook openbaar in het leven van de Samaritaanse vrouw. Wat heeft de Samaritaanse vrouw aan het zoeken van haar zaligheid gedaan? Immers NIKS! Zij bedelde niet, zij zocht niet, zij was dus ook niet in verwachting omtrent haar zaligheid, hoewel zij geen toegeschroeid geweten had ten aanzien van de zaligheid.

Afgezien van het feit dat die Samaritaanse vrouw de zaligheid zich niet kon toe-eigenen, eenvoudig vanwege het feit dat Christus Zich nog niet aan haar geopenbaard had, wist ze één ding met zekerheid, namelijk dat ze een vervloekte was. Maar de wetenschap een vervloekte te zijn is niet genoeg, het moet een beleefde werkelijkheid worden en dan nóg is overtuiging geen overbuijing.

Toen Christus de Wet deed inkomen bij de Samaritaanse vrouw en het goddelijke arrestatiebevel haar presenteerde, werd zij aan de verdoemelijkheid van haar bestaan ontdekt en door de bliksem van Gods Wet zodanig getroffen, dat zij voorgoed was uitgeredeneerd. Christus openbaart Zich namelijk alleen aan stukken brandhout voor de hel. Doch daarover straks meer.

2. DE ONDERHANDELING

"Geef Mij te drinken", zo begint Jezus Zijn onderhandeling met deze vrouw.

Bij een ontmoeting zoals deze, zouden wij zo niet beginnen. Wij zouden ons eerst voorstellen, maar dat houdt de Heere Jezus voor het laatst. Hij gaat eerst plaats maken voor Zichzelf, want ook bij deze vrouw was er geen plaats voor de Zaligmaker der wereld.

Hieruit kunnen wij een geestelijke les leren, namelijk dat zielen bekeren Gods werk is, maar ook dat banden leggen Zijn werk is. Mensen kunnen zo teleurstellen en tijdelijke banden lopen leeg, maar de banden die God legt, zullen de eeuwigheid verduren.

Christus onderhandelt niet met deze vrouw omdat de uitkomst voor Hem onbekend is, nee, voordat Hij Zichzelf als de tweede Adam openbaart, ontdekt Hij haar eerst aan haar adamsbestaan. Dat is altijd Gods orde van bekering. Als de eerste Adam niet sterft, is er voor de tweede Adam geen plaats. Christus is echt geen zachte Heelmeester Die stinkende wonden maakt, zoals er in onze dagen bij honderden op de kansel staan. Weet u wat Christus eigenlijk zegt tegen deze Samaritaanse prostituee? "Vrouw, geef Mij van de vrucht die u geplukt hebt van de boom der kennis, des goeds en des kwaads, dan ga Ik in uw plaats de dood in." Daarmee plaatst Hij die vrouw midden in het paradijs en rekent Zichzelf de straf toe.

Christus betaalt niet alleen de prijs der zonde; Hij is ook in onze plaats gaan staan, volk, als zijnde een gevallen zondaar in de toerekening!

Waar hoor je dat nog in onze dagen? Velen preken Christus wel in Zijn lijdelijke gehoorzaamheid, dus als Sions betalende Borg, maar niet in Zijn dadelijke gehoorzaamheid, als Plaatsbekleder, in het gewaad van de eerste Adam. Hij heeft niet alleen de schuld op Zich genomen; Hij was ook schuldige(!) in de toerekening, in mijn plaats! Dat is ook de reden waarom we van nature geen gedaante noch heerlijkheid zien in de Man van smarten. Het naamchristendom wil wel een borgsom van een koning aannemen, maar niet van een worm en geen man, omdat dezulken niet verder komen dan de Sinai. De breuk is echter niet geslagen op de Sinai, maar in het paradijs en daar ontdekt Christus nu die vrouw aan.

Als de leer van de plaatsbekleding verduisterd is, heeft dat echter tot gevolg dat vele predikers -ten aanzien van de zonden- niet verder komen dan symptoombestrijding. Dezulken kunnen het wangedrag van de jeugd wel breed uitmeten, maar komen vervolgens met werkheilige oplossingen aandragen.

Onlangs is er een onderzoek gedaan naar het mediagebruik onder reformatorische jongeren. De uitkomst van dat onderzoek was voor velen schokkend (niet voor mij). Pop- en rockmuziek worden massaal beluisterd, ongecontroleerd internetgebruik en de videotheken vinden hun grootste afnemers onder de reformatorische jongeren. De bezoekers van de discotheek in Wekerom bestaan voor een groot deel uit jongeren uit de afgescheiden kringen, maar er is geen predikant die zich om dit soort jongeren bekommert. Eén en ander is er een schrijnend bewijs van dat er van de huidige prediking niets uitgaat en dat de kerken voor verloren zonen en dochters niets hebben om jaloers op te worden. Ik zeg het weer: **De leer van de rechtvaardiging van de goddeloze**

wordt niet of nauwelijks meer gehoord vanaf de 'gereformeerde' kansels. Enerzijds durft men niet meer te separeren op het scherpst van de snede tussen Wet en Evangelie, tussen schijn en zijn, dood en leven, vloek en zegen, hel en hemel. Anderzijds wordt het Evangelie van vrije genade voor de slechtste aller zondaren angstvallig weggemoffeld, om de tragische reden, dat men bang is dat hoeren en tollenaars de godsdienstige massa zullen voorgaan in het Koninkrijk der hemelen.

Sommigen zeggen dat ik niet zo moet 'vechten' en 'ruzie maken'. Dat verwijten ze mij, omdat zij Christus dat verwijt niet durven maken. Christus lag voortdurend overhoop met de Judaïsten tijdens Zijn omwandeling op aarde. Paulus werd voor een pest en een oproerkraaier uitgemaakt, omdat hij het zwaard van het Woord hanteerde. Paulus was echt geen diplomaat die het iedereen naar de zin trachtte te maken, zoals er nu bij hopen op de kansel staan. Maar het scheelt me niets of ik nu voor een vechter uitgemaakt wordt of niet, het is een ere naam voor degenen die onder de Banier van Koning Jezus strijden. Tante Lena (...) zou zeggen: "Het laat mij Siberisch koud hoe mensen over mij denken. Weet God van ons af, dát telt!"

Het water des Levens stroomt wel door een vuile goot, maar dat kan de godsdienst nu juist niet verdragen. Ze houden van witgepleisterde graven, van schoonsprekerijen, maar of de leer van Christus in het geding is, scheelt ze niets. Als de leer van Christus het niet waard is om verdedigd te worden, bewijzen degenen die dat vinden de Geest van Christus te missen. Maar als je de Geest van Christus mist, komt Christus je ook niet toe (Rom. 8:9).

Onlangs hoorde ik een dominee over de rechtvaardiging door het geloof preken, maar hij legde alle nadruk op het geloof, alsof het geloof de mens rechtvaardig maakt. Zo is het echter niet. GóD is het Die rechtvaardig maakt, maar daar had die dominee het niet over, laat staan dat hij preekte hoé dat geschiedt. De toepassing moesten zijn hoorders er zelf maar bij denken. Als God een verlorren ziel in Christus rechtvaardigt, krijgt die ziel het geloof er noodzakelijk bij, maar het geloof bewerkt mijn rechtvaardigmaking niet, dat doet God. Het geloof is slechts het middel van deelachtmaking, maar niet de bewegende oorzaak. Genoemde dominee preekte wel rechtzinnig en schreef alle werkzaamheden van de mens wel aan de genade toe, maar ondertussen preekte hij de rechtvaardiging in het verlengde van de werkzame mens. Het is de mens die gelooft, die liefheeft, die begeert, die bidt, die zoekt, die..., nu ja, vul maar in. Nee, daar was niets van God bij. Als God een ziel redt van het vonnis der Wet, wordt de mens er finaal buiten gezet met al zijn zogenaamde 'geloofs'(!)werkzaamheden!

Dan wordt het een afgesneden zaak, een verloren zaak. *Daar alle hoop mij gans ontviel, daar niemand zorgde voor mijn ziel...* Dominees moeten hier terugtreden, want die kunnen een verloren ziel niet redden van het verderf. Om die reden stuurt de Heere Jezus Zijn discipelen weg, alvorens Hij in onderhandeling gaat met deze 'dubieuze' Samaritaanse vrouw. De discipelen zouden dat mens weggejaagd hebben, zeker in deze situatie nu hun Meester zo vermoeid terneder zat. Christus' spijze was echter te doen de wil van Zijn hemelse Vader en daarbij kan Hij geen mensen gebruiken, zelfs Zijn discipelen niet.

De Zaligmaker bemoeit Zich met deze hoer en wil zelfs uit haar waterkruik drinken. De Heere Jezus wil dus uit de kruik drinken van deze zondige, onverzoende vrouw, alvorens Hij haar te drinken geeft van het water des Levens. Daarmee betoont Hij in haar plaats te willen staan. Daar moet je de Heere Jezus voor zijn, want wij zouden onze neus voor die 'hoerenkruik' ophalen en alleen uit een fles gezuiverd 'refowater' willen drinken, of niet?

Het valt ook op dat Christus deze vrouw niet over-de-streep trekt door een goedkoop evangelieaanbod en de aanneming aan haar zelf overlaat. Christus biedt haar niet het Evangelie aan met een beroep op haar wil, maar we zullen straks zien dat Christus Zichzélf aan haar bekénd maakt als haar persoonlijke Zaligmaker.

De Samaritaanse vrouw kijkt verwonderd naar de Man bij de Jakobsbron, als Hij haar vraagt Hem te drinken te geven. Nooit was zo'n vraag aan haar gesteld en zeker niet door een Joodse Man. Immers, vanouds hielden de Joden geen enkele gemeenschap met Samaritanen en het was Joodse mannen verboden met vreemde vrouwen te spreken.

U ziet, bij de zaliging van zondaren doorbreekt de Heere Jezus alle menselijke wetten. Hij laat Zich niet binden door één of andere reformatorische traditie en/of bedorven bekeringsysteem. Christus heeft directe toegang tot elk mensenhart en daarbij gaat Hij ook niet te rade bij comriaanse embryofilosofieën en/of kuyperiaanse veronderstellingen. God is een God Die de goddelozen rechtvaardigt. Dat feit gaat ook hier in vervulling.

Dan gaat de Heere Jezus deze vrouw nader ontdekken aan haar verloren staat, want hoewel zij een uitgestotene was en veroordeeld door de Wet Gods, moest zij tot de aanvaarding komen van die zaak en dat red je niet met een eenzijdig aanbod van genade. Bovendien is overtuiging nog geen overbuiging. Christus legt haar bestaan bloot, zonder dat zij enig besef heeft dat het de Zone Gods is Die tot haar spreekt. Christus spreekt tot deze vrouw door Zijn profetische bediening, als Hij zegt: *"Indien gij de Gave Gods kendet en Wie Hij is Die tot u zegt; Geef mij te drinken, zo*

zoudt gij van Hem hebben begeerd en Hij zou u levend water gegeven hebben", Joh. 4:10.

Daarmee was die vrouw niet wedergeboren, zoals velen in onze dagen leren. Het Evangelie komt tot elke hoorder des Woords door de profetische bediening van Christus. In die hoedanigheid heeft de Heere Jezus zelfs tot het Sanhedrin gesproken. Het aanbod van genade staat dus in het kader van de profetische bediening van Christus, welke de bediening der Wet in zich heeft. De profetische bediening van Christus is op zich niet zaligmakend, want in die hoedanigheid heeft Hij Zich ook aan de wereld bekend gemaakt. In Zijn Profetische bediening is Christus een Uitlegger van het Woord, in Zijn Priesterlijke bediening is Hij de Vervuller der Wet en in Zijn Koninklijke bediening is hij Eigenaar van de Wet, Die Zijn vijanden verplettert met het zwaards Zijns monds en Zijn volk door Zijn Geest regeert en haar onderhoudt met de beloften van het Evangelie. Gods volk kent Christus in Zijn drievuldig ambt, al bij de éérste lichtstraal van de wedergeboorte, ten spijt van de huidige dwalingen. Anders gezegd: Christus openbaart Zich in Zijn drievuldig ambt tot de doden die Hij levend maakt. Zijn stem is de stem van de Zoon van God! Als Hij **zaligmakend** spreekt, spreekt Hij Profetisch, Priesterlijk en Koninklijk, ja, als Profeet, Priester en Koning!

Alvorens Christus Zich zodanig aan de Samaritaanse vrouw openbaart, begint Hij eerst de Schrift uit te leggen en haar het Evangelie te verkondigen (Joh. 4:1).

Als je de ploegschaar van de Wet ten volle wilt benutten, besproei dan eerst de akker met de vroege regen van het Evangelie om de grond week te maken. Dan trek je diepere voren. Bij te harde grond worden je messen snel bot en ben je vrij gauw uitgespit. Christus zaaide niet onder de doornen, maar bereidde de levensakker van die vrouw, alvorens het zaad des Evangeliums in een weltoebereide aarde te zaaien.

Als Christus tot de vrouw spreekt neemt zij Zijn woorden serieus, want zij merkt wel dat Hij niet spreekt als Schriftgeleerde, maar als Machthebbende. Christus vraagt niet om aandacht, hij néémt de aandacht die niemand Hem geven kan, ook deze vrouw niet. Met het levende Water bedoelt de Heere Jezus de gave des Heiligen Geestes door welke wij wedergeboren en door de omhelzing van Christus verkwikt worden ten eeuwige leven.

U ziet dat de Heere Jezus de geloofskennis van Christus noodzakelijk stelt om het water des Levens te begeren. Het ware gemis vloeit voort uit het bezit. Christus stalt de goederen des heils uit om die vrouw jaloers te maken, terwijl Hij weet dat zij volstrekt onwillig en onbekwaam is om die blijde boodschap aan te nemen.

U kent de geschiedenis. De vrouw vat hetgeen Christus haar predikt echter vleselijk op. Dat was voor Christus geen teleurstelling, want Hij weet wat van Zijn maaksel is te wachten, want Hij weet wat in de mens is en wie hij/zij is, namelijk enkel vlees. De Heere gaat echter door met het water des Levens aan de vrouw voor te stellen, maar wat opvalt is, dat Hij haar het water des Levens niet aanbiedt. Er was namelijk nog geen plaats bij die vrouw voor vrije genade. Daarvoor moest haar schuld nog openbaar komen. Christus schenkt geen goedkoop evangelie waarvoor geen plaats is. Hij maakt plaats voor Zichzelf door ons voor Gods rechterstoel te plaatsen met al onze schuld en verdoemelijkheid.

Ziet u nu dat de rechte aanbieding van het Evangelie nooit zonder de voorafgaande bediening der Wet kan plaatsvinden?

Als de Samaritaanse vrouw aan Christus vraagt haar het levende water te geven, komt dat (nog) niet voort vanuit de zielenood van haar bestaan. Het is haar nog om vleselijk voordeel te doen, opdat zij niet meer het water zou hoeven putten voor haar dagelijks gebruik. Dan gaat Christus over tot de bediening der Wet, als hij zegt: "Ga heen, roep uw man en kom hier."

De vrouw wil echter haar zonde bedekken door te zeggen dat zij geen man heeft. Ze wil niet met haar schande openbaar komen. Ze was wat dat betreft een rasechte dochter van Adam, die zich met vijgenbladeren bedekte, omdat hij niet met zijn naaktheid openbaar wilde komen. Bovendien wilde deze vrouw met de waarheid de leugen bedekken.

Ziet u nu dat een mens van ontdekking niet weten wil en daarmee een vijand is van zijn eigen zaligheid, zoals deze vrouw! Christus bevestigt het feit dat zij inderdaad geen man heeft. Ze had wel vijf mannen gehad, maar de man die zij nu had was haar man niet. Daarmee leefde zij in overspel en van de andere vijf was zij gescheiden want ze kon moeilijk vijf mannen overleefd hebben.

Daar staat zij dan in haar naaktheid voor God, Die van Zijn recht geen afstand doet. Ze erkent wel dat Christus een Profeet is, maar dan probeert zij gauw over haar schuld heen te praten door het verhaal een andere wending te geven. Een mens geeft het God zomaar niet gewonnen. Hij wil in zijn oude natuur blijven, de zonde aan de hand houden, en zelf uitmaken wat hij doet of laat, want zijn haan moet koning kraaien. Wij hebben wat dat betreft allemaal dezelfde strijdkreet in ons vaandel: "Ik zal handhaven." In de aanvang der ontdekking doet de mens er alles aan om in het leven te blijven, want hij wil -koste wat het kost- niet zijn eigen-gerechtigheid verliezen en niet aan de Wet sterven. Hij wil niet met Christus begraven worden. Hij wil wel de vrome man of

vrouw uithangen, en anderen om de tuin leiden, maar God bedriegen kunnen we niet.

De vrouw probeert de voor haar onbekende Profeet 'om de tuin te leiden' door de Samaritaanse godsdienst te verdedigen, maar Christus neemt haar alles uit handen en zegt dat degenen die God aanbidden, Hem moeten aanbidden in Geest en waarheid en daarbij is God niet aan tijd of plaats gebonden, ook niet aan Jeruzalem. Hiermee vallen alle wapens haar uit handen en verliest zij alle gerechtigheid die uit de Wet is.

3. HET UUR DER MINNE

Opmerkelijk is het dat als de vrouw geen been meer heeft om op te staan, zij het Woord aangrijpt. Zij mist evenwel de toepassing nog, maar door de onderhandeling met Christus was ze gekomen aan het einde van de wet. Nu Christus haar tenslotte ontdekt heeft dat haar bidden niet deugde, valt zij aan de zijde van het Woord, aan de zijde Gods. *"Ik weet dat de Messias komt (Die genaamd wordt Christus); wanneer Die zal gekomen zijn, zo zal Hij ons alle dingen verkondigen"*, Joh, 4:25.

Weet u wat die vrouw hier eigenlijk zegt in de nood van haar bestaan? **"Geef mij Jezus of ik sterf, want buiten Jezus is geen leven, maar een eeuwig zielsverderf!"** Die vrouw had geen werken meer, geen eigengerechtigheid meer, ze had alleen maar schuld, schuld en nog eens schuld. Eén ding wist ze wel, namelijk dat ze Christus als haar Zaligmaker nodig had, want dat ze verloren was, was voor haar geen misschientje meer. Haar godsdienst kon haar niet meer helpen. Goede werken had ze niet, maar verdoemelijk als zij was, stort zij haar hart voor deze onbekende Profeet uit, en zegt al haar hoop op de komende Messias te hebben. Ze kon het met haar uitgestelde hoop echter niet doen. Ze moet Jezus hebben, want Die zal haar en haar volk alle dingen, die ter zaligheid nodig zijn, verkondigen.

Dan breekt het punt aan van het welbehagen des Vaders. Op het moment dat de vrouw aan het einde van de Wet gekomen is, openbaart Christus Zich aan haar als de langverwachte Messias, Die gekomen is, ja, als haar persoonlijke Zaligmaker, met de levendmakende woorden: **"Ik ben het Die tot u spreekt!"**

Onderwijl zijn de discipelen teruggekeerd en ze zijn zeer verwonderd dat Christus met een Samaritaanse vrouw spreekt. Dat ging tegen alle Joodse regels in, maar ze durven hun Meester geen vragen erover te stellen. De vrouw sloeg echter in het geheel geen acht op hen, want het heil was in haar schoot gevallen. Zij zag niemand anders dan Jezus alléén! Ze was levend gemaakt,

gerechtvaardigd, geheiligd en ik geloof zeker dat zij in haar hart met David gezongen heeft: *“De HEERE is het Deel mijner erve, en mijns bekers; Gij onderhoudt mijn lot. De snoeren zijn mij in liefelijke plaatsen gevallen; ja, een schone erfenis is mij geworden”, Ps. 16:5-6.*

Kom, mijn lezers, als u er enige kennis aan hebt, laten we dan eens met deze vrouw meezingen, en wel uit de zestiende psalm, daarvan het derde vers:

*Getrouwe HEER', Gij wilt mijn goed, mijn God,
Mijn erfenis en 't deel mijns bekers wezen;
Gij onderhoudt gestaag het heuglijk lot,
Dat Gij, zo mild, voor mij hebt uitgelezen.
De schoonste plaats mat Gij met ruime snoeren;
O heerlijk erf, gij kunt mijn ziel vervoeren.*

4. HET AANBOD VAN VRIJE GENADE

Als een ziel gered wordt van het vonnis der Wet en vervuld wordt met heilbespiegelingen, dan wil die ziel het schoonste lied ter ere van haar Koning zingen en dat ook anderen meedelen.

Er staat namelijk: *“Zo verliet de vrouw dan haar watervat en ging heen in de stad en zeide tot de lieden: Komt, ziet een Mens, Die mij gezegd heeft alles wat ik gedaan heb; is Deze niet de Christus?”*

Toen ging heel Sichar op het schavot!

U zegt: Wat zegt u?

Ik zei: Toen ging heel Sichar op het schavot! Die vrouw bracht namelijk de Wet voor de lieden uit Sichar mee. *“...alles wat ik gedaan heb.”* Het getuigenis van deze vrouw stelde de lieden van Sichar in één ogenblik voor Gods rechterstoel, want wat die vrouw gedaan had, hadden zij allemaal gedaan! Op het getuigenis der vrouw werd heel Sichar verdoemelijk voor God, omdat zij allemaal gedaan hadden wat deze *nieuwtestamentische Rachab de hoer* uitgeleefd had.

U zegt: Maar dat staat er niet.

Ja, ik dacht al wel dat u er geen kennis aan hebt, maar als u dit niet verstaat, staat u buiten de zaligheid en weet u nergens van.

Weet u, lezer, wat die vrouw met het vonnis der Wet ook meebracht? Christus! Ze zegt er namelijk in één adem achteraan: *“Is Deze niet de Christus?”*

Als we de totaliteit van haar getuigenis in ogenschouw nemen, klinkt in haar getuigenis ook het aanbod van vrije genade door: *“Komt, ziet een Mens, Die mij gezegd heeft alles wat ik gedaan heb. Is Deze niet de Christus?”*

Komt, gij inwoners van Sichar, leg jullie hoofden maar op het blok, want Hij weet alles al wat jullie gedaan hebben, hoofd voor hoofd en hart voor hart.

Komt gij vuillakken, gij luilakken, gij moordenaars, gij tollenaars, gij overspelers en lasteraars. U bent welkom bij de Mens, Die mij gezegd heeft, alles wat ik gedaan heb, want Hij is de Zaligmaker der wereld!

Komt, gij zwartwerkers, gij belastingontduikers, gij vrome kwezels en werkezels, gij vrekken en gierigaards, gij gluiperds en huichelaars. Komt, ziet een Mens, dé Mens, Christus. Hij kijkt dwars door uw verrotte adamshart en brengt al uw verborgen zonden aan het licht. Kom maar met de strop van zelfveroordeling om uw hals tot de Zoon van de Allerhoogste God! Het is de langverwachte Messias, Die de zonde der wereld wegneemt.

Komt, gij dwazen en blinden. Christus is de Wijsheid Gods voor dwazen, een Geneesmeester voor dodelijk zieken, een Ogenzalver voor blinden en een Zondevernieler voor des doodsschuldigen.

Komt, gij doden, ontwaakt, gij slapenden, sta op uit uw zondegraf en Christus zal over u lichten!

Komt, gij boeleerders, gij hoereerders, gij afgodendienaars, gij schijnheiligen, komt tot de Christus der Schriften! Hij *heeft* genade, Hij *geeft* genade, hij *vernieuwt* genade, ja, Hij geeft genade voor genade!

Komt, gij adderengebroedsel, gij vergiftig voedsel, gij zwarte Moor, gij dodelijk venijn. Kom tot Christus en Hij zal uw Leidsman zijn.

Komt, gij antinomianen, gij baxterianen, gij kwade buiken, gij dode honden en grote beesten. Hier is Christus, de Zaligmaker der wereld, de Gezondene des Vaders, vol van genade en waarheid.

Komt, gij leugenaars, gij werkheiligen, gij arminianen, gij sinterklazen en vechtersbazen. Kom tot Christus, de Zoon des mensen, de Gezegende des Vaders. Hij heeft volbracht, waartoe gij veroordeeld zijt. Hij is gekomen om te zoeken en zalig te maken wat verloren was.

Komt, gij zwarte pieten, gij gekrookte rieten, gij vrome duivels en duivelse vromen. Hij maakt heiligen tot goddelozen en goddelozen tot heiligen. Hij is het Die u Zijne vriendschap biedt!

Komt, gij geleerden, gij stompzinnigen, gij slechten, gij wijzen, gij rijken en armen. Hij verkiest het onedele, het bedelende, het slechtste, het uitschot en afschrapsel der wereld.

Komt, gij hervormden, gij misvormden, gij oudgereformeerden, gij bekeerden, gij rustzoekers, gij vleselijk gezinden, gij vaad'ren beminden! Hij is gekomen tot het Zijne om vijanden te mijnen.

Komt, gij fatalisten, gij communisten, gij sanhedristen. Hier is Christus, de Opgeстане, de Overwinnaar over duivel, dood, hel en graf.

En hier ziet u het vruchtgevolg van het getuigenis van een bekeerde hoer: ***"Zij dan gingen uit de stad (des verderfs) en kwamen tot Hem!"***

Voor deze Samaritanen heeft het reeds geklonken: *"Komt, gij gezegende des Vaders en beërft het Koninkrijk dat voor u is weggelegd van voor de grondlegging der wereld."*

God haalt de Zijnen thuis, in het Vaderhuis, met de woningen die vele zijn.

Komt, geliefde kinderen, laat u niet hinderen, laat u zaligen, laat u met God verzoenen. Hij wil u zegenen en zaligen, zowel de kleinen als de groten.

Komt, zuigelingen, jongelingen, vaders en moeders, gij Koninklijk priesterdom, gij geheiligd volk dat van Zijn trouw mag zingen, gij zult door lucht en wolken dringen en straks eeuwig bij de Heere zijn.

Komt, gij bedrukten, door onweder voortgejaagden, gij geplaaagden, uw bestaan is dierlijk, maar uw Steen gans sierlijk en uw kroon ligt gereed.

Komt, strijders van Christus, uw strijd is al gestreden, uw gebeden verhoord en uw geloof beëdigd. Nog een verdrukking van tien dagen, dan zult gij uw Buit hebben en uw vijanden verjagen.

"Ik, Jezus, heb Mijn engel gezonden om ulieden deze dingen te getuigen in de gemeenten. Ik ben de Wortel Davids, de blinkende Morgenster."

"En de Geest en de bruid zeggen: Kom. En die het hoort zegge: Kom. En die dorst heeft, kome; en die wil, neme het water des Levens om niet", Openb. 22:16-17.

Die deze dingen getuigt, zegt: Ja Ik kom haastelijk. Amen, ja kom Heere Jezus. De genade van onze Heere Jezus Christus, zij met u allen. Amen.

4. ONTWAAKT GIJ DIE SLAAPT...

HET AANBOD VAN VRIJE GENADE

In dit laatste hoofdstuk over het aanbod van vrije genade, wens ik met u te handelen over de geestelijke ontwakning uit de slaap des doods. De tekstwoorden die wij met de hulp des Heeren met u wensen te overdenken kunt u vinden in Gods heilig en onfeilbaar Woord, in de zendbrief van Paulus aan Efeze, het vijfde hoofdstuk, daarvan het 14e vers, waar staat opgetekend:

“Ontwaakt gij die slaapt en sta op uit de doden; en Christus zal over u lichten.”

We staan stil bij twee gedachten:

- 1. Tweeërlei slapenden**
- 2. Drieërlei ontwaken**

Om een brief goed te verstaan en de schrijver van de brief recht te doen zullen we altijd de volledige inhoud van de brief moeten lezen. Zo is het ook met de brieven die de apostelen van Christus geschreven hebben, vooral omdat zij deel uitmaken van Gods heilig Woord. Paulus vermaant zijn geestelijke zoon Timotheüs met deze woorden: “Predik het Woord!” Paulus zegt niet: “Predik een tekst of een eenzijdig Evangelie”, nee, hij zegt: “Predik het Woord”, dat is: “Predik de vólle raad Gods!” Wet en Evangelie, dood en leven, vloek en zegen, hel en hemel, zonde en genade. Predik de Wet tot verdoemenis! Predik Christus en Dien gekruisigd. Predik Christus als het einde der Wet. Predik Christus als Rechter van hemel en aarde, als Middelaar Gods en der mensen, als het vlees geworden Woord.

Dat is ook de inhoud van onze tekst van overdenking. Onze tekst handelt over de slaap des doods en het leven in Christus. De Bijbel leert een twee-rijken-leer; het rijk van de afgrond en het Koninkrijk der hemelen. De Bijbel leert een twee-wegen-leer, namelijk de brede en de smalle weg. De brede weg voert naar het eeuwig verderf en de smalle weg naar de stad die fundamenten heeft, Wiens Kunstenaar en Bouwmeester God is.

U begrijpt dat ieder mens wel in die hemelstad wil komen als hij dit aardse leven moet afleggen. Er zijn wel veel hemelzoekers,

maar -helaas- weinig Godzoekers. De godsdienstige mens wil wel -met Bileam- de dood der oprechten sterven, maar er zijn er weinigen die met Mozes en al Gods volk liever kwalijk behandeld willen worden, dan voor een tijd de genieting der zonden te hebben. Kerkelijk Nederland en kerkelijk Canada slapen echter de slaap des doods!

U zegt: Is dat niet negatief?

Of het negatief is of niet, het is de realiteit en het wordt meer en meer tastbaar. Vooral hier in Canada is het een ware doodsvallei van dorre doodsbeenderen. Het gros kerkmensen vecht hier voor de dollar, voor huizen als paleizen en auto's als kamelen, maar vraag niet naar de waarachtige bekering, want dan is 99,99 procent van het 'reformatorische' kerkvolk niet thuis, laat staan als je vraagt naar de geestelijke rechtsgangen en de Godsontmoetingen.

"God moet het doen en we hebben een goeie dominee en de zuivere waarheid(!)", zo zeggen er velen en ze draaien zich weer om in hun zondegraf en ronken gewoon verder.

Nou mensen, God moet niets en als je dan zo'n goeie dominee hebt, waarom ben je dan nog niet bekeerd? Of laat die 'goeie dominee' je ook met rust in je doodse slaap? Geen beste dominee, dunkt me!

Anderzijds wordt er -vooral in Nederland- gesproken over een opwekking, maar wat velen onder een opwekking en de waarachtige bekering verstaan, blijken maar al te veel gebroken bakken te zijn die geen water houden. Dat is niet verwonderlijk, want daar is de generale prediking debet aan.

"Och, dat mijn hoofd water ware, en mijn oog een springader van tranen! zo zou ik dag en nacht bewenen de verslagenen van de dochter mijns volks", Jer. 9:1.

Zolang we over de breuk heen leven, persoonlijk en kerkelijk, is er geen verwachting op een geestelijke opwekking. De breuk die er ligt tussen God en de mens wordt op het lichtst genezen in de generale prediking. God komt altijd daar, waar de breuk geslagen is.

Het ongeloof wordt echter door velen wel als de grootste zonde aangewezen, maar de breuk wordt vervolgens met een E.O.-geloof gesust. Zo worden er duizenden bedrogen, maar als Góð een mens bekeert, wordt de mens aan zijn vijandschap gedood door de dood van Christus. Dat wordt in onze dagen zo gemist in de meest rechtse kringen en daarom gaat er ook niets van het 'gelovige christendom' uit in onze dagen.

Sinds Genesis 3 hebben we God naar troon en kroon gestoken en bewijzen dat dagelijks te doen. Van nature leven we zonder

God en zonder hoop in deze wereld, maar onze tekst zegt dat we daarvan niet de minste last hebben, omdat we van nature in de zonde ons vermaak hebben. Er zijn maar twee soorten mensen op aarde, de levenden en de doden. De levenden zullen God loven, maar de doden weten niet met al. Onze tekst spreekt echter over slapenden. Wie zijn die slapenden? Zijn dat alleen onbekeerde mensen, of zijn die ook onder Gods volk te vinden? We hopen u dat nader te verklaren. Zo zijn we gekomen aan ons eerste punt van overdenking.

1. Tweeërlei slapenden

Er zijn twee groepen mensen die slapen. De eerste groep zijn al degenen die de slaap des doods slapen, dus die krachtens hun doodstaat dood zijn in zonden en misdaden. De tweede groep is onder Gods volk te vinden, dus dat zijn degenen die na ontvangen genade weer in slaap gevallen zijn, zoals we ook zien bij de discipelen in de hof van Gethsemané, nog wel tijdens de hoogste aanvechting van de Borg. Dat was overigens niet een slaap ten dode, want Christus heeft de pers alleen getreden en is een volkomen Borg, ook voor slapende discipelen.

Onze tekst van overdenking is echter tot twee groepen mensen gericht en heeft dan ook tweeërlei betekenis. Er is een groep slapenden die vijandig dood is in zonden en misdaden en er is een groep slapenden die in Christus leeft, maar op het bed van zorgeloosheid in slaap gevallen is, zoals we bij de Bruid in het Hooglied zien.

De vraag voor u en mij is, tot welke groep we behoren. Behoren wij tot degenen die in hun doodstaat en onder de vloek der Wet verkeren, waarop de toorn van God rust? Of behoren we tot de Bruidskerk van Christus die op het bed van zorgeloosheid in slaap gevallen is? Dat maakt wel een heel verschil. Immers, voor de onbekeerden die dit hoofdstuk lezen is onze tekst van overdenking óf een reuke des doods ten dode óf een reuke des levens ten leven. Het Woord doet kracht en maakt ons levend mét Christus, óf we verharden eronder en slapen voort in ongeloof en vijandschap tegen God onze Maker. We zullen de tekst van overdenking eerst op de groep betrekken die geestelijk dood is in zonden en misdaden.

Ontwaakt, gij die slaapt...!

U zegt: Moet je daar je best voor doen? Kun je aan die oproep gehoor geven?

Antw. Vele predikanten menen zo te moeten preken. "Het staat er toch", zeggen zij, "het is daarom verschrikkelijk ongeloof als je weigert te ontwaken."

Laten we duidelijk zijn. Die het zó preken, behoren echter tot de blinden die de blinden leiden en samen in de gracht zullen vallen. Het Evangelie is geen oproep- en afhaaldienst, ook geen 'eerste-hulp-bij-ongelukken'. Het is zoals gezegd een reuke des doods ten dode of een reuke des levens ten leven.

"Ontwaakt, gij die slaapt..."

U zegt: Kan een geestelijk dode hier niets mee?

Antw. Nee, absoluut NIETS!

U zegt: Dus hij moet verloren gaan?

Antw. Ja, hij moet absoluut verloren gaan en is alrede verloren, tenzij de Heere Jezus doden levend maakt en dat kan gebeuren met de woorden: "*Ontwaakt, gij die slaapt...!*"

U zegt: Moet een dominee deze tekst met een luide stem verkondigen?

Antw. Dat mag wel, maar het helpt niets. Het stemvolume van een dominee heeft geen invloed op de levendmakende kracht van de Heilige Geest. De Geest is Het Die levend maakt en het vlees is niet nut (Joh. 6:63).

Christus beveelt geestelijk doden uit hun doodslaap te ontwaaken en als Hij beveelt, gebeurt het, ónwederstandelijk!

"Doden zullen horen, de stem van de Zone Gods en die ze gehoord hebben, zullen leven."

Wie die geestelijk doden zijn, hebben we reeds eerder behandeld en in dit hoofdstuk komt het opnieuw aan de orde. In onze dagen suggereren er velen dat Christus de zonden vergeeft aan onontdekte zondaren, maar dat heeft Christus echter nooit gedaan. Ik zou zeggen: Bewijs het maar uit de Schrift! Ik moet de eerste nog tegenkomen.

Onlangs zei een predikant tegen een jongen achterin de kerkzaal: "Christus legt vanáavond Zijn hand op je schouder, jongen, en zegt vriendelijk tegen je: *Zoon, je zonden zijn vergeven!*"

Christus kan vanzelf de zonden vergeven, maar dat doet Hij niet op de wijze zoals deze predikant voorstelt. Dat is een 'christusprediking' zonder God! De toepassing van de vergeving der zondaren is er alleen voor verlóren zondaren en niet voor rijke jongelingen. Christus is niet gekomen om mensen zalig te maken die niets van hun verlorenheid, verdoemelijkheid, hemelhoge schuld en welverdiende straf kennen door de ontdekkende werking van de Heilige Geest. Dat zien we duidelijk bij de rijke jongeling. Die man wilde wel zalig worden, maar niet door de weg van het recht. Hij wilde niet eens Christus volgen! Christus laat hem (verloren) gaan, want Hij kon Zijn liefde aan die jongen niet kwijt. Die jongen was namelijk te best om slecht te zijn en te goed om verloren te gaan. Christus vergeeft dus niet de zonden bij rijke jongelin-

gen, maar bij verloren zondaren, die wéten dat ze verloren zijn, gelijk dat verloren schaap en de verloren zoon.

"Ontwaakt gij die slaapt..."

We hebben gezegd dat brieven in zijn geheel gelezen moeten worden en dat geldt ook voor de Efezebrief. De brief aan Efeze bestaat immers niet uitsluitend uit de tekst van onze overdenking. Aan hoofdstuk 5, gaan vier hoofdstukken vooraf. In hoofdstuk 2 predikt de Heilige Geest door de mond van Paulus de totale doodstaat van de gevallen mens, waaruit Gods kinderen worden verlost. U ziet, de verlossing in Christus gaat niet zonder de voorafgaande (bevindelijke) kennis van onze diepe val in Adam. Allen die in Christus zijn, weten uit welke grote nood en dood zij verlost zijn.

U zegt: Is dat geen voorwaarde?

Degenen die niets anders dan 'evangelie' willen horen vatten het op als een voorwaarde, maar dat doen ze tot hun eigen verderf. Degenen echter, die met de redding van hun ziel worstelen, vatten dit zo niet op, want niet zij, maar de Heilige Geest is bezig hen in te winnen voor het recht Gods. Dezulken begeren eerlijk zalig te worden, maar zij vertrouwen zichzelf niet, omdat ze er enigszins kennis aan gekregen hebben dat ze zo bedrieglijk en verrot in elkaar zitten.

Ik zal u twee kenmerken noemen van een recht ontdekte ziel. Ten eerste heeft een recht ontdekte ziel een liefde tot het recht van God. Hij wenst door recht behouden en verlost te worden en anders niet.

In de tweede plaats laat een recht ontdekte ziel zich niet beetnemen door een eenzijdige heilsverkondiging, waardoor duizenden en duizenden zich in de bloemhoven laten jagen. Hij zal het verlossende woord uit Gods mond zelf willen vernemen, zodat hij eerlijk zeggen kan: "Ik heb het zelf uit Zijne mond gehoord. Dezulken gaan óp genade óf ongenade naar de troon der genade.

Nu zal ik u twee kenmerken noemen van degenen die wel verlost willen worden, maar niet door recht, dus met behoud van zichzelf. In de eerste plaats haten dezulken een afsnijdende en ontdekkende prediking. Een prediking waarin de mens op het diepst vernederd wordt, haten zij, want daar wordt ook God op het hoogst verheerlijkt. Dat laatste haten zij vooral, want als God alleen de eer ontvangt, vallen zij erbuiten en dat haten zij met een geweldige haat. Dezulken kun je wel vinden onder een eenzijdige prediking waarin het aanbod van genade centraal staat, die echter van de bediening des doods ontbloot is. Dezulken willen wel horen van een **doe-wet**, maar niet van een **verdoe-Wet**.

In de tweede plaats zullen degenen die buiten het recht om

zalig willen worden altijd iets aan hun zaligheid willen toevoegen, al is het ook maar een zucht. Ze beginnen -zo menen zij- hun bekommernis op de Heere te werpen, nog voordat ze verlost zijn.

U zult misschien zeggen: Mag een onbekeerd mens zijn bekommernis niet op de Heere werpen?

Antw. Als Petrus zegt: "*Werpt al uw bekommernis op Hem, want Hij zorgt voor u*", 1 Pet. 5:7, zegt hij dat tot **de levende Kerk**. Onbekeerden zijn van dit privilege ten enenmale uitgesloten! Ze kunnen het niet en ze willen het ook niet. Wat onbekeerden ook doen aan hun zaligheid, het is enkel vijandschap tegen vrije genade! Dat is misschien scherp gezegd, maar het is de realiteit. Gods Woord zegt het ons, namelijk dat er niemand is die God zoekt. Gó d zoekt verloren zondaren, gelijk de Goede Herder het verloren schaap zoekt, vindt en het op Zijn schouders legt en naar huis brengt, naar het Vaderhuis. Dat is zalig worden. Genadegaven staan in het kader van het genadeleven en daar valt ook 1 Petrus 5:7 onder.

Bovendien, een waar christen kijkt niet of de waarheid scherp is, maar hoé hij eronder is. Voor een echt kind van God kan de waarheid nooit té scherp zijn, want hij IS gedood! Hij IS aan de Wet gestorven. Hij IS een lijk voor de Wet. Hij IS levendgemaakt mét Christus. De waarheid kan alleen maar scherp voor je zijn, voorzover je in het vlees en in de zonde leeft, maar die in het vlees zijn (leven) kunnen God niet behagen (Rom. 8:8).

Predikers die bij God vandaan preken staan midden tussen de doden en door de dwaasheid van de prediking geloven er zovelen die verordineerd zijn ten eeuwige leven. God werkt vrij en soeverein door de dwaasheid der prediking en geen mens kan daarvan iets afdoen noch daaraan iets toedoen, want Gods Woord is niet gebonden.

De tekst van overdenking is een levendmakend bevel van Christus waarvan alleen de uitverkorenen de toepassing onder vinden. Hoewel de verkondiging algemeen is, is de toepassing altijd particulier.

In de tekst komen twee zaken naar voren. In de eerste plaats 'het ontwaken' en in de tweede plaats 'het opstaan'. Die twee zaken zijn altijd aan elkaar verbonden, want er bestaat geen geestelijk ontwaken zonder het opstaan. Om te kunnen opstaan zullen we moeten ontwaken en áls de ziel ontwaakt, staat hij mét Christus op uit zijn zondegraf. Ook moeten we ervoor waken dat er geen tijdsbepalingen tussen het ontwaken en het opstaan gecreëerd worden, want dan komen we in de embryofilosofie terecht, waarvan het begin niet zuiver is en waarvan het einde zoek is.

We hebben het tot nu toe nog steeds over geestelijk doden, die op de stemme des Zoons van God tot ontwaken geroepen worden en daadwerkelijk opstaan. Laten we daar nog even verder op door gaan.

Wat moeten we eigenlijk onder geestelijk doden verstaan? Zijn dat alle mensen zondermeer? NEE! Ja, van nature zijn alle mensen dood in zonde en misdaden, maar dat wordt hier niet bedoeld.

Als de Heilige Geest een ziel wederbaart, dan formeert diezelfde Geest zo'n ziel tot een geestelijk dode, in de overtuiging van zonde, gerechtigheid en oordeel. Door de prediking der Wet worden niet alleen de zonden blootgelegd, maar worden zielen geformeerd tot geestelijke doden.

In hoofdstuk 5 'Waarmee de Kerk staat of valt' kunt u lezen dat de wedergeboorte tot stand komt door het herscheppingswerk van de Heilige Geest. Ik heb daar ook geschreven hoe God de mens geschapen heeft en wat er gebeurt als een mens hérschapen wordt. God formeerde Adam uit het stof der aarde tot een lichaam, maar de geest des levens was nog niet in hem. De Wet formeert geestelijk doden, dus zielen die overtuigd worden van hun absolute doodstaat en in die nood en dood hun doemvonnis of arrest-brief krijgen thuisbezorgd.

Vroeger hoorde je daar wel van, namelijk dat iemand van Godswege gearresteerd was geworden. Tegenwoordig stapt het gros belijders van het werkhuis zo het land van de vrijheid in, maar zo werkt God NOOIT! Het gaat van het werkhuis naar het rechthuis en dan naar het armenhuis. Die orde verandert nooit. Van nature zitten we in het werkhuis en proberen vijf kwartier in een uur met werken onze zaligheid te verdienen en God te bewegen om op onze wensen in te gaan. God laat Zich echter niet manipuleren. Voordat de Geest een ziel wederbaart, is er al heel wat gebeurd.

U zegt: Kunt u dat uit de Schrift bewijzen?

Antw. Zeker, Ezechiël moest preken in het dal dorre doodsbenederen op hoop tegen hoop. Wat moest hij prediken? Dit: "Gij dorre beenderen...!" Weet u wat dat betekent? "Gij verdoemde zondaren, gij dode hellewichten, gij vijanden van God en Christus, gij die in de zonden uw vermaak hebt, gij die de toorn Gods op uw hals gehaald hebt, gij die onder de vloek, onder het oordeel leeft en met de ganse wereld voor God verdoemelijk zijt."

Ja, dat preekte Ezechiël, namelijk Wet en Evangelie. Welk Evangelie? Een oproep om op het aanbod van genade in te gaan? Echt niet! Ezechiël preekte hier het welbehagen in Christus voor ter dood veroordeelden, echter nog niet in de toepassing. Hij preekt: "*Gij dorre beenderen. Hoort des HEEREN Woord! Alzo*

zegt de Heere HEERE tot deze beenderen: Ziet, Ik zal den geest in u brengen, en gij zult levend worden. En Ik zal zenuwen op u leggen, en vlees op u doen opkomen, en een huid over u trekken, en den geest in u geven, en gij zult levend worden; en gij zult weten, dat Ik de HEERE ben", Ezech. 37:4-6.

Toen werden al die dorre beenderen wedergeboren. **MIS!** Toen geloofden al die beenderen direct in Christus. **MIS!** Toen stonden al die dorre beenderen in de christelijke vrijheid. **MIS!**

Wat zien we hier? Dat het Woord zonder de toepassing des Geestes niet zaligmakend is. Ezechiël preekte het Woord: "Hooft des HEEREN Woord!" Hoewel het Woord het zaad der wedergeboorte is, heeft het zonder de Geest geen wederbarende kracht. De prediking van Gods algemene beloften is de zaak zelf (nog) niet. De HEERE belooft hier door de prediking van Ezechiël deze dorre beenderen levend te zullen maken. Hetgeen God belooft, doet Hij, maar het moest nog wel gebeuren. De algemene beloften van het Evangelie zijn op zich niet zaligmakend. Het gaat om het toepassende werk van de Heilige Geest en dat MOET gepredikt worden. Dat zien we ook bij de prediking van Ezechiël. Zowel de Wet als het Evangelie moeten beiden toegepast worden, want zonder de Wet is er geen plaats voor het Evangelie en zal er nooit een geestelijk dode geformeerd kunnen worden die tot leven verwekt kan worden.

Willen we in aanmerking komen voor het Evangelie, zullen we Gods Wet onvoorwaardelijk moeten geloven, in de aanvaarding van ons welverdiende vonnis. Als wij Gods Woord -dat ons predikt dat wij dorre doodsbeenderen zijn (dus rijp voor de hel)- niet geloven, zullen we het Evangelie ten diepste blijven verachten, ook al roemen we God met de lippen, ook al slaan we geen avondmaalsdienst over.

Wat is zalig worden? Je welverdiende vonnis omhelzen in de dood van je bestaan, want dan zal blijken dat je Christus omhelst, Die tot zonde is gemaakt! Sommigen noemen dit voorwaardelijk, maar dezulken hebben blijkbaar Christus nooit omhelst. Mijn vonnis is Christus, want Hij is het Einde der Wet. Dat einde betekende mijn dood, maar het was ook de dood van Christus en Zijn dood werd mijn leven. "*Want Dien, Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem", 2 Kor. 5:21.*

De psalmist zingt ervan: "*Dan wordt gena van waarheid blij ontmoet! De vrede met een kus van 't recht gegroet!*"

Als de vrede die wij menen te bezitten nooit met een kus van het recht begroet is geworden, bedriegen we ons voor de eeuwigheid. Christus kust Zijn Kerk zalig met een kus van het recht des

Vaders! En beste lezers, de kussen die u meent gekregen te hebben buiten het recht om, zijn niet de kussen van Jezus' mond. Een voorkomende waarheid (algemene belofte) is niet zaligmakend, net zomin een hoopgevende waarheid dat is. Het Evangelie van vrije genade zal moeten INdalen door de kracht des Heiligen Geestes. Dan is de ziel in een verloren toestand en als God hem vrijspreekt van schuld en straf, in de belofte van het Evangelie, verbrijzelt de ziel van blijdschap vanwege de liefde Gods in het bloed van Christus. Ik loop echter op de stof vooruit.

Op de prediking van Ezechiël komen de dorre doodsbeenderen elk tot zijn been (Ezech. 37:7). Hier in het dal vol dorre doodsbeenderen worden geestelijk doden geformeerd, krachtens de goddelijke scheppingsorde. Ezechiël preekte Wet en Evangelie, maar die prediking openbaart zich eerst in een beweging van dorre doodsbeenderen en een geluid der verschrikking. *“En al het volk zag de donderen, en de bliksemen, en het geluid der bazuin, en den rokenden berg; toen het volk zulks zag, weken zij af, en stonden van verre”, Ex. 20:18.*

U ziet, je bent zomaar geen rokend vlaswiekje, daar gaat een rokende berg aan vooraf. Ja, en het volk stond van verre! Nou, daar sta je dan als een geestelijk dode voor een rokende berg en een gapende afgrond waarin de bliksem iedereen verteert die nabij God wil komen. Nee, weet je wat wij doen? AFWIJKEN! AFASTAND NEMEN VAN ONZE SCHEPPER. Ja, juist onder de prediking van Wet en Evangelie. We blijven liever op een afstand dan dat we tot Christus komen. Dat doen we niet, nee, NOOIT!

Er kan wel een hoop beweging zijn, een hoop herrie, maar God is niet in de donder en niet in de bliksem, maar in het suizen van een zachte stilte. Maar als je denkt de berg Sinaï te kunnen negeren en met zevenmijlslaarzen over de ellende heen kunt stappen, zal God wel zo'n dónderdag(!) in je leven aan de dag leggen, dat het vuur eraf vliegt. God een beetje bedriegen met je vrome werken, ja, dat had je gedacht. God een beetje om de tuin leiden met je goedaardige bedoelingen, nee, daar trapt Hij niet in, met eerbied gesproken. Nee, God heeft echter meer pijlen op Zijn boog dan één en als God doet wat zo-even is gezegd, is dat louter genade. De rijke man in de hel zou er vele vuurvlammende donderdagen voor over hebben gehad om zich tot God te bekeren. Hoewel ik denk dat die rijke man na een poosje vasten en bidden weer in de kroeg gevonden zou worden, want een rijke man wordt nooit een arme Lazarus, tenminste niet door het voornemen het leven over te willen doen, want zulk een voornemen eindigt meestentijds op de dansvloer en in het bordeel. *“Wanneer de onreine geest van den mens uitgevaren is, zo gaat hij door dorre plaatsen, zoe-*

kende rust; en die niet vindende, zegt hij: Ik zal wederkeren in mijn huis, daar ik uitgevaren ben en komende, vindt hij het met bezemen gekeerd en versierd. Dan gaat hij heen, en neemt met zich zeven andere geesten, bozer dan hij zelf is, en ingegaan zijnde, wonen zij aldaar; en het laatste van dien mens wordt erger dan het eerste", Luk. 11:24-26.

Achab wilde zijn beste beentje ook wel eens aan de dag leggen en als overwinnaar uit de strijd komen, maar God zei tegen die boogschutter: "Hé soldaat, schiet jij eens een pijl af, want die Achab heeft teveel hoogmoed in zijn schoenen, daar zal Ik eens een einde aan maken."

"Toen spande een man den boog in zijn eenvoudigheid, en schoot den koning van Israël tussen de gespen en tussen het pantsier. Toen zeide hij tot zijn voerman: Keer uw hand, en voer mij uit het leger, want ik ben zeer verwond", 1 Kon. 22:34.

U zegt: Wat heb ik met Achab te maken?

ALLES! Die goddeloze en hoogmoedige Achab moet juist in u en mij gedood worden. En mensen, de pijlen des Almachtigen gaan dwars door je ziel, hoor. Dan hoor ik Job zeggen: "De hand Gods heeft mij aangeraakt." Dan zit je op de ashoop van je bestaan en dan ben je uitgepraat.

U zegt: Maar er is toch een aanbod van genade?

Ja, voor erfwachters van de hel die op het aanbod van de duivel zijn ingegaan en hun leven aan die hellehond verkocht hebben. Alleen zullen die nooit aanspraak meer maken op het aanbod van genade, want die deur is voor hen voorgoed gesloten en dat door eigen schuld, eigen schuld. Elk been komt tot zijn been en als ik mezelf zie in de spiegel der Wet in het licht van de berg Sinai, moet ik verzinken in de eeuwige rampzaligheid. In die spiegel zie ik niet één been, maar een volmaakte goddeloze, die een huid en hart heeft van een pikzwarte Moorman.

Zeg, Ezechiël, -zegt de HEERE eigenlijk- je prediking is nog niet klaar, hoor. Het wordt nu tijd voor het Evangelie in de toepassing. Al die mensen in die doodsvlei hebben nu zoveel zelfkennis, dat zij zich niet meer te best achten voor de hel. Door de spiegel der Wet hebben ze zichzelf leren kennen als geestelijke doden en door de prediking van het Evangelie zijn ze nóg helwaardiger geworden. Nu ben Ik in hun ogen geheel recht in al Mijn weg en werk. Ze missen echter de Geest des levens, zoals Adam die miste toen Ik hem geformeerd had uit het stof der aarde, maar nog niet de geest des levens in hem geblazen had."

"En Hij zeide tot mij: Profeteer tot den Geest; profeteer, mens-kind! en zeg tot den Geest: Zo zegt de Heere HEERE: Gij Geest! kom aan van de vier winden, en blaas in deze gedoden,

opdat zij levend worden. En ik profeteerde, gelijk als Hij mij bevoelen had. Toen kwam de Geest in hen, en zij werden levend en stonden op hun voeten, een gans zeer groot heir", Ezech. 37:9-10.

U ziet, alleen 'lijken', dus geestelijk doden, worden herschapen en daarmee bedoelen wij dan degenen die aan de Wet door de Wet gestorven zijn. De herschepping geschiedt evenwel in een punt des tijds. Als de ziel gekomen is aan het einde van de Wet, blijft Christus geen moment achter en openbaart Zichzelf aan de ziel, in de vergeving der zonden in Zijn bloed.

"Ontwaakt gij die slaapt en sta op uit de doden en Christus zal over u lichten."

Weet u nog raad met deze tekst? Of kunt u ermee uit de voeten? Het volk Israël niet meer, want zij weken af en stonden van verre. De Sinai spuwde immers vuur en de donder bevestigde hun doodstaat.

Ontwaken? Nee, liever wegblijven bij dat verterende Vuur en die eeuwige Gloed bij wie niemand wonen kan. *"Wijk van ons, want aan de kennis Uwer wegen hebben wij geen lust", Job 21:14.*

Uit de doden opstaan? Nee, ik wil niet aanvaarden dat ik dood ben, want dan moet ik verteren en vergaan onder die vreselijke goddelijke vuurgloed die straks heel de wereld in brand zal zetten. Ik vraag uitstel van executie!

Dat helpt niet, ziel, want sterven moet je, daar helpt geen aanbod van genade aan. Je kunt pas ontwaken als je gestorven bent, als je de slaap des doods slaapt en dat is nu juist wat u en ik niet willen. Ik wil de dood niet in. Ik wil niet sterven. Ik wil niet met God verzoend worden. Ja, ik wil wel naar de hemel, maar niet door de hel naar de hemel. Ik wil wel zalig worden, maar niet mijn rampzaligheid aanvaarden. Ik wil wel van het aanbod van genade horen en daar op ingaan, maar ik wil niet afgesneden worden van mijn dode adamsbestaan. Ik wil wel godsdienst bedrijven en goede werken doen, maar ik wil niet aan mijn godsdienst gedood worden en van en uit Christus leven, want dan moet ik eraan en daar ben ik een vijand van.

Volk des Heeren, ik spreek geen vreemde taal voor u, wel? Vijanden worden immers met God verzoend door de dood Zijns Zoons.

En o, als ik dan daar terneer lig in mijn zondegraf, waarin de afgrond roept tot de afgrond en waarin al de golven en baren van de toorn Gods over mij heen gaan en waarin mijn ziel, vanwege de angst der hel, die mij alle troost doet missen, ineenkrimpt, en er voor mij niets anders meer overblijft dan de eeuwige verdorvenis, en mijn ziel dreigt overstelpt te worden van droefenis naar een onbekende God, o, daar klinkt het goddelijke machtswoord:

"Ik leef en gij zult leven!" Toen viel ik als dood aan Zijn voeten. Christus over mij lichten? Over zo'n hel als ik ben? Over zo'n monster, zo'n groot beest, zo'n dode hond die ik ben? Wil Christus, het Licht der wereld, zich inlaten met zo'n aardworm als ik ben? Ja, want Hij is te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven. O, ik kan niet in woorden uitdrukken, het wonder dat ik mijn naam in het Evangelie heb gelezen. Nee, het Woord las mij! Ik had mijn naam al vele keren in Gods Woord gelezen, namelijk dat de goddelozen zullen vergaan. De Wet heeft mij in het stof des doods gelegd, mij de doodsteek gegeven, mij in het oordeel gezet en in dat oordeel is Christus mij verschenen. Christus voor de goddelozen gestorven! En toen ik het van blijdschap nog niet geloofde, toonde Hij mij Zijn handen en zei: *"Zie, Ik heb u in de beide handpalmen gegraveerd; uw muren zijn steeds voor Mij"*, Jes. 49:16.

"Ontwaakt, gij die slaapt en sta op uit de doden en Christus zal over u lichten."

Ontwaakt, gij doden, gij goddelozen, gij lichtmatrozen, gij helverdieners, gij Godhaters en sta op uit de doden en Christus zal over u lichten!

Ontwaakt, gij grote beesten, gij dode honden, gij grote monden, gij luie buiken en sta op uit de doden en Christus zal over u lichten!

Er zijn echter nog andere slapenden, namelijk de discipelen van Christus, de Bruid uit het Hooglied en de vijf wijze maagden. Volk van God, Christus staat aan uw deur en Hij klopt. Hij wenst binnengelaten te worden. Hij wil gemeenschap met u onderhouden. Hij wil Zijn liefde aan u bewijzen. Of zegt u geen zin te hebben om Hem open te doen? Ligt u op het bed van zorgeloosheid en kunt u uw Liefste buiten laten staan? Of hebt u uw eerste liefde verlaten en denkt u nu in eigen kracht te kunnen strijden tegen de driekoppige vijand? **"Ontwaakt, gij die slaapt en sta op uit de doden en Christus zal over u lichten."**

U bent echter niet dood, want toen gij dood waart door de misdaden en de zonden, heeft Hij u levend gemaakt met Christus, uit genade zijt gij zalig geworden (Ef. 2:5).

Bent u Hem kwijt? Hij u niet, want Hij is gisteren en heden Dezelfde en in der eeuwigheid (Hebr. 13:8).

Heeft Hij het u niet beloofd, toen Hij opvoer ten hemel: *"En ziet, Ik ben met ulieden, al de dagen, tot de voleinding der wereld?"* Heeft Hij Zijn trouw aan u ooit gekrenkt? Heeft het u ooit aan iets ontbroken? Ook al bent u in de zonde gevallen, Hij handelt nooit met ons naar onze zonden. Hij straft ons, maar naar onze zonden niet. Hij zwijgt in Zijn liefde. **Blijft dan in Zijn liefde!**

2. Drieërlei ontwaken

We hebben gezien dat er tweeërlei slapenden zijn, en dat er tot zover tweeërlei ontwaken is. Er is echter ook nog een derde soort van ontwaken, doch daarover straks meer. Ontwaken uit een geestelijke doodstaat is iets anders dan ontwaken uit een slaap van geestelijke verachtering in de genade. De levende Kerk zucht menigmaal: *“Gun leven aan mijn ziel, -want ze zijn meer dood dan levend- dan looft mijn mond Uw trouwe hulp, stier mij in rechte sporen.”*

Het is een eeuwig wonder als God geestelijk doden tot leven wekt, maar het wonder wordt steeds groter als God Zijn Kerk steeds wéér doet herleven ná ontvangen genade. *Dan vloeit mijn mond steeds over van Uw eer, gelijk een bron zich uitstort op de velden.* Ach, ik moet er nog aan beginnen. Ik moet er nog mee aanvangen, maar Christus heeft volbracht, wat God in ons niet vinden kon, namelijk Zijn lof, Zijn eer, Zijn heilig recht. O, als we Christus kennen als de Heere, onze Gerechtigheid, dan kan het niet uitblijven, of uw ziel zingt met de mijne:

*Maar 't blij vooruitzicht dat mij streelt,
Ik zal ontwaakt Uw lof ontvouwen,
U in gerechtigheid aanschouwen,
Verzadigd met Uw godd'lijk beeld.*

Er zijn mensen, en die heb je altijd gehad, die de genade zoda-nig voorstellen alsof het niets voorstelt. Ze hebben een formule bedacht en als je die goed bestudeerd hebt, dan kom je erachter dat je allang genade hebt, alleen je wist het nog niet. Het moet je alleen nog bekend gemaakt worden.

Dan zijn er ook nog mensen die de keuze hebben gemaakt. Dat is wel een hele grote groep in de gereformeerde gezindte en ik vrees dat die groep alleen nog maar zal toenemen in het kwadraat. Ze hebben de keuze gemaakt en vóór Jezus gekozen en ze menen het nog ook. Als je aan dezulken vraagt of Jezus ook voor hen gekozen heeft, dan worden ze wat verlegen, want dan komen de zaken wel wat anders te staan dan zij gedacht hadden. Maar mensen die van vloekers bidders worden, daar hoor je zelden meer van. De bekering van John Bunyan zal bijna niemand meer aanspreken, want die was van een vloeker tot een bidder gemaakt en de schrijver van dit boek weet daar ook wat van.

We leven echter in bange tijden, in tijden van het 'integere christendom', echter zonder Christus. Weet u waaraan we chronisch gebrek hebben? Aan vloekers! Als u begrijpt wat ik bedoel. Als je de praat in de kerkelijke wandelgangen moet geloven, zijn

er bijna geen onbekeerde mensen meer. Je kunt geen rouwkaart lezen of er staat wel een klinkende tekst op en aan de staat van 'die en gene' mag niet getwijfeld worden, zelfs al staat het leven van de overledene haaks op het leven der genade.

Maar al die refo-struisvogelpolitiek is God meer dan zat, met eerbied gesproken. En we zien het voor onze ogen gebeuren. Het SoW-proces heeft al menige huichelaar openbaar gemaakt en zal nog vele dingen openbaren.

God komt ten gerichte. Ook de Afscheiding zal dit oordeel niet ontlopen. We hebben God in Zijn eer gekrenkt en nu komt Hij met Zijn verbondswraak. O, waar zijn de tijden van weleer, dat God op het hoogst verheerlijkt en de zondaar op het diepst werd verneed? Het is bijkans overal 'evangelie' en 'aanbod van genade' wat de klok slaat, maar God wordt er niet in verheerlijkt. God is er niet in en waar God niet in is, staat de (vrome) mens centraal. Men is eenzijdig -soms zelfs op het martelaarachtige af- op het aanbod van het aanbod van genade gaan hameren en duizenden zielen worden erdoor betoverd. Aan aangeplakte lidmaten aan het lichaam van Christus die echter nooit ingelijfd zijn in Christus door een waarachtig geloof, is geen gebrek in onze dagen.

Als God komt -en Hij zal komen- met het aanbod van **vrije** genade, dan komt Hij tot een dal vol dorre doodsbeenderen, zoals we bij Ezechiël gezien hebben. Dan is er geen been meer met het andere been verbonden, maar dan ligt alles door elkaar, alles ligt dan in puin en dan zullen ook de puinhopen tot stof gemaakt worden. God zal Juda's steden herbouwen uit het stóf, zoals Hij Adam uit het stof geformeerd heeft. Dan zal Hij ook Zijn volk weer doen herleven, Zijn Kerk herstellen, Zijn Naam verhogen, maar gerechtigheid gaat voor Zijn aangezicht. God gaat door een rechte weg.

Weet u wat ik mis in onze dagen? De prediking van Johannes de Doper. *"Een stem des roependen in de woestijn: Bereidt den weg des HEEREN, maakt recht(!) in de wildernis een baan voor onzen God!" Jes. 40:3.*

Nee, men wil evangelie, maar een evangelie zonder het plaatsmakende werk van de Heilige Geest zal je versneld in de hel doen belanden. Daar is God niet in; daar zit de mens met zijn vieze vrome vingers tussen.

Je staat er versteld van hoevelen de Naam des Heeren misbruiken in een prediking waar de Heere niet aan Zijn eer komt, waarin het recht Gods met voeten getreden wordt en waarin de 'goedheilige' mens aan zijn godsdienstige trekken komt.

Wat dat betreft heb ik nog een goede tijd mogen meemaken en mogen meebeleven. Een tijd, waarin het recht Gods verheerlijkt werd in de prediking, al was het ook in je verdoemenis, want er is

er Eén Die aan het recht des Vaders voldaan heeft. Daarin wordt Gods eer op het hoogst verheerlijkt en daarin ligt mijn zaligheid begrepen. O, hoe heerlijk, hoe lieflijk, hoe zalig, hoe eindeloos onuitsprekelijk klonk de vrijspraak van het Evangelie van vrije genade in het hart van je verloren ziel. O, waar zijn die leraars, die Godsgezanten, die het recht Gods boven alles stellen en tegelijk zo ruim, zo onmetelijk ruim, het Evangelie voor dode zondaren voorstellen, zodat zij door de deur naar binnen vallen?

Vrede door recht, dat is het Evangelie van vrije genade en daarin wordt Gods Naam verheerlijkt en grootgemaakt. Vanaf vele kansels klinkt een vrede buiten het recht om, maar daar wordt zelfs de wereld niet jaloers op. Het is een vrede van de duivel en de duivel houdt er tegenwoordig hele bataljons valse leraars op na, die de mensen in de bloemhoven jagen en hun zielen bedriegen voor de eeuwigheid.

O, de eeuwigheid zal wat openbaren. Maar dan toch, door alle tijden heen blijft Christus Zijn volk versterken: *“Vreest niet, gij klein kuddeken, want het is uws Vaders welbehagen, ulieden het Koninkrijk te geven”*, Luk. 12:32. Het is een klein kuddeke, het zijn de vreemdelingen in de verstrooiing, maar de Heere weet waar Zijn volk woont, namelijk waar de troon des satans is. De machten der hel zullen Zijn gemeente echter niet overweldigen. Al zijn alle kansels gevuld met arbeiders van de satan, Gods volk is het veiligste volk dat je maar bedenken kunt. Zij liggen veilig in Jezus' armen, veilig aan Jezus' hart, veilig aan het hart des Vaders. Hij zal de zogenden zachtjes leiden en de lammeren in Zijn armen dragen en koesteren. Dezulken zijn van de mensen wel verworpen, maar bij God uitverkoren en dierbaar!

Mag ik eens vragen. Hebt u er kennis aan? Bent u reeds ontwaakt uit uw doodslaap, uit uw zondeslaap en met Christus uit uw graf opgestaan? Heeft Christus u al eens beschenen als de Zonne der Gerechtigheid en bent u een zwarte Bruid, doch lieflijk in Zijn ogen? Of wenst u uw levensweg te vervolgen als een rijke jongeling, dus met behoud van uw traktement, met behoud van uw salaris, met behoud van uw geld en goederen, met behoud van uw pastorie, met behoud van uw naam en eer, met behoud van uw ellendige leven, echter tot uw eeuwig verderf? Of hebt u reeds het Koninkrijk der hemelen gevonden en zijn al deze dingen u toegeworpen?

“Ontwaakt, gij die slaapt en sta op uit de doden en Christus zal over u lichten.”

Weet u wat er gebeurt als Christus over u gaat lichten? Dan moet de dood wijken, de zonden wijken, de vijandschap wijken, de duivel wijken, ja, dan moet alles wijken wat Christus niet is.

Dan hoeft u niet meer mee te doen, niet meer mee te tellen, dan mag uw naam vergaan, als de Zijne maar verheerlijkt wordt. Dan is het niet 'ik en Christus', maar Christus alléén, Christus gehéél, Christus Alles!

Christus is het Licht der wereld. Hij is het Licht en ik ben wereld. Hij is mijn Licht, mijn Heil, de Lamp voor mijn voet en het Licht op mijn pad. Hij is mij tot een Voet en mij tot een Pad. Zijn weg is in de zee en Zijn voetstappen worden niet bekend. Blind volgen, kind des Heeren, al gaat Zijn pad ook door de zee; geen golven zullen u overstromen. Hij vergeet Zijn ellendigen niet. De strijd is soms hevig, de golven hoog, maar wij hebben Vaders Zoon aan boord en 't veilig strand voor 't oog. Al moet u ook door het vuur, geen vlam zal u verteren, want Hij is met u, Hij is het vuur tot een Vuur en de hel tot een Hel. Het water des Levens blust het vuur van mijn hel. Hij geeft de Zijnen te drinken van het water des Levens om niet. Hij maakt doden levend en doet Zijn Bruid herleven. Zijn stem is zoet en Zijn gedaante lieflijk, ja, al wat aan Hem is, is gans begeerlijk!

"Ontwaakt, gij die slaapt en sta op uit de doden en Christus zal over u lichten."

Er is nóg een ander ontwaken. Zowel de wijze maagden als de dwazen slapen en ontwaakten op het bevel van de hemelse boodschapper. "Ziet, de Bruidegom komt, gaat uit Hem tegemoet!"

De wijze maagden werden verlicht door Christus, want zij hadden hun lampen brandende. De dwaze maagden stonden echter in de buitenste duisternis, want hun lampen waren uitgegaan en ze werden niet beschenen door de Zonne der gerechtigheid. Christus bleek hen nooit gekend te hebben, hoewel zij dat wel altijd gedacht hadden. Ze waren bezet met het nabijkomende werk des Geestes en dat kan ontzettend ver gaan.

Dat zal toch een ontdekking wezen, geliefde lezer! Wel 'ontwaakt', maar niet beschenen. Wel op reis, maar de deur gesloten gevonden. Wel de grens bereikt, maar niet toegelaten. Wel aan het Avondmaal deelgenomen, maar niet toegelaten tot de hemelse bruiloftszaal. Wel licht verspreidt, maar nooit beschenen geworden door het Licht dat van Zijn aanzicht straalt. Wel meegezongen met de wijzen, maar nooit verzegeld door de Heilige Geest. Wel voor dominee gestudeerd, maar nooit een verloren zondaar geweest. Wel de gave des Geestes gekregen, maar niet de genade des Geestes. Wel ouderling geweest, maar een rijke jongeling gebleken. Wel aan de voeten van Christus gelegen, maar nooit op Zijn schouders gezeten. Wel ingegaan op het aanbod van genade, maar aan vrije genade geen deel gehad. Wel diep in het zwart, maar nooit een zwarte Bruid geweest. Wel geen

lid van SoW, maar ook geen lid van de Algemene Christelijke Kerk. Wel Afgescheiden, maar nooit afgesneden. Wel voor de waarheid, maar niet achter de waarheid. Wel de hemelse gaven gesmaakt, maar toch eeuwig buitengesloten. Wel een bijna christen, maar nooit geheel van Christus. Wel voor een bevindelijke prediking, maar nooit bevindelijk overgegaan in Christus door het geloof. Zo kan ik doorgaan.

Stel uzelf onder een vlijmscherpe separerende evangelieprediking, want het zijn zachte heelmeesters die stinkende wonden maken. Het mes moet er **in**, ja er **doorheen**, dus ga maar naar de slachtbank, ga maar naar Golgotha, want daar worden ter dood veroordeelden vrijgesproken!

U zegt: Die afsnijdende prediking, waarin de mens op het diepst vernederd wordt en God op het hoogst wordt verheerlijkt, is er bijna niet meer.

Antw. Dat is zo, maar voeg u dan maar bij de twee getuigen Gods die er dan nog zijn, of stel u onder het schriftelijke getuigenis van Gods getuigen die nog spreken nadat zij gestorven zijn en bidt de Heere of Hij nog *Johannes de Dopers* uitstote in Zijn wijngaard, want de velden zijn reeds wit om te oogsten, maar de arbeiders zijn weinigen.

Mijn onbekeerde medereiziger naar de eeuwigheid! **“Ontwaakt, gij die slaapt en sta op uit de doden en Christus zal over u lichten.”**

Het is nu nog het heden der genade, de welaangename tijd, de dag der zaligheid. Laat u zich dan héden met God verzoenen! Wie slecht is kere zich herwaarts op genade of ongenade en dat valt eeuwig mee, want Christus eet met hoeren en tollenaars en laat hen voorgaan in het Koninkrijk der hemelen om eeuwig bruiloft met hen te vieren. *Daar zullen zij, Gods knechten met hun zaad; zij die Zijn Naam beminnen, erfelijk wonen. Amen.*

5. WAARMEE DE KERK STAAT OF VALT

TOETSSTEEN VAN DE WARE EN VALSE RECHTVAARDIGMAKING

Zoals reeds is gebleken, lopen de 'rechtzinnige meningen' over de leer van de rechtvaardiging door het geloof sterk uiteen. Dit feit heeft al zoveel polarisatie in de gevestigde kerk teweeggebracht, zodat zelfs velen van Gods volk gescheiden optrekken en niet meer samen kunnen wandelen. De stokken Liefelijkheid en Samenbinder zijn wat dat betreft al lange tijd verbroken. Dit droevige feit belet ons echter niet de theologie van het kruis centraal te blijven stellen, want Gods Woord houdt stand in eeuwigheid en zal geen duimbreed wijken.

Om tot het ware verstaan te komen van de leer van de rechtvaardiging door het geloof dienen we volstrekt gerechtvaardigd te zijn en deze zaak door het geloof bevindelijk te kennen. Immers, de leer der zaligheid is geen begripsleer, maar geloofsleer. Van nature zijn we niet alleen dood in zonden en misdaden, maar ook ons verstand is totaal verduisterd. *"Want de natuurlijke mens begrijpt niet de dingen, die des Geestes Gods zijn; want zij zijn hem dwaasheid, en hij kan ze niet verstaan, omdat zij geestelijk onderscheiden worden", 1 Kor. 2:14.*

Dat moest eerst gezegd worden. Echter, ook na ontvangen genade kan Gods volk dwalen en wie van het volk van God zal durven beweren zijn verborgen afdwalingen recht te kennen? *"Want wij kennen ten dele en wij profeteren ten dele", 1 Kor. 13:9.*

Hieruit mogen we niet afleiden dat we de Schrift naar ons eigen inzicht mogen verstaan en uitleggen, zodat een ieder het dan maar voor zichzelf moet uitmaken. God is een God van orde en de zin en mening van de Heilige Geest is ten aanzien van de leer der zaligheid en de heilstoe-eigening, nooit voor tweeërlei uitleg vatbaar.

In tijden van tranen, bloed en lijden is de Christelijke Kerk vanwege allerlei ketterijen meermalen tot een zuiver belijden gedwongen, waardoor de gereformeerde Belijdenisgeschriften zijn ontstaan. Door Gods genadige voorzienigheid heeft de leer der Reformatie ook in ons land krachtig doorgewerkt, want daar geeft de (kerk)geschiedenis duidelijk blijk van. Dat de kerk steeds weer gereformeerd moet worden, bewijst de toenemende verwarring wel die er in onze dagen heerst omtrent de heilstoe-eigening. De bereidheid tot een hernieuwde hervorming wordt echter allerwe-

gen gemist, omdat de inwendige massaal ontbreekt.

Om ten aanzien van de rechtvaardigingsleer tot enige helderheid te komen, is het noodzakelijk dat we eerst kennis nemen van de heilswaarheden, zoals die in Gods Woord zijn geopenbaard en in de Drie Formulieren van Enigheid op grond van Gods Woord worden beschreven. Daarvan kunnen we nooit teveel kennis nemen.

Toch hadden onze Dordtse vaders zich veel moeite en ellende bespaard, als zij de leer der Reformatie **-de leer van de rechtvaardiging van de goddeloze-** veel meer centraal hadden gesteld. Dat had de kerk namelijk voor veel dwalingen kunnen bewaren. Dat was ook het verwijt van Kohlbrugge aan het adres van Dordt. Immers, over de leer der wedergeboorte zijn er in de loop der tijden allerlei leervarianten in omloop gekomen, waarvan de meesten de toets van Gods Woord niet kunnen doorstaan.

Is het niet de hoogste tijd dat de huidige kerkverbanden zich ernstig afvragen of zij wel echt in de traditie van de Reformatie staan? Iedereen beroept zich wel op de Reformatie, maar men vergeet erbij te zeggen dat de geestelijke doorleving van de leer der Reformatie bijkans niet meer gekend wordt, met alle schadelijke gevolgen vandien. Als de theologie van het kruis niet meer het centrum is in leer en leven, in prediking en kerkvergadering, is dat een duidelijk bewijs van het begin van het einde en een inluiding van een kracht der dwaling, welke God zal zenden, degenen die de liefde der Waarheid niet aangenomen hebben (2 Thess. 2:10-11).

Om één en ander aan te tonen, zullen wij eerst twee hoofdwalingen weergeven en vervolgens de bijbelse rechtvaardigingsleer ertegenover plaatsen. De eerste dwaling is vanwege zijn rechtzinnige omgeving moeilijker te weerleggen als de tweede dwaling en daarom beginnen we maar met de ingewikkeldste.

Dwaling 1

Enerzijds heerst er (vooral in afgescheiden kringen) een soort 'stiekeme' wedergeboorteleer waarbij de pas levendgemaakte zondaar -volgens zeggen- wel aan Gods zijde gerechtvaardigd is, maar er zelf (nog) geen weet van heeft, ja, zelfs Christus (nog) niet kent. Maar ondertussen houden ze zichzelf wel voor een levende! Een pas wedergeboren ziel kan -volgens hun zeggen- nog niet dadelijk geloven en moet zich eerst een tijdje tevreden stellen met een 'ingestort habitusgeloof', omdat de 'geloofsactus' nog wat op zich laat wachten...

De grondlegger van deze leer -dr. A. Comrie- zou een 'mid-denpositie' hebben ingenomen in de kerkelijke strijd die zich in

de eerste helft van de 18^e eeuw in ons land heeft afgespeeld. Als de goede man zich gerealiseerd had dat zijn inmiddels zo bewierookte 'habitusfilosofie' het 'halfverloste christendom' in de hand zou werken, had hij er gevoegelijk van afgezien!

In de zojuist genoemde kerkelijke strijd ging het om de vraag of de zekerheid tot het wezen of tot het welwezen des geloofs moest worden gerekend.

De drie kenmerken van het ware geloof, bestaande uit **kennis, toestemmen en vertrouwen** behoren voluit tot **het wezen des geloofs** en zijn niet op elkaar volgende geloofsdaden, zoals de leermeester van Comrie, de Groninger professor Driessen, leerde, want die stelling staat haaks op de bijbelse definitie van het ware geloof, zoals geleerd wordt in Hebreeën 11:1 en verwoord wordt in H.C. Zondag 7, vr. en antw. 21.

De filosofie van dr. A. Comrie omtrent *de eigenschappen des geloofs* is **een regelrechte aanslag** op de leer der Reformatie, en heeft duidelijk *het halfverloste christendom* in de hand gewerkt, waardoor de Geest is gaan wijken en de protestantse kerken verdeeld en uitgehold zijn tot op hun botten! Hoewel Comrie nooit deze bedoeling voor ogen heeft gehad, hebben zijn filosofische wijsbegeerten hem wel parten gespeeld en dat heeft zijn theologisch inzicht duidelijk negatief beïnvloed.

Als wij Artikel 3-4, stelling 12, van de Dordtse Leerregels naast de 'habitus-actus-filosofie' van dr. Comrie leggen, dan blijkt dat ook onze Dordtse vadersen lijnrecht tegenover Comrie staan. In genoemde stelling van Dordt staat namelijk "...ALZO DAT AL DEGENEN IN WIER HARTEN GOD OP DEZE WONDERLIJKE WIJZE WERKT, ZEKERLIJK EN ONFEILBAAR KRACHTIGLIJK WEDERGEBOREN WORDEN **EN METTER-DAAD GELOVEN.**" Onze Dordtse vadersen hebben het onderscheid tussen de hebbelijkheid en dadelijkheid des geloofs **ten aanzien van de wedergeboorte** niet gemaakt en dat is dan ook zuiver bijbels!

Ten aanzien van de wedergeboorte worden er veel, zo niet alle(!) beelden ontleend aan de natuurlijke geboorte, maar dat baart nu net allerlei filosofische dwalingen, want wat is dan de baarmoeder? Zijn Comrie en zijn volgelingen er nooit bij bepaald geworden dat de wedergeboorte een totaal nieuwe schepping ofwel een **herscheping** is?

Ten aanzien van de wedergeboorte moeten we zeker geen *abstracte* beelden ontleenen aan de natuurlijke geboorte van de mens -zoals Comrie gedaan heeft- maar de typologie ervan aan de *schépping* van de mens ontleenen! Eerst formeerde God het lichaam van Adam uit het stof der aarde, maar het was nog geen levende ziel! Zo is het ook geestelijk. Immers, de Heilige Geest

overtuigt de zondaar van zonde, gerechtigheid en oordeel -omdat hij niet(!) gelooft- en formeert die zondaar in zijn geweten tot een geestelijk dode. Immers, voordat wij de tweede Adam (als het Einde der Wet) leren kennen, zullen we aan de Wet gestorven moeten zijn. Als dat geschiedt, liggen we als een dode in het graf (van Christus). Zij we dan al levendgemaakt of wedergeboren? Immers, nee, want dat bewijst Johannes 5:25 wel. **DODEN zullen horen, de stem van de Zoon van God.** Alle doden? Nee, alleen de uitverkoren doden die aan de Wet gestorven zijn, dié zullen leven. Dezulken ontvangen niet een soort 'habitusgehoor' waarmee zij nog niet kunnen horen, maar horen (= geloven) daadwerkelijk!

Toen God Adam de adem des levens in zijn neusgaten blies, werd hij tot een levende ziel (Gen. 2:5). Als de Heilige Geest ons wederbaart, zijn we levendgemaakt in Christus Jezus en die in Christus is, is een nieuw schepsel! In den beginne schiep God geen baby, maar een volwassen schepsel! Ik bedoel hiermee niet dat we als een geoefende gelovige wedergeboren worden, maar als een levende ziel die daadwerkelijk in Christus gelooft, al was het met een mosterdzaadgeloof. De stem van de Zone Gods baart immers geen embryo die alleen de gave des geloofs zou bezitten - zoals Comrie leert-, maar een niéuw schepsel die leeft, daadwerkelijk gerechtvaardigd is en in Christus gelooft. Een levendgemaakte ziel is niet alleen ingelijfd in Christus, maar MET Christus levendgemaakt. **"En Hij heeft u, als gij dood waart in de misdaden, en in de voorhuid uws vleses, mede levend gemaakt met Hem, al uw misdaden u vergevende", Kol. 2:13.**

Zonder de dadelijke rechtvaardigmaking door het geloof (daadwerkelijke vergeving en vrijspraak der zonden) kan er van de wedergeboorte geen sprake zijn. We hopen u dat nog nader te verklaren. Ook zijn er die een (onder)scheiding willen creëren tussen de rechtvaardiging door het geloof en de rechtvaardigmaking in de vierschaar der consciëntie, wat eveneens in strijd is met Gods Woord en de Belijdenisgeschriften. Beiden zijn één en dezelfde, alleen moet je wel zo'n duizend keer overboord gegaan zijn met je bekering om hier achter te komen en het toe te stemmen.

Dwaling 2

Anderzijds heerst er een prediking waarbij het geloof zodanig centraal staat, dat de Persoon van Christus erbij in het niet valt. De toegerekende gerechtigheid *van* Christus wordt niet meer geleerd als de bewegende oorzaak van het geloof *in* Christus. Volgens deze leer moet de mens een gelovig besluit nemen en ingaan op het aanbod van genade. Bij deze leer stapt men met zevenmijs-

laarzen over het stuk der ellende heen, als zijnde een niet ter zake doende wettische voorwaarde. Heeft men nu echt niet in de gaten dat deze leer kerken vol rijke jongelingen baart?

U zult ondertussen wel begrijpen dat beide dwalingen vanzelf de toets van Gods Woord niet kunnen doorstaan, omdat zij de leer van Christus aantasten, de gemeenten van Christus verdelen en verscheuren en moeten daarom met afschuw verworpen worden.

De orde, de oorzaak en het gevolg

Zowel de toerekening als de aanneming door het geloof zijn gaven van God. *“Een mens kan geen ding aannemen, zo het hem uit de hemel niet gegeven zij”, Joh. 3:27.* En dan is dit de orde: eerst de schenking en dan de aanneming. Wie iets aanneemt zonder dat het hem geschonken is, steelt! De rechtmatigheid van de aanneming is dus afhankelijk van de schenking.

Bovendien spreekt het ook voor zich dat Gods schenking en toerekening van de gerechtigheid van Christus in de rechtvaardigmaking des zondaars voor God, de oorzaak moet zijn van ons geloof, waarmee wij die aannemen en ons die persoonlijk toe-eigenen.

Als Christus Zich aan een verloren ziel openbaart, dus aan een geestelijk dode die door de Wet gedood is, maakt de Heilige Geest die ziel levend, doet hem de stem van de Zone Gods horen (= geloven), waarmee hij gerechtvaardigd is, omdat hij door het geloof de geschonken gerechtigheid van Christus zich persoonlijk toeëigent. Dit alles geschiedt op hetzelfde moment, in een punt des tijds, en degenen die hierin éinig tijdsbestek willen creëren, dwalen zeer en weten niet wat zij leren, noch wat zij bevestigen.

De bewering dat ‘de bekommerden’ ‘de richterlijke vrijspraak’ zouden missen, is waar, maar daarmee missen zij dan ook alles! ‘Bekommerden’ die de richterlijke vrijspraak missen, behoren niet tot Gods volk. De vrijspraak ligt namelijk niet in een weldaad die achteraf zou plaatsvinden in het leven der genade, maar in de inwendige roeping van het Evangelie, namelijk in de belofte Gods, toegepast aan het hart. **De stem van de Zone Gods aan de doden geschiedt niet in het kader van de wedergeboorte; het is juist andersom! De wedergeboorte/rechtvaardigmaking geschiedt óp het horen van de stem van de Zone Gods!** *“De doden zullen horen, de stem van de Zoon van God, en die ze gehoord hebben, zullen leven.”*

Dezulken zijn zonder enige uitzondering levendgemaakt, wedergeboren, gerechtvaardigd en geheiligd.

Degenen die de roeping losmaken van de rechtvaardiging, zijn leerlingen van de paus. Over de beloften Gods in Christus wordt

doorgaans veel te licht gedacht, alsof de (vrijspraak)beloften in de toepassing iets anders zouden betekenen dan de vrijspraak in Christus. De onvoorwaardelijke beloften van het Evangelie zijn echter **zonder toepassing van Godswege**, niet wederbarend en rechtvaardigmakend, alle vrije aanbiedingen ten spijt!

In het kader van de inwendige roeping voor de uitverkorenen zijn de beloften **verbónsbeloften**, want God redt niet anders dan op grond van Zijn vastgestaafd verbond in Christus! Al dat 'gewichtige' gedogmatiseer (noem het maar 'oppervlakkig') over de beloften van het Evangelie -wel of geen verbondsbeloften- gaat dikwijls ten koste van de verkondiging, al zie ik ook wel de gevaren van het misbruik ervan als er niet scherp gesepareerd wordt. Maar het misbruik van een valse toe-eigening mag nooit leiden tot een theologische versmalling in de verkondiging. Zakelijk gezien ligt het heel eenvoudig: Zonder toepassing delen we nergens in, al hadden we een geloof dat bergen kon verzetten. Aan elke hoorder des Woords wordt het heil aangeboden, maar wie zonder de toepassing blijft is onverzoend, onder de Wet en onder de toorn Gods. Punt uit!

Christus spreekt doden levend, welnu, dan zijn de verbondsbeloften -m.b.t. de zaligheid- bestemd voor zulke doden! Immers, dóden zullen horen, de stem van de Zoon van God en die ze gehoord hebben zullen leven, eeuwig leven. Er dient wel scherp gesepareerd te worden omtrent *de orde en de onlosmakelijkheid* van de toerekening en het gelovig aannemen van de gerechtigheid van Christus.

Wat de orde betreft: Indien men het geloof aan Gods toerekening vooraf laat gaan, bevindt men zich op pelagiaanse grond. Zo'n stelling is ook in strijd met de gereformeerde leer, zoals beschreven in de vragen en antwoorden 60 en 61 van de Heidelbergse Catechismus.

Zacharius Ursinus, de voornaamste opsteller van de Catechismus, leert in een Latijnse versie van zijn 'Uitlegging van de Catechismus' (uitgegeven in Heidelberg in 1612, deel 1, pag. 233) inzake een verklaring van de vragen 60 en 61, het volgende: "DEUS ENIM PRIMUM NOBIS IMPUTAT SATISFACTIONEM CHRISTI; DEINDE IN NOBIS EFFICIT FIDEM, QUA ILLAM IMPUTATIONEM NOBIS APPLICEMUS, UNDE APPARET QUOD APPLICATIO DIVINA APPLICATIONEM NOSTRAM (QUAE EST FIDEI) PRAECEDAT ET SIT EJUS CAUSE, LICET NON SIT SINE NOSTRA. "NON VOS ME ELIGISTIS (INQUIT CHRISTUS), SED EGO VOS", JOH. 15:16.

Dat betekent: "Want God rekent ons *eerst* de genoegdoening van Christus toe. *Daarna* werkt Hij in ons het geloof, waardoor wij ons die toerekening toe-eigenen; waaruit blijkt, dat de Goddelijke toe-eigening (toepassing) aan *onze* toe-eigening (welke die van

het geloof is) voorafgaat en er een oorzaak van is, hoewel zij niet zónder de *onze* is. Christus zegt: *"Gij hebt Mij niet uitverkoren, maar Ik heb u uitverkoren"*, Joh. 15:16.

Wat de onlosmakelijkheid betreft: In zijn 'Schatboek' schrijft Ursinus op pagina 246: **"ZONDER DEZE TOE-EIGENING ONZERZIJD GESCHIEDT DE GODDELIJKE OOK NIET, MAAR HET IS NOODZAKELIJK DAT ZE BEIDEN SAMENGAAN."**

Op grond van Efeze 2:8 schrijft Ursinus verder: **"DAAROM GESCHIEDT DE ÉÉN NIET ZONDER DE ANDER, DE EERSTE NIET ZONDER DE TWEEDE. WANT GOD EIGENT ZE ONS ZÓ TOE, DAT WIJ ZELF ZE ONS OOK TOE-EIGENEN ZULLEN DOOR HET GELOOF."**

Dus de toerekening en de aanneming geschieden tegelijkertijd, maar let wel op de orde van die beiden.

Ook Caspar Olevianus leerde hetzelfde in zijn boek: 'Verklaring van de Apostolische Geloofsbelijdenis'. Op pagina 445 schrijft hij: **"WANT DOOR HET EVANGELIE IS DE HEILIGE GEEST KRACHTIG IN ONS WERKZAAM, DIE ONS CHRISTUS INLIJFT, DOOR HET GELOOF IN ONS TE SCHEPPEN, WAARDOOR WIJ DE AANGEBODEN CHRISTUS AANNEMEN, MET ZIJN EEUWIGE GERECHTIGHEID, DIE HIJ ONS TOEREKENT."** (DAN. 9:24 - FIL. 3:9).

En op pagina 474 schrijft Olevianus: **"HIJZELF IS HET OOK, DIE MET DE HEILIGE GEEST DOOPT, DOOR WIENS KRACHT WIJ DE AANGEBODEN GENADE DER VRIJSpraak, OF DER RECHTVAARDIGMAKING OMHELZEN, EN WEDERGEBOREN WORDEN TOT KINDEREN GODS."**

Op pagina 490 schrijft hij: **"DOE ERBIJ, DAT WIJ WEDERGEBOREN WORDEN. ZULKS GESCHIEDT OM DE VOORAFGAANDE VERZOENING, OF (OM) DE TOEGEREKENDE GERECHTIGHEID, ZOALS GOD ZELF GETUIGT, JER. 31:33v."**

Ten aanzien van de rechtvaardigmaking is er dus een wezenlijk verband aanwezig tussen Gods genadige toerekening van Christus én onze gelovige aanneming van de gerechtigheid, zodat het ene nooit geschiedt zónder het andere. Zoals een muntstuk twee kanten heeft en zonder twee kanten geen muntstuk is, bestaat ook de rechtvaardiging uit toerekenen en aannemen. Toerekening en aanneming zijn dus twee kanten van één zaak. Valt er één kant weg, dan is ook de zaak weg en is er van de ware rechtvaardigmaking geen sprake. Houdt dit vast: De toerekening is de grond en de aanneming het onlosmakelijke gevolg ervan. Wel is het bestaanbaar dat God ons in het algemeen de gerechtigheid van Christus kan aanbieden en/of voorstellen door de belofte van het Evangelie zónder ons geloof; hoewel de eis des geloofs altijd blijft bestaan. Dat wij zónder de gave des geloofs de aangeboden gerechtigheid niet kunnen aannemen, moeten wij

toeschrijven aan ons ongelooft en aan Gods vrijmacht. Aan ons ongelooft, omdat wij door eigen schuld in de staat van ongelooft zijn gevallen en God daarom niets ongerijmds kunnen toeschrijven. En aan Gods vrijmacht, want Hij ontfermt Zich diens Hij wil en verhardt dien Hij wil (Rom. 9:18). God zal de gerechtigheid van Christus dus nooit aan ons toepassen zonder ons het geloof te schenken als middel van deelachtmaking, doch niet éérfst, maar als gevolg van de toerekening.

Anderzijds is het zo dat áls God ons de gerechtigheid van Christus toepast in de rechtvaardigmaking, wij niet anders kunnen dan deze met het geloof te omhelzen, want God doet geen half werk. God schenkt niet het ene zonder het andere.

Bovenstaande is een aanklacht tegen het halfverloste christendom, dat wel beweert wedergeboren te zijn, maar nog niet gerechtvaardigd. Ja, wel gerechtvaardigd -zo zegt men- maar alleen aan Gods zijde. Dat is theologische onzin.

Die ongerijmdheid hebben wij u reeds aangetoond en een ieder kan zichzelf daarvan laten overtuigen door de beschrijving van de rechtvaardigmaking in Zondag 23, vraag en antwoord 60 en 61 van de Heidelbergse Catechismus. Tevens zal ik u nog een aantal dingen onthullen omtrent een valse vertaling van antwoord 60 die al jarenlang in zwang is.

Vele dwaalleraars creëren ten aanzien van het geloof en de rechtvaardigmaking een tijdsbestek tussen Zondag 7 en Zondag 23. Zij isoleren de bate des geloofs van het wezen des geloofs, maar dat is hetzelfde als we een scheiding creëren tussen het vuur en de hitte van het vuur. God schenkt geen gave zonder de bate, geen geloof zonder het gelovén. Christus zegt tot Petrus (en tot de ganse Kerk) te zullen bidden dat zijn geloof niet zal ophouden (Luk. 22:32). Ook zegt Christus dat Hij door de Zijnen (dus ook door de kleinen) wordt gekend. *"Ik ben de goede Herder; en Ik ken de Mijnen, en worde van de Mijnen gekend", Joh. 10:14.*

Ja, de Heilige Geest getuigt bij monde van de apostel Johannes tot de kleinen in het geloof: ***"Ik schrijf u, kinderkens, want de zonden zijn u vergeven om Zijns Naams wil", 1 Joh. 2:12.***

Lees Jeremia 31:34: *"En zij zullen niet meer, een iegelijk zijn naaste, en een iegelijk zijn broeder, leren, zeggende: Kent den HEERE! want zij zullen Mij allen kennen, van hun kleinste af tot hun grootste toe, spreekt de HEERE; want Ik zal hun ongerechtigheid vergeven, en hunner zonden niet meer gedenken."*

Romeinen 5:1 geldt derhalve voor ieder waar kind van God, namelijk gerechtvaardigd te zijn door het geloof en vrede met God te hebben door de Heere Jezus Christus. Het geloof kan daarom nooit gesteriliseerd worden tot een lijdelijke gift. Dat is een vals

geloof. Het geloof waar Zondag 7 over spreekt, is het ware zaligmakende geloof, een levend geloof, dat daadwerkelijk gelóóft in de vergeving der zonden, enz. Zodra een ziel wedergeboren is ondervindt hij daadwerkelijk de troost, zoals die beschreven staat in Zondag 1, vraag en antwoord 1, *naar de mate des geloofs*. De volkomenheid van de toegerekende gerechtigheid is echter niet afhankelijk van de mate des geloofs, want die is voor elk kind van God volkomen. Wel ervaren we de troost van de volkomenheid van de vergeving der zonden naar de mate des geloofs, maar als God helemaal niet (vrij)spreekt in de belofte, met enige kracht in onze ziel, is er ook geen sprake van waar geloof, ook niet het minste. In dat geval is de ziel, hoe diep ontdekt hij ook is aan zijn ellendestaat, nog onverzoend, nog onder de toorn van God en met de ganse wereld voor God verdoemelijk.

Vraag: Gaat er dan niets aan de wedergeboorte, de rechtvaardigmaking en het geloof vooraf?

Antw. Zeer zeker! Daarvan getuigt de Schrift en ook de Catechismus op ondubbelzinnige wijze, namelijk de kennis der ellende. Hoe staat het er ook al weer? "Waaruit kent gij uw ellende? Antw. Uit de Wet Gods!" Het geloof in de Wet, omtrent het vonnis over de gevallen zondaar, gaat aan het waarzaligmakende geloof vooraf en begint niet eerst met de wedergeboorte. Als we God niet geloven in Zijn oordelen, zullen we NOOIT en te nimmer in het Evangelie geloven. Dat is geen voorwaarde, maar het eigenlijke werk van de Heilige Geest in de harten der uitverkorenen (Joh. 16:8).

Sommige oudvaders noemen de ware ellendekennis *de zaligmakende overtuiging*, maar dat is gevaarlijk uitgedrukt, want Johannes 16:8 geldt voor degenen die (nog) in hun onverzoende staat van ongeloof zijn. Bij de uitverkorenen leidt de overtuiging van zonden wel tót de zaligheid, omdat de uitverkorenen niet alleen overtuigd worden van hun verloren staat, maar ook getrokken en gevoerd worden met smeking en geweent, vanwege **de trekkende liefde des Vaders**. Dat laatste missen de hypocrieten en ook Kaïn en Judas misten deze trekking, hoewel zij diep overtuigd waren van hun zonden. Kaïn en Judas zijn daarom nooit aan de Wet gestorven tót rechtvaardiging, want de Wet doet wel sterven, maar niet erven. Het Einde der Wet is Christus en Die openbaart Zich alleen aan ter dood veroordeelden waarvoor Hij reeds te Zijner tijd gestorven IS! Dat betreft dus alleen de uitverkorenen en die alleen kunnen met de liefde des Vaders getrokken worden, omdat zij al verzegeld liggen in het Vaderhart, want Hij heeft Zijn volk liefgehad met een eeuwige liefde. Het feit dat God Zijn volk

liefgehad heeft met een eeuwige liefde en haar in de tijd met liefdeskoorden tot Christus trekt, betekent niet dat zij in de ontdekkingsfase al wedergeboren zijn, want de wedergeboorte valt altijd samen met het daadwerkelijke geloof in Christus. De trekkende liefde des Vaders is iets anders dan gedreven te worden door de liefde van Christus. Trekkende liefde is iets anders dan de liefde die uitgestort is in het hart. Trekkende liefde kan in principe onbeantwoord blijven en dat is met uitgestorte liefde niet mogelijk. En hoewel de uitverkorenen zonder onderscheid wedergeboren worden in de tijd, zijn zij nog niet wedergeboren als zij nog niet in Christus geloven, ook al worden zij door de liefde getrokken en door de Wet tot Christus gedreven.

Dit hoofdstuk heb ik destijds ook in brochurevorm uitgegeven en aan verschillende predikanten toegestuurd. Van sommigen kreeg ik het teruggestuurd, zonder enige mededeling, en dat kon ook niet, want er is tegen deze leer niets in te brengen. Het is niet mijn leer, maar de leer van Gods Woord. Ik vrees dat het enkel uit vijandschap is tegen de vrije rechtvaardigingsleer dat ik sommige boekjes terugkreeg, want als Paulus gelijk heeft, namelijk dat er voor de rechtvaardigmaking door het geloof geen leven is, komen er vele predikers zélf buiten de voorhof te staan, terwijl zij zich al in het heilige of zelfs al in het heilige der heilige waanden. De-zulken houden de radicale leer van Paulus (dus die van Gods Woord) liever op een afstand en halen Ruth liever voor het voetlicht, want dan kunnen ze nog wat sjoemelen in de marge, tenminste dat menen zij.

De ontdekkingsfase wordt door velen gepreekt en geleerd in het kader van de wedergeboorte, maar deze verderfelijke leer ondermijnt de leer van de rechtvaardiging van de goddeloze. Alles wat aan werkingen des Geestes aan het geloof in Christus voorafgaat, vindt wel noodzakelijkerwijs plaats in het leven van de uitverkorenen, maar behoort als zodanig niet tot de genadige rechtvaardigmaking door het geloof en dus ook niet tot de wedergeboorte. De dwaze maagden ondervonden immers gelijksoortige dingen, maar werden voor eeuwig buitengesloten. Het is niet zo dat de dwaze maagden getrokken werden door de liefde des Vaders, want dat ondervinden alleen de uitverkorenen, maar zij zijn wel verlicht geweest, hadden de hemelse gave gesmaakt, waren de Heilige Geest (in zeker opzicht) deelachtig, hebben het goede Woord Gods gesmaakt en de krachten der toekomstige eeuw (Hebr. 6:4-5), en werden toch voor eeuwig buitengesloten.

Sommigen spreken over een weg tot Christus, (ik wil er niet over twisten, als het maar zuiver gepreekt en beleefd wordt), maar als deze weg als een soort oprijlaan, dus als een verlengstuk, van

dé Weg (Christus) wordt geleerd en daarmee ingekaderd wordt in de wedergeboorte, bedriegt men zielen voor de eeuwigheid.

Nog wat: Het verhaal gaat dat wedergeboren baby's -al of niet geboren- geen geloof kunnen oefenen, maar dat is een verzonnen fabel. Geloofs oefeningen komen namelijk niet tot stand door ingestorte (verstandelijke) vermogens, maar door de Heilige Geest. Hoe kon het ongeboren kindeke (Johannes de Doper) ánders de stem van de moeder des Heeren (Maria) **horen**, dan door de Geest des geloofs, waardoor hij -vanwege de vreugde des Heiligen Geestes- opsprong in de buik van zijn moeder Elizabeth?

De tegenwerping dat wedergeboren baby's niet daadwerkelijk kunnen geloven, deugt dus van geen kant, want als God de Heilige Geest de Bewerker is van het willen en het werken naar Zijn welbehagen (Filip. 2:13), welke ketter zou dan het lef hebben om baby's, ja zelfs het ongeboren leven, daarvan uit te sluiten? Het ware geloof sluit het verstand niet uit, maar is er absoluut niet afhankelijk van. Als Christus Zijn levendmakende stem laat horen in het hartje van een ongeboren kind in de moederschoot, dan leert de Schrift dat zo'n ongeboren-wedergeboren kindje letterlijk in de buik van zijn moeder kan opspringen van vreugde door de Heilige Geest. Dat gaat nooit buiten het geloof om. Zo'n kind is namelijk vervuld met de liefde des Vaders, de liefde des Zoons en de liefde des Heiligen Geestes! Je zou ervan gaan zingen: *"Daarboven juicht een grote schaar van kinderen voor Gods troon!"* Amen, ja amen!

Desondanks(!) staan er in onze dagen heel wat geestelijke aborteurs op de kansel! O, de eeuwigheid zal wat openbaren. Een pas levendgemaakte ziel wordt juist door een 'hebbelijke' geloofsleer vervolgd en benauwd, want het geloven in zijn dierbare Zaligmaker wordt hem systematisch belet, omdat hij volgens die leer nog niet geloven kán! Het geloof vraagt echter niet of het kan, want het geloof GELOOFT en zal voor de strijdende Kerk op aarde nooit ophouden, want daar staat Christus met Zijn voorbedding Borg voor.

Wil men dus binnen de bijbelse kaders theologiseren (wat een onpasselijk woord), moet men al die onbewuste en kuiperiaanse 'habitus-verhalen' naar het rijk der fabelen verwijzen. Ursinus zegt: "Die gelooft, wéét ook dat hij gelooft!" Het ware geloof gelóóft daadwerkelijk in haar Voorwerp, vanwége dat Voorwerp, namelijk God in Christus, hoe zwak het geloof ook moge zijn. Ook de zwakgelovigen delen in een volle zaligheid en hebben een volkomen Zaligmaker, alleen genieten zij er niet zoveel van en putten er niet zo'n kracht uit, als de meer bevestigden. Er bestaan echter geen zwakgelovigen zonder bevestiging en er bestaan ook

geen sterkgelovigen zonder zwakheid.

Even afgezien van het feit dat alle gelovigen opwassen in de kennis van Christus, is de enige nadere weldaad in het leven des geloofs, gelegen in **de zakelijke geloofskennis van de verzegeling mét (niet door) de Heilige Geest**. Deze diepbevindelijke zaak wordt maar al te dikwijls de rechtvaardigmaking in de vierschaar der consciëntie genoemd, maar het heeft met de rechtvaardigmaking als zodanig niets te maken. Het is de verzegeling van het werk van Christus in de ziel mét de Heilige Geest als Tweede Trooster. Zonder de zakelijke geloofskennis te hebben en kracht te ontlenen aan de verzegeling met de Heilige Geest, is er weinig kracht in onze religie en worden we nog maar al te dikwijls betoverd door bewegelijke woorden der menselijke wijsheid (Gal. 3:1), omdat we niet staan in de vrijheid van Christus (Gal. 5:1), in de betoning des Geestes en der kracht (1 Kor. 2:4). Er is echter niet één kind van God zónder de Heilige Geest, maar geloofskennis hebben aan de inwonende Heilige Geest als tweede Trooster, is toch wel iets anders dan alleen Zijn werkingen te ervaren door het geloof.

Hoe het ook zij, elk kind van God is gerechtvaardigd door het geloof. Als God de rechtvaardigmaking metterdaad uitvoert door ons de gerechtigheid van Christus te schenken, geschiedt dat altijd en tegelijkertijd zowel in de hemel als in onze consciëntie, welke gerechtigheid wij dan ook terstond door de Geest des geloofs aannemen en ons toe-eigenen. Zo en zo alleen zijn wij rechtvaardig voor God door het geloof, zodat ertussen Gods rechtvaardigen *van ons* door het geloof, én ons rechtvaardig *zijn* voor God door het geloof, geen ander onderscheid bestaat, dan dat van oorzaak en uitwerking.

De rechtvaardiging door het geloof is dus exact dezelfde als de rechtvaardigmaking in de vierschaar van de consciëntie. (Met de laatste bedoelen wij geen visionaire rechtszitting, die sommige geesteszieken in de wereld gebracht hebben). Een andere rechtvaardiging, dan die door het geloof, bestaat er niet en geschiedt niet buiten de consciëntie om. Dat de rechtvaardigmaking reeds door de verdiensten van Christus verworven is, en in de opstanding van Christus is gewaarborgd, wil niet zeggen dat er een rechtvaardigmaking vóór het geloof bestaat. Die dat leren -en dat zijn er heel wat- zijn geen bijbelse theologen, maar pelagiaanse filosofen. Dat Jakobus melding maakt dat Abraham ook gerechtvaardigd was door de werken [des geloofs] en niet alleen door het geloof, wil niet zeggen dat er twee soorten rechtvaardigmakingen zijn waarmee wij voor God kunnen bestaan, want dan worden er twee totaal verschillende zaken met elkaar vermengd. De enige

rechtvaardigmaking waarin onze zonden vergeven worden, is de rechtvaardiging door het geloof. Als de Heilige Geest over geen andere rechtvaardigmaking rept, dan die door het geloof, met welk recht zouden wij het dan doen?

De rechtvaardigmaking of het goddelijke pardon, is niet alleen een vrije genadedaad van God aan de zondaar, maar is ook een juridische afhandeling tussen God en de ziel, namelijk in Christus. God rechtvaardigt geen zielen die zich niet des doods schuldig weten aan de Wet Gods, in de ondertekening van hun rechtvaardig verdiende vonnis, al of niet gepaard gaande met een schreeuw om genade. Als dat niet zo was kan het niet bestaan dat God een God is Die de goddelozen rechtvaardigt om niet.

Met een blote toestemming een goddeloze te zijn, komen we niet verder dan een Farao's-belijdenis, maar daarmee staan we nog niet aan de kant van God, in de gewillige onderwerping en erkenning dat Hij met Zijn maaksel mag doen wat Hij wil. Het zaligmakende geloof wordt daarom nooit anders dan in het graf van Christus geboren, zodat het waar wordt hetgeen Paulus zegt in Romeinen 6:8: *"Indien wij nu met Christus gestorven zijn, zo geloven wij, dat wij ook met Hem zullen leven."*

Gods Woord leert echter wel trap en mate in de zakelijke geloofskennis omtrent de rechtvaardiging. *"Want een iegelijk, die der melk deelachtig is, die is onervaren in het woord der gerechtigheid; want hij is een kind"*, Hebr. 5:13. Wel een klein kind, maar dan toch Góds kind, waarvan de apostel Johannes zegt: *"Ik schrijf u, kinderen, want gij hebt den Vader gekend"*, 1 Joh. 2:13.

Omdat er trap en mate is in de zakelijke geloofskennis, is er ook trap en mate in de zekerheid. De zekerheid behoort tot het wezen des geloofs. Dat geldt ook voor de zwak, sukkelende gelovigen. Iedere gelovige, hoe zwak zijn geloof ook is, heeft enige zekerheid van zijn zaligheid en zo niet, is er ook geen sprake van een waar, oprecht geloof in Christus.

Ds. Th. van der Groe zegt: *"Een waar gelovige zonder enige zekerheid van zijn zaligheid is bij mij niet anders dan een gedrochtelijk hersenschim, ofwel een gelovige zonder geloof."*

Wil het wel zijn voor tijd en eeuwigheid beide, zullen we dus iets van deze zaak moeten kennen en dan kan er weinig zijn dat alles is en veel dat niets is. Immers, we kunnen de naam hebben dat we leven, maar in de ogen Gods dood zijn. We kunnen een gedaante hebben van godzaligheid, maar de kracht ervan verloochenen. Anderzijds kunnen we bedolven liggen onder de golven van de duivel, wereld en eigen verdorven vlees en toch een kind des Heeren zijn. Wie zal het rechte onderscheid weten tussen een waar gelovige op zijn slechtst en een schijngelovige op zijn best?

“Evenwel het vaste fundament Gods staat, hebbende dit zegel: De Heere kent degenen, die de Zijnen zijn”, 2 Tim. 2:19!

Voor-zover óf in-zover?

Door een verkeerde vertaling van een fundamentele uitdrukking in het antwoord van vraag 60 van de Heidelbergse Catechismus, heerst er in veel kerkelijke kringen een niet geringe dwaling, met een buitenbijbelse heilstoe-eigeningsleer als gevolg.

Voor de duidelijkheid zullen we eerst de betreffende vraag en het antwoord in zijn geheel in de Duitse grondtaal weergeven en daarop de Nederlandse vertaling iken.

DUITSE TEKST:

Frage 60: Wie bist du gerecht vor Gott?

Antw. Allein durch wahren Glauben an Jesus Christus; so daß, selbst wenn mich mein Gewissen anklagt, daß ich gegen alle Gebote Gottes schwer gesündigt und keines dieser Gebote je gehalten habe und noch immer zu allem Bösen geneigt bin, doch Gott ohne alle meine Verdienste, aus lauter Gnade, mir die vollkommene Genugtuung, Gerechtigkeit und Heiligkeit Christi schenkt und anrechnet, als hätte ich nie eine Sünde begangen noch gehabt und selbst all den Gehorsam vollbracht, den Christus für mich geleistet hat, **wenn** ich nur diese Wohltat mit gläubigem Herzen annehme (Röm 3:22; Joh 3:18).

(**wenn betekent:** als, indien)

NEDERLANDSE TEKST:

Vr.60. Hoe zijt gij rechtvaardig voor God?

Antw. Alleen door een waar geloof in Jezus Christus; alzo dat, al is het dat mij mijn consciëntie aanklaagt dat ik tegen al de geboden Gods zwaarlijk gezondigd en geen daarvan gehouden heb, en nog steeds tot alle boosheid geneigd ben, nochtans God, zonder enige verdienste mijnerzijds, uit louter genade mij de volkomen genoegdoening, gerechtigheid en heiligheid van Christus schenkt en toerekent, evenals had ik nooit zonde gehad noch gedaan, ja, als had ik zelf al de gehoorzaamheid volbracht, die Christus voor mij volbracht heeft, **in zoverre** ik zulke weldaad met een gelovig hart aanneem (Rom. 3:22 - Joh. 3:18).

(**in zoverre betekent:** als, indien)

Bovenstaande Nederlandse vertaling is dus een goede vertaling. In veel Catechismusverklaringen echter, staat in plaats van de Oudhollandse uitdrukking ‘**in zoverre**’ het woord ‘**voorzover**’ en dat baart nu net een fundamentele dwaling!

De uitdrukking **'in zoverre'** geeft het wezenlijke verband aan tussen Gods genadige toerekening en onze gelovige aanneming. Dat verband bestaat daarin, namelijk dat Gods toerekening nooit geschiedt als onze gelovige aanneming er niet in de dadelijkheid mee gepaard gaat, als hét middel waardoor God de toerekening aan ons hart toepast.

Zoals God ons de gerechtigheid van Christus GEHEEL ZONDER ONS TOEDOEN toerekent, zo werkt Hij ook zonder ons toedoen(!) op hetzelfde moment een oprecht geloof in ons, waardoor wij die geschonken gerechtigheid aannemen en die door het geloof ons toe-eigenen.

De uitdrukking **'in zoverre'** laat geen mogelijkheden open voor een toerekening ZONDER de gelovige aanneming. Ook sluit 'in zoverre' alle soorten van geloof buiten, die men bestaanbaar wil maken zónder de zaligmakende toerekening.

De juiste vertaling van het betreffende gedeelte moet dus zijn: **"ALS (indien) ik zulke weldaad met een gelovig hart aanneem."** Indien niét, dan ben ik ook niet gerechtvaardigd, niet wedergebooren en dus zonder het ware geloof. De uitdrukking **'in zoverre'** sluit de zondaar dus binnen of buiten. Óf we nemen de betreffende weldaad met een gelovig hart aan en zijn dan rechtvaardig voor God, óf we verwerpen de aangeboden verlossing en sluiten onszelf van de zaligheid uit door ongeloof.

Hier ligt de scheiding. Óf aannemen, óf verwerpen. Het is echter niet aan de mens om de aangeboden verlossing aan te nemen, want daartoe zijn we ganselijk onwillig en onbekwaam door onze absolute doodstaat. Zonder de waarachtige wedergeboorte is er van het gelovig aannemen van de gerechtigheid van Christus geen sprake.

Er bestaat echter niet een soort sluimerende wedergeboorte waaruit langzamerhand de kiemen ontspruiten die tot geloofsdaan leiden, waarop de genadige rechtvaardigmaking uiteindelijk volgt, zoals Comrie leert. Zonder Gods toerekening van de gerechtigheid van Christus en de daadwerkelijke geloofsaanneming daarvan, kan er nooit van de waarachtige wedergeboorte sprake zijn. Immers, zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen. Dat ziet op het daadwerkelijke geloof in Christus. Ook als een kind van God zondigt, houdt zijn geloof in Christus niet op, want daar staat de voorbedding van Christus garant voor.

Gods genadige toerekening en onze gelovige aanneming moeten we dus wel nauwkeurig onderscheiden, maar niet voor één tiende seconde vanéénscheiden. Beide weldaden worden in ons gewerkt, zonder enige bijdrage van onze zijde. Uitleggingen die fundamenteel afwijken van de soevereine rechtvaardigingsleer,

zoals die reeds verklaard is, moeten op grond van de Heilige Schrift verworpen worden als zijnde rooms en/of pelagiaans besmettelijk!

Het woord 'voor-zover' betekent echter geheel iets anders. Voorzover ziet op de mate des geloofs en die vertaling is juist koren op de molen van de 'voor-zover-verklaarders', want dat strookt helemaal met hun habitus-filosofie. Door deze onbijbelse vertaling -die helaas in veel Catechismusverklaringen voorkomt- is in de loop der tijden in de hand gewerkt dat hele kerkverbanden zijn gaan leren dat pas wedergeboren zielen die -volgens zeggen- nog niet dadelijk kunnen geloven, niet gerechtvaardigd zouden zijn in hun geweten.

Onder aanvoering van ds. G.H. Kersten heeft men voor deze truc de 'open-schuld-leer' bedacht, met als gevolg dat de wedergeboorte en de (bewuste) rechtvaardigmaking vaneen gescheiden worden. Dat is dus duidelijk onbijbels, ongereformeerd en zielsmisleidend! Zielen die nog niet daadwerkelijk in Christus geloven, zijn niet wedergeboren en niet gerechtvaardigd, **ook niet aan Gods zijde**, alle 'geKerstende' leringen ten spijt.

Ook werkt het woord 'voorzover' de dwaalleer in de hand dat men gerechtvaardigd zou kunnen zijn naar de mate des geloofs, dus ten dele, maar ook dat is een pelagiaanse misvatting van het ergste soort. Zowel de rechtvaardiging als de heiliging zijn volkomen in Christus, en worden als zodanig door toerekening op rekening gezet van de gelovigen. Dat de heiligmaking aan deze zijde van het graf ten dele beoefend wordt, doet niets af aan de volkomenheid ervan door toerekening. Ook de rechtvaardigmaking is volkomen door toerekening, ook al wordt de toegerekende gerechtigheid van Christus met een zwakke hand des geloofs aangenomen.

Ik word niet gerechtvaardigd voorzover ik geloof, maar **ALS** ik de geschonken gerechtigheid van Christus met een gelovig hart aanneem. Het is dus óf-óf. Dus zodra we in Christus geloven, zijn we rechtvaardig voor God en dan heb ik het over een geschonken geloof die de geschonken gerechtigheid van Christus, ja, Christus Zelf, omhelst.

Het is niet toevallig dat in de Bijbel alleen de term: 'gerechtvaardigd door het geloof' (Rom. 5:1) gebezigd wordt en niet 'gerechtvaardigd door toerekening', hoewel de toerekening de bewegende oorzaak is voor het geloof. Als we echter enigszins zicht hebben op de plaatsbekleding van Christus, zal duidelijk zijn dat God de verdiensten van Christus volledig op naam van de gerechtvaardigde zondaar wil zien.

Aangezien het werk Gods in Christus de toets van de ware rechtvaardigmaking moet kunnen doorstaan, zo zegt ons beproefde Avondmaalsformulier: "TEN ANDERE, ONDERZOEKE EEN IEGELIJK ZIJN HART, OF HIJ OOK DE GEWISSE BELOFTE VAN GOD **GELOOFT**, DAT HEM AL ZIJN ZONDEN, ALLEEN OM HET LIJDEN EN STERVEN VAN JEZUS CHRISTUS, **VERGEVEN ZIJN**; EN DE VOLKOMEN GERECHTIGHEID VAN CHRISTUS HEM ALS ZIJN EIGEN TOEGEREKEND EN GESCHONKEN IS, JA, ZO VOLKOMEN, **ALSOF HIJ ZELF IN EIGEN PERSOON**, VOOR AL ZIJN ZONDEN BETAALD, EN ALLE GERECHTIGHEID VOLBRACHT HAD."

Ook hier wordt er niet naar *de mate des geloofs* gevraagd, dus niet voorzover, maar **OF** wij de gewisse belofte Gods geloven, enz. Een habitusgeloof is dus geen waar geloof, volgens de toetssteen van de ware rechtvaardigmaking en ook niet volgens Zondag 7, vraag en antwoord 21 van de Heidelbergse Catechismus. Een waar geloof bestaat immers uit kennis, toestemmen en vertrouwen. Ontbreekt er slechts één van deze drie elementen, is er van een waar geloof al geen sprake meer. Een habitusgeloof kan noch toestemmen, noch vertrouwen en is dus een vals geloof.

Ds. A. Moerkerken: "Zouden zich dan in de buitenste duisternis mensen kunnen bevinden die wel de hebbelijkheid, de gave (de habitus) van het geloof hebben, maar bij wie het nooit tot de geloofsoefeningen kwam?" (RD. 18 okt. pag. 13 - 2003)

Antwoord: Dat is een politieke(!) veronderstelling die niet deugt! Want al degenen die de gave des geloofs ontvangen bij de toerekening, geloven metterdaad, **hoe zwak hun geloof ook moge zijn!** Dat is genoegzaam bewezen en mijn lezers weten onderhand wel dat ik absoluut geen geloofsdrijver ben. Maar een wedergeboorte zonder daadwerkelijk geloof in Christus is vals, onbijbels, ongereformeerd en staat haaks op de bevinding der (bijbel)heiligen.

Velen (ook ds. Moerkerken) spreken over het geestelijke leven in de termen van de filosofie en leren dat het genadeleven begint met de inlijving in Christus, waarbij de zondaar geheel lijdelijk is en *de habitus (de hebbelijkheid) des geloofs* ontvangt, waaruit dan de *actus (de dadelijkheid) des geloofs* te zijner tijd volgt. Dat is rooms! Ook al verdedigen zij hun stelling met de woorden uit de Dordtse Leerregels, namelijk dat God dat *zonder ons in* ons werkt. Met dat laatste ben ik het vanzelf geheel eens, alleen kan genoemde stelling de toets van Gods Woord niet doorstaan, vanwege de halve invulling die zij eraan geven. God werkt niet alleen de inlijving in Christus -zonder ons in ons- maar tegelijkertijd ook het zaligmakend geloof waarmee wij de toegerekende gerechtigheid van Christus daadwerkelijk aannemen.

Dat laatste wordt vooral door ds. A. Moerkerken ontkend. Hij

beweert dat het aannemen door het geloof pas in later stadium van het geloofsleven plaatsvindt. Zonder dit daadwerkelijke geloof is er van inlijving in Christus echter geen sprake. Doden zullen immers horen (= geloven) de stem van de Zoon van God en die ze gehoord hebben, zullen leven, namelijk uit het geloof van Christus.

De inlijving in Christus gaat nooit buiten het gelovig aannemen van de geschonken gerechtigheid van Christus om, want die in Christus is, is niet een halve, maar een geheel nieuw schepsel. Een nieuw schepsel sluimert niet, maar is springlevend, ademt door de Heilige Geest, is gerechtvaardigd en gelooft in Christus. De bijbelse rechtvaardigmaking geschiedt tegelijkertijd in Gods vierschaar én in de consciëntie der gelovigen en is zuiver een werk des Geestes.

Vraag: Wie worden er alleen zalig?

HC. Zondag 7, antw. 20: "ALLEEN DEGENEN, DIE HEM DOOR EEN WAAR GELOOF WORDEN INGELIJFD EN AL ZIJN WELDADEN AANNEMEN."

U ziet, ook de Heidelbergse verbindt de inlijving in Christus direct met het geloof en het gelovig aannemen van de heilsweldaden. **De mate des geloofs doet hiervan niets toe of af.** Het geringste ware geloof in de beloften Gods maakt de ziel in één moment rechtvaardig voor God en doet hem delen in AL de heilsgoederen in Christus en aangezien het ware geloof nooit zonder KENNIS is, nooit zonder TOESTEMMEN is en nooit zonder VERTROUWEN is, weet een waar gelovige dat zijn zonden hem om Christus' wil vergeven zijn, stemt hij toe een recht te hebben ontvangen op het eeuwige leven en vertrouwt zich met ziel en lichaam aan Zijn Zaligmaker toe en wat er verder volgt in het antwoord op de vraag: "Wat is uw enige troost, beide in leven en sterven?"

De *kracht* van de enige troost wordt wél bepaald door de mate van het geloof, maar de mate van het geloof heeft geen invloed op de *volkomen toepassing* van de enige troost.

Degenen die de inlijving in Christus isoleren van de dadelijke rechtvaardigmaking door het geloof leren een geestelijke schijnzwangerschap die enkel lucht baart en de eeuwigheid niet verduren kan.

Nóch het één, nóch het ander volgt op elkaar **in tijd**, maar vallen samen, hoewel de schenking **in orde** aan de aanneming voorafgaat. De rechtvaardigmaking is voor honderd procent Gods werk en geschiedt niet op een soort fifty-fifty basis, dus dat de toegerekende gerechtigheid van Christus de helft en het geloof de andere helft uitmaakt van de rechtvaardigmaking. Zó moet het

niet worden verstaan en zo wordt het zeker niet beleefd door degenen die gerechtvaardigd worden. Door het geloof vullen wij de volkomen gerechtigheid van Christus niet aan. Dat te leren is blasfemisch. Het geloof is slechts een onmisbaar instrument van deelachtmaking, namelijk van de volmaakte gerechtigheid van Christus.

De bijbelse orde van de rechtvaardigmaking is echter van fundamenteel belang voor het ware geloofsleven. Het is daarom puur remonstrants te leren dat de rechtvaardigmaking op het geloof volgt. In de Remonstrantse Confessie, hoofdstuk 11, staat namelijk *tot weerlegging van de gereformeerde(!) geloofsbeschrijving* geschreven: "DAAROM WORDT OOK ZULK EEN TOESTEMMING EEN VERTROUWEN GENOEMD; NIET EEN VERTROUWEN OP DE BIJZONDERE BARMHARTIGHEID GODS, WAARMEE WIJ IEDER PERSOONLIJK GELOVEN, DAT ONS ONZE ZONDEN VERGEVEN ZIJN. WANT ZO'N VERTROUWEN BEHOORT NIET TOT HET WEZEN DES GELOOFS, NOCH MAAKT HET HET WEZEN DES GELOOFS ZELF UIT. DUS IS HET EEN ZAAK, DIE DIRECT OP HET GELOOF VOLGT, AANGEZIEN HET GELOOF EEN *CONDITIE* (= VOORWAARDE) IS, DIE VEREIST WORDT OM VERGEVING DER ZONDEN (TE ONTVANGEN); EN DAARNA EEN VERZEKERD VERTROUWEN VÁN ZULK EEN VERGEVING TE VERKRIJGEN; EN (OMDAT) DAT GELOOF DUS **NOODZAKELIJK VOORAF** MOET GAAN."

Of men nu het geloof aanmerkt als een vrucht van 's mensen vrije wil óf als een gave Gods, het is en blijft onbijbels en ongereformeerd als men het geloof laat voorafgaan aan de genadige rechtvaardigmaking, of andersom. Degenen die het ene óf het andere leren ontkomen er niet aan het geloof aan de verdiensten van menselijke werkzaamheden toe te schrijven. Het is de mens echter niet gegeven te besluiten om te geloven of niet te geloven, want dat besluit komt alleen God toe. Daarom heet het ook: *vrije, soevereine genade!*

"Want uit genade zijt gij zalig geworden door het geloof; en dat niet uit u, het is Gods gave", Ef. 2:8.

De toerekening van de gerechtigheid van Christus en de aaneming ervan door het geloof, mogen daarom nooit ten kóste van elkaar worden uitgespeeld. Rechtvaardigmaking en geloof zijn zo nauw met elkaar verenigd, dat zij onmogelijk van elkaar gescheiden kunnen worden, zonder de bijbelse heilsleer geweld aan te doen. Alle scheidingen en tijdsbepalingen die er tussen de rechtvaardigmaking en het geloof gecreëerd worden, komen voort uit een gemis aan bevindelijke en geheiligde kennis van de rechtvaardigmaking door het geloof.

Als we werkelijk onze verborgen (af)dwalingen eens recht zouden beseffen, zouden we met heilige afkeer reageren op al die dode en horizontale geloofstheologie, maar veelmeer roemen in

het kruis van onze Heere Jezus Christus, in de voortdurende **geloofsworsteling** in de leer van Christus op te wassen en daarin te blijven volharden door de Heilige Geest, Die in al de waarheid leidt. Er is echter geen afval der heiligen, want al Gods kinderen zullen volharden tot het einde, maar het aantal afvalligen van de gereformeerde waarheid groeit met de dag.

Laatste vraag: Hoe velerlei rechtvaardigmaking is er, volgens Gods Woord?

Antwoord: Eén, namelijk de rechtvaardigmaking door het geloof. Nergens leert de Schrift een rechtvaardigmaking vóór het geloof, ofwel een rechtvaardigmaking van eeuwigheid. Wel wordt er in de Schrift gesproken over de rechtvaardigmakingen (meervoud) der heiligen (Openb. 19:8), maar daarmee wordt niet bedoeld dat er buiten de rechtvaardigmaking door het geloof andere rechtvaardigmakingen zouden zijn, want dan zouden er ook meerdere gerechtigheden naast de enige gerechtigheid van Christus moeten bestaan waardoor men gerechtvaardigd kan worden. Dat te denken is blasfemisch. De rechtvaardigmakingen der heiligen zien op de wisselklederen der heiligmaking van Christus, die ook wel aangeduid worden met een blinkend fijn lijnwaad, waarmee Gods kinderen keer op keer bekleed worden, omdat zij die steeds weer bevuilden, zoals we ook zien bij Jozua, de hogepriester, in Zacharia 3, toen hij met bevulde klederen voor het aangezicht van de Engel des HEEREN (Christus) stond. Jozua werd daar echter niet gerechtvaardigd, maar (ambtelijk) weder hersteld, want hij wás reeds als een vuurbrand uit het vuur gerukt (Zach. 3:2).

Even terzijde: Heeft u -mijn lezer- zich reeds als een brandhout voor de hel leren kennen in het licht van Gods heilige Majesteit?

Het woord '*gerechtvaardigd*' wordt ook wel gebruikt ten aanzien van de werken des geloofs, zoals we o.a. in de Jakobusbrief en in Openbaring 22:11 kunnen lezen, maar *het gerechtvaardigd zijn of worden* uit de werken des geloofs is niet een daad Gods waardoor wij voor Hem kunnen bestaan. Het heeft met de rechtvaardigmaking door het geloof als zodanig niets te maken. Gerechtvaardigd zijn uit de werken des geloofs slaat op de rechtvaardigheid die we uit de geloofsvruchten tonen en is een getuigenis voor de mensen dat wij door en voor God gerechtvaardigd zijn!

De zogenaamde rechtvaardigmaking vóór het geloof, of ook wel door sommigen '*de rechtvaardigmaking van eeuwigheid*' genoemd, zou volgens ds. G.H. Kersten toegepast worden in de tijd, maar dat is ongerijmd, want alleen een (verworven) feit kan toe-

gepast worden, namelijk de gerechtigheid van Christus (te weten: Zijn rechtvaardigheid - 1 Kor. 1:30), maar er kan geen reeds bestaande rechtvaardigmaking toegepast worden, want dat is een rechtshandeling tussen God en de ziel en een handeling moet noodzakelijkerwijs plaatsvinden. Over een rechtvaardigmaking van eeuwigheid spreekt de Schrift nergens. Dat Christus gerechtvaardigd is in de Geest, slaat op Zijn volmaakte Middelaarswerk, maar Christus is niet gerechtvaardigd zoals een zondaar gerechtvaardigd wordt. Als God was Christus rechtvaardig krachtens Zijn godheid en als Mens was Hij rechtvaardig door Zijn heilige ontvanging door de Heilige Geest. Als Plaatsbekleder voor de Zijnen is Hij tot zonde gemaakt en is Hij gerechtvaardigd door Zijn Eigen gerechtigheid, dus niet door toerekening.

Onze rechtvaardigmaking, volk des Heeren, ligt verankerd in de opstanding van Christus, want Hij is opgewekt om (ten behoeve van) onze rechtvaardigmaking (Rom. 4:25). Christus is dus ook opgewekt met het doel om onze rechtvaardigmaking te waarborgen, zodat de uitverkorenen hun rechtvaardigmaking niet kunnen ontgaan. De opstanding van Christus is een goddelijke garantie voor de rechtvaardigmaking van de uitverkorenen.

De verzoening is echter al van eeuwigheid door Christus verworven, maar die moet nog wel persoonlijk toegepast worden in de tijd om de uitverkorenen in een herstelde betrekking met God te brengen. Die herstelling is geen bijzaak, maar een noodzakelijke staatsverwisseling!

De rechtvaardigmaking is ook geen blote bekendmaking van de verzoening, die wij zoetelijk geloven, maar een richterlijke daad Gods, waardoor een vertoornd Rechter door de tussenkomst van de Middelaar de goddeloze zondaar met Zichzelf verzoent, hem vrijspreekt van schuld en straf en hem een kinderrecht verleent ten eeuwige leven.

In het licht van de uitverkiezing kunnen de uitverkorenen echter geen kinderen Gods worden, want dat zijn ze al in de besluiten Gods. Door de zondeval is Gods volk wel uit Gods gemeenschap gevallen, maar nooit uit Zijn hart, want Hij heeft Zijn volk liefgehad met een eeuwige liefde en daarom zullen al de uitverkorenen onwederstandelijk als een goddeloze door God gerechtvaardigd worden in de tijd, om in de eeuwigheid God daarvoor te loven en te prijzen, ja, voor Zijn troon en hier beneden. Dat wil niet zeggen dat de nog onverzoende uitverkorenen niet onder de toorn van God zouden verkeren en niet met de ganse wereld voor God verdoemelijk zijn, want dat is in strijd met de realiteit van onze diepe val en het vonnis der Wet die van nature op alle zondaren rust.

Ten aanzien van de verworven borggerechtigheid van Christus mag een verzoende zondaar zeggen: "Christus is mijn Rechtvaardigmaking voor God."

Want daarvan getuigt de apostel Paulus in 1 Korinthe 1:30: "*Maar uit Hem zijt gij in Christus Jezus, Die ons geworden is wijsheid van God, en rechtvaardigheid, en heiligmaking, en verlossing.*"

De *rechtvaardigverklaring* van Christus, waarvan o.a. in Jesaja 50:8 en 1 Timotheüs 3:16 gesproken wordt, is niet een rechtvaardigmaking zoals de rechtvaardigmaking door het geloof dat is, maar een bewijs van Zijn aangebrachte gerechtigheid, en is tot nut van de gelovigen geschied, om de grond te leggen voor de rechtvaardigmaking door het geloof. Christus is gerechtvaardigd door Zijn Eigen gerechtigheid, niet voor Zichzelf, maar als Plaatsbekleder voor Zijn Kerk, zo zeiden we reeds. Zijn rechtvaardiging was van een geheel andere orde als de rechtvaardigmaking des zondaars voor God. Christus is immers geen dienaar der zonde! Hij is Borg voor Zijn Kerk. Christus gééft niet alleen de verzoening, Hij Zelf is de Verzoening! "**Want Hij is een Verzoening voor onze zonden", 1 Joh. 2:2.**

Christus is dus onze Rechtvaardigmaking, onze Heiligmaking en onze Verzoening, volk van God!

In dit spraakgebruik is het woord 'rechtvaardigmaking' echter verzelfstandigd in de Persoon van Christus en dat is dus heel iets anders dan de rechtshandeling van de rechtvaardigmaking. Als we het hebben over de rechtvaardigmaking van Christus en de rechtvaardigmaking door het geloof, hebben we het over twee verschillende zaken, hoewel ze nauw met elkaar verbonden zijn.

Ten aanzien van de rechtvaardigmaking door het geloof spreken we daarom niet van een geschonken rechtvaardigmaking, maar van een geschonken gerechtigheid. We omhelzen niet de rechtvaardigmaking, maar Christus en Zijn gerechtigheid. De rechtvaardigmaking is een *gebeurtenis* en de gerechtigheid een *feit*. Welnu, een gebeurtenis speelt af, vindt plaats, maar de gerechtigheid wordt vermaakt. "*De buit van 't overwonnen land, viel zelfs de vrouwen in de hand, schoon niet mee uitgetogen.*" Aanbidde-lijk wonder!

Mag ik eens vragen: Hebt u er enige kennis aan? Ik vraag niet of u er veel van weet, maar **óf** u er kennis aan hebt. Het gaat niet over een groot geloof, maar over een waar geloof. Nu, zeg het eens? Kent u het? Kent u Hem, de Schoonste aller mensenkinderen? Bent u van Hem gekend? Hebt u Hem lief, omdat Hij u eerst heeft liefgehad? Christus te kennen is noodzakelijk, maar

van Hem gekend te zijn is de grond. Dat het gros belijders van deze leer niets moet hebben, omdat zij hierdoor alle houvast verliezen die zij menen te bezitten, is ons door Christus reeds voorzegd.

U zegt: *“Ja maar, als Ruth op de grens gestorven was, dan...”*

Mens! Je bedriegt je arme ziel voor de eeuwigheid met die zielsmisleidende inlegkunde die met de bekering van Ruth en de orde des heils NIETS te maken heeft. Ik zeg niet dat er geen geestelijke typen en lessen uit het boek Ruth te verklaren zijn, zeker, maar de gang die Ruth maakt is niet haar bekeringsweg. Boaz is Christus niet, maar slechts **een type** van Hem, waarin hij zeker niet in alles met Christus vergeleken kan worden zonder de paulinische heilsleer geweld aan te doen. Op de grens maakte Ruth trouwens geen keuze, zoals er veel beweerd wordt, maar getuigde zij vanuit de zekerheid van haar geloof. Dat zeggen ook de Kanttekenaren.

Ach, de godsdienstige mens wil liever wat leven buiten Christus creëren, zijn leven behouden en als een vroom mens gerechtvaardigd worden, maar zó werkt God niet!

“Want zo wie zijn leven behouden wil, die zal het verliezen; maar zo wie zijn leven verliezen zal, om Mijnentwil, die zal het behouden”, Luk. 9:24.

We kunnen het *duizend-maal-duizend keer* beter aan deze zijde van het graf van God verliezen, als dat de dood ons eeuwig verlies thuisbezorgt. Ach, het is toch zo'n zalig verlies, mensen, want in het verlies ligt de Winst! Wat hebt u nu tegen deze Christus?

Te zeggen Christus lief te hebben, zonder de geloofswetenschap door Hem geliefd te zijn, geeft geen grond voor de zaligheid (1 Joh. 4:19). Het ware kennen ziet op het békennen en dat is *'gemeenschap hebben met'*. Dat kennen al Gods kinderen.

Christus zoekt gemeenschap te oefenen met Zijn Bruid. **Zijn** liefde noopt tot wederliefde en nooit andersom.

“Zie, Ik sta aan de deur, en Ik klop; indien iemand Mijn stem zal horen, en de deur opendoen, Ik zal tot hem inkomen, en Ik zal met hem Avondmaal houden, en hij met Mij”, Openb. 3:20.

Christus is altijd de Eerste, ook in de gemeenschap. **Hij** staat aan de deur, **Hij** klopt, **Hij** is de Deur, **Hij** laat Zijn stem horen, **Hij** openbaart Zichzelf, **Hij** houdt Avondmaal met Zijn Kerk en dan zal ook de Kerk bewogen worden tot wederliefde, in de gemeenschap des Vaders, in de gemeenschap des Zoons en in de gemeenschap des Heiligen Geestes.

Waar Hij Zijn voetstap zet, daar druipt het al van vet en doet Hij 't al ten zegen dijen. Als Christus gemeenschap oefent met Zijn

Kerk, is er ook gemeenschap der heiligen. Maar zonder de Boom is er geen vrucht, zonder de Wijnstok geen vruchtbare ranken. De ranken drágen vruchten en zijn bestemd voor de Landman. Hem zij de eer, en de kracht, en de heerlijkheid, tot in alle eeuwigheid. Amen!

BRIEF AAN DS. T. KLOK VAN DE OUD GEREFORMEERDE GEMEENTE TE URK

Geachte dominee Klok,

Dominee, ik zat gisteravond (14 april 2004) onder uw prediking (van de Emmaüsgangers) en dat is weleens meer gebeurd (in Nederland) op een aantal zendingsdagen. U bent voor mij geen onbekende en ik heb zelfs een keer een zegen onder uw preek mogen ontvangen, uit de kracht van Christus opstanding. Gode daarvan de eer. Dominee, als het over het leven in Christus gaat, ervaar ik de gemeenschap der heiligen, ook onder uw prediking. Ik waardeer uw prediking, omdat u weleens mag vertellen wie de Heere voor Zijn volk is en dat herken ik ook uit mijn eigen leven. In alle ootmoed en schuchterheid: Toch heeft de Heere mij verder geleid dan u doorgaans preekt en ik ben dan ook zo vrij(moedig) in de Heere om u te wijzen op het feit dat als we de verzegeling des Geestes kennen, we terugleidend Geesteslicht krijgen in de weg die de Heere met ons gehouden heeft, en we dan een Schriftuurlijker(!) inzicht krijgen in de heilsorde en heilsleer, zoals vooral Paulus die in zijn brieven heeft ontvouwd door de inspiratie des Heiligen Geestes. Het gaat met name over de rechtvaardigingsleer, die de Heilige Geest helder heeft laten optekenen in de Romeinen- en de Galatenbrief. Hoewel we altijd ten dele kennen aan deze zijde van het graf, kunnen we niet zeggen dat de Schrift onduidelijk is over de heilsleer. Wel moeten onze ogen geopend worden om de dingen die des Geestes Gods zijn te verstaan. Van nature verstaan we de dingen die des Geestes Gods zijn niet. Het is ons een dwaasheid en ergernis. De Schriften moeten ons inderdaad bij God vandaan geopend worden, zoals ook u zei, anders verstaan we niet wat we leren, noch wat we bevestigen. Maar het was echt niet allemaal goud wat er blonk in uw prediking. Ik moet eerlijk bekennen dat ik vroeger ook verstrikt heb gezeten in een stappenleer, waarbij de wedergeboorte en de rechtvaardigmaking van een gescheiden worden. Dat is echter niet de leer van Jezus Christus. Ik ben er dan ook hevig mee in de schuld gekomen en de Heere heeft me Persoonlijk geroepen deze dingen in de eerste plaats te schrijven aan de engelen der gemeente.

Dominee, u moet en mag mij niet verkeerd verstaan. Ik heb met deze brief geen bijbedoeling. God is mijn Getuige! Ik, ellendige zondaar in Christus, wil met u vanuit de liefde van Christus handelen over de waarheid die naar de Godzaligheid is en dan moet het kunnen lijden dat leerjongens elkaar onderwijzen en wijzen op de leer van Christus. U weet net zo goed als ik, dat ds. Th. van der Groe een brief had klaarliggen, gericht

tegen de wedergeboorteleer van dr. A. Comrie, omdat Comrie de wedergeboorte van de rechtvaardigmaking vaneen scheidde. Van der Groe heeft van deze brief echter afgezien, omdat Comrie ondanks zijn filosofische neigingen de vrije rechtvaardigingsleer toch heeft onderstreept. Toch ben ik van mening dat Van der Groe zijn brief wél naar Comrie had moeten sturen en hem had moeten corrigeren ten aanzien van zijn filosofische wedergeboorteleer die in strijd is met Gods Woord, de Drie Formulieren van Enigheid en de leer der Reformatie. Het is echt pijnlijk te moeten constateren dat hele kerkverbanden op de filosofische embryoleer van Comrie hun heilsleer gebouwd hebben, met alle schadelijke gevolgen vandien. (Lees in dit verband o.a. over de bekering van mijn tante (M) in het hoofdstuk: "DODEN ZULLEN HOREN...").

Ook moeten we de overgang van het Oude naar het Nieuwe Testament heilsordelijk niet uiteenrukken, want hoe verklaart u dan o.a. de opstandingskracht van Christus in de bekering van de moordenaar aan het kruis? De moordenaar aan het kruis was dood in zonden en misdaden, maar op het moment dat de stem van de Zone Gods in zijn ziel weerklonk (Heden zult gij met Mij...), was hij een nieuw schepsel in Christus Jezus! Was die man toen wedergeboren? JA! Was die man toen gerechtvaardigd? JA! Hing die man toen in de vrijheid der kinderen Gods? JA! En dát leven in Christus werd beproefd (drie-urige duisternis / benen gebroken), want de weg naar de hemel gaat altijd door de hel van ons bestaan. Niet één keer, maar altijd maar weer. Het ware, zaligmakende geloof is echter absoluut niet zo van: "Vandaag wel en morgen niet!" Zo ervaren de zuigelingen in Christus dat meestentijds wel, omdat zij meer uit het gevoel dan door het geloof leven, maar als zij mogen opwassen in de kennis van Christus, worden zij meer en meer gespeend aan het gevoel en gebakerd in het geloof, immers, de rechtvaardige zal uit het geloof leven! Hoe groot dat geloof moet wezen, staat er niet bij, als het maar een waar geloof is. Ik ben het met u eens dat de standen van het genadeleven bestaan in: zuigelingen, jongelingen en vaders in de genade, maar Gods Woord leert ons nergens dat zuigelingen in de genade Christus niet kennen en nog niet gerechtvaardigd zijn. Integendeel! Die dat echter wel leren leveren het bewijs dat zij zelf nog niet gespeend zijn aan de gevoelsbevinding, zoals we dat ook bij de Emmaüsgangers aantreffen. Daarom zegt Christus tegen de Emmaüsgangers: "Gij onverstandigen en tragen van hart...!" welke gang uitgebreid aan de orde komt in het boekje: "KOMT, WANT ALLE DINGEN ZIJN GEREED!"

Dominee Klok, ik hoop van ganser harte dat u bij God vandaan mag gaan inzien dat de wedergeboorte en de rechtvaardigmaking tegelijkertijd geschieden, zowel aan de zijde Gods, als in het hart van de verkoren zondaar, zoals ook de Reformatoren hebben geleerd. De leer der Reformatie is de leer van de rechtvaardiging van de goddeloze en NIET de rechtvaardiging van de wedergeborene, zoals u helaas(!) leert. Dat laatste leert Rome ook en ik kan me niet voorstellen dat u met Rome wil participeren en zielen wil misleiden met een aanvankelijke wedergeboorte zonder de dadelijke geloofskennis in Christus. Immers, we moeten allen verschijnen voor de rechterstoel van Christus en rekenschap afleggen van

ons rentmeesterschap. Dominee Klok, van harte Gode en Zijn genade in Christus bevolen,

G.P.P. Burggraaf

KORTE VERKLARING VAN DE SCHRIFTUURLIJKE WEDERGEBOORTE

“Niemand kan tot Mij komen, tenzij dat de Vader, Die Mij gezonden heeft, hem trekke; en Ik zal hem opwekken ten uiterste dage”, Joh. 6:44.

De Vader trekt de uitverkorenen tot Christus. De uitverkorenen die in de tijd zonder onderscheid tot Christus komen, worden door de Wet gedreven en door de liefde getrokken. Bij de Bruid uit het Hooglied ligt dat anders. Zij is reeds tot Christus getrokken en dezulken worden niet door de Vader, maar door Christus getrokken om Hem na te lopen. Dat is geen tegenstelling, maar het ligt wel onderscheiden. In de tekst gaat het over de trekkende liefde des Vaders. Hypocrieten -hoe diep ontdekt ook- missen de trekkende liefde des Vaders. Immers, God voert Zijn volk met smeking en geweent. Vroeger werden dezulken wel ‘aangeslagen zielen’ genoemd, die hun schuldbrief hadden ontvangen. In onze dagen worden ‘aangeslagen zielen’ (voorzoover ze er zijn) helaas “massaal” over het paard getild. Velen leren dat de trekking des Vaders geschiedt in het kader van de wedergeboorte, maar dat is niet naar de Schrift! De wedergeboorte geschiedt niet door de trekking, maar door de opwekking ten uiterste dage! De trekking des Vaders gaat aan de opwekking door Christus vooraf. Dat zegt Christus Zelf in de tekst. Wedergeboorte is opgewekt worden. God is een God Die de goddelozen rechtvaardigt door hen op te wekken ten uiterste dage. God weet onfeilbaar wie Hij tot Christus trekt. Wij kunnen dat nooit met zekerheid zeggen, ook niet bij onszelf, **tenzij** je in en door Christus opgewekt wordt ten uiterste dage, liggende op het vlakke des velds, vertreden in je geboortebloed.

Of je waarlijk tot Christus getrokken bent, kun je pas weten als je door Christus opgewekt bent uit je zondegraf. De echtheid van de trekking staat of valt dus met de opwekking. Niet de trekking is de grond, maar de opwekking(!), hoewel de opwekking zonder de trekking niet geschiedt. Er kan veel ervaren worden in de weg tot Christus, maar de zaligheid ligt niet in de weg tot Christus, maar in Christus Zelf. Er is dus geen geestelijk leven buiten de kennis van Christus. “Want die Mij **vindt**, vindt het Leven, en trekt een welgevallen van den HEERE”, Spr. 8:35. De zaligheid ligt dus in het vinden en niet in het zoeken. Wie zoekt die vindt, maar wie nog nooit gevonden heeft, heeft nog nooit gezocht!

Predikers, let op uw prediking!

6. DE BEVINDING DER HEILIGEN

Over de bevinding der heiligen is veel te schrijven, veel meer dan in dit boek kan worden opgetekend.

Wat is bijbelse bevinding? Bevinding is de geloofservaring van het geestelijke leven in Christus. De ware bevinding kan ten diepste niet uitgelegd worden, het moet beleefd worden willen we er iets van kunnen verstaan en dat door het geloof. Gods toepassing van de genade in de ziel, gaat nooit buiten de geloofsbevinding om. Dat geldt al voor het prilste genadeleven. Elk kind van God zal kunnen zeggen: "Ik heb het zelf uit Zijne mond gehoord", al was het slechts stamelend.

Sommigen noemen de bevinding geestdrijverij, maar dat komt omdat ze zelf de toepassing missen en hoe zouden ze dan anderen kunnen bekeren?

Voor vaste spijs moet je doorgaans niet in de kerk wezen, want het gros predikers weet de kleinen nog niet eens te bakeren. De kleinen in de genade hebben gedurig de onvervalste melk van het Evangelie nodig, om de bestrijdingen het hoofd te kunnen bieden. Dezulken zijn echt niet geholpen met lege flessen en droge borsten van een voorwerpelijke prediking. Zij moeten voortdurend Christus in het geloofsvizier krijgen, want anders zakken ze met Petrus in de golven. Dat laatste geldt trouwens ook voor de meer bevestigden. Zonder Christus is er geen leven, zonder leven geen verdrukking, zonder verdrukking geen lijdzaamheid, zonder lijdzaamheid geen bevinding en zonder bevinding geen hoop (Rom. 5:3-4).

Voordat we het over de bevinding der heiligen gaan hebben, wil ik u eerst iets uit de tijd van de grote opwekkingen vertellen, teneinde de geestelijke schraalheid van onze tijd in een schrijvend licht te plaatsen. Onlangs las ik een boek over de grote revival onder de Methodisten in Wales (Engeland) ten tijde van de grote opwekkingsprediker ds. George Whitefield.

Verlangend kan ik daarnaar uitzien, gezien de dode recht- en lichtzinnigheid die er in onze dagen heerst! Het was toen echter ook niet alles goud wat er blonk. Er is altijd kaf onder het koren, maar we mogen nooit het kind én het badwater koesteren, noch beiden wegwerpen. Als je de Heere mag vrezen, zie je ook uit naar een geestelijke opwekking zoals die o.a. destijds in Wales heeft plaatsgevonden. Het zál komen, maar er zal een Egyptische

duisternis aan vooraf gaan. Daar zitten we zo'n beetje middenin. Als je het geestelijke gehalte in die dagen vergelijkt met het geestelijke gehalte in onze dagen, slaat het schaamrood je om de kaken. Hoewel niet alles goud was wat er blonk, was er toen toch sprake van een grote geestelijke bloeiperiode. Ds. George Whitefield is hierin een niet gering middel geweest en de geestelijke eenheid en saamhorigheid onder broeders van hetzelfde kruis in die dagen, is om heilig jaloers op te worden.

De oprichters van het Methodisme hebben nooit een eigen kerk willen stichten. Het was een geestelijke beweging die zich gegrond wist in de bloedtheologie van het kruis. De calvinistische Methodisten stonden geen geestdrijverij voor, maar beoogden niets anders dan de zaligheid van zondaren door het bloed en de gerechtigheid van Christus. Maar er was ook wel veel schijn. In die dagen leefde een zekere *Lady Huntingdon*, die nogal ruim in haar 'slappe was' zat. Zij sponsorde de Methodisten door een theologische school op te richten in Trevecka. Dat was opzich een goed ding, maar 'de Lady' stond feitelijk aan de kant van de Wesleyanen (arminianen). Dat mevrouw *Huntingdon* van vrije genade niets moest hebben, bewijst haar vijandige houding wel tegenover **ds. W. Huntington ss**, die zij publiek belasterde door hem voor een 'volbloed antinomiaan' uit te maken!

Ik zal het maar rechtuit zeggen, lezers! Degene die *Huntington's* geestelijke vriend niet is, kan de mijne niet zijn! *Huntington* had zijn theologie niet op een universiteit geleerd, maar aan de voeten van Zijn Meester. Ten aanzien van zijn inzicht in de verhouding van Wet en Evangelie was ds. *Huntington* zijn tijd al ver vooruit (eigenlijk achteruit naar Paulus' dagen) en ook in onze dagen wordt hij slechts door de enkeling verstaan. Op het gebied van de heiligmaking is de theologie van ds. W. *Huntington* de zuiverste vertolking van de bijbelse heiligmakingsleer die ik ooit onder ogen kreeg.

Mannen zoals *William Huntington* zijn er nu niet meer. Het vuur van de Geest wordt in onze dagen wel nagebootst, maar het ware Geesteswerk wordt allerwegen gemist, hoewel ik niet beweer dat het helemaal niet meer gevonden wordt.

Hoewel ik een grote tegenstander ben van het arminianisme, durf ik te beweren dat het gros 'bevindelijke' predikers in onze dagen niet eens in de schaduw kan staan bij sommige arminiaanse predikers uit de dagen van de Amerikaanse en Engelse opwekking (1858/59). De calvinistische prediker *David Morgan* uit Wales heeft dit zelf ondervonden. Toen ds. *Morgan* van de opwekking hoorde die door toedoen van de Amerikaanse opwekkingsprediker, *Humphrey Jones*, aan de gang was, kon hij dit zomaar

niet overnemen, omdat Jones een arminiaan was. Integendeel, hij waarschuwde ernstig voor de preken van Jones. Zijn vooroordelen tegen ds. Jones werden echter weggenomen toen hij voor het eerst onder zijn prediking verkeerde. De kracht en de zalving waarmee ds. Jones was aangegord, was de reden dat ds. Morgan ten volle overtuigd was dat Jones een prediker was die stond in de kracht van de Heilige Geest. Ds. Jones was feitelijk geen echte arminiaan, zoals er in onze dagen bij hopen op de kansel staan, want hij preekte niet alleen het Evangelie, maar ook de Wet in al zijn verschrikkingen van de toorn Gods over gevallen zondaren en stelde zijn onbekeerde hoorders in de dadelijkheid voor Gods rechterstoel, waardoor velen overtuigd werden van hun verloren staat voor God en tot bekering kwamen.

Even afgezien van zijn (ondergeschikte) arminiaanse gevoelens, kon de prediking van ds. Jones in feite vergeleken worden met de prediking van de apostel Petrus op de Pinksterdag! Een krachtige prediking, zoals die van ds. Jones, waarin het bevel van bekering en geloof centraal stond, kan feitelijk niet voor arminianisme versleten worden, al lag ds. Jones wel een bepaald accent op de menselijke beslissing, die een rechtgeaarde calvinist niet voor zijn rekening zou nemen. Toch gebruikte de Heere ds. Jones in Zijn dienst tot veler bekering. Een geestelijk levende 'arminiaan', zoals ds. Jones er één was, is altijd nog beter dan een dode calvinist, zonder overigens het arminianisme maar één voet grond te geven.

Ds. Morgan kreeg dan ook direct berouw van zijn vooroordeel tegen ds. Jones en voelde dat hij de kracht des Geestes miste waarmee ds. Jones bedeed was. Dat bracht hem in de binnenkamer en smeekte de Heere om ook de kracht van de Heilige Geest te mogen ontvangen. Dat gebed werd verhoord, en het gevolg daarvan was dat ds. Morgan en ds. Jones nauw samenwerkten om leiding te geven aan het wonderlijke werk van God dat in die dagen in Wales plaatsgreep. Tijdens de samenwerking met ds. Jones wierp ds. Morgan zijn calvinistische grondslag echter niet overboord. Hij hield staande dat de waarachtige bekering geheel het werk van Gods Geest is, maar wel heeft hij van Jones geleerd dat dodelijk fatalisme pure geestelijke zelfmoord is. Ds. Morgan koesterde een diep respect voor ds. Jones, zonder hem in alles te volgen. De samenwerking van ds. Morgan en ds. Jones is zeer vruchtbaar geweest en we zien hierin duidelijk het vrijmachtig genadewerk des Heeren verheerlijkt, hoewel dat ook door sommigen in die dagen verdacht gehouden werd. Waar koren is, is kaf en dat kwam ook toen wel openbaar, maar we moeten nooit het kind met het badwater weggoien.

Ten tijde van de opwekking in Wales waren er echter ook calvinistische(!) predikers die het geloof in de belofte scheidden van de geloofswetenschap een kind van God te zijn. Zo'n prediking is er ook in onze dagen, maar dat is een zielsmisleidende prediking en doet afbreuk aan het volkomen borgwerk van Christus en de zekerheid des geloofs. Het zaligmakende geloof is niet een geloof in de belofte Gods buiten de vergeving der zonden om. Die dat wel leren zijn 'Simon de tovenaars'. De duivel wil altijd *de beloften van het Evangelie* scheiden van de vergeving der zonden, maar degenen die hem daarin navolgen weten absoluut niet bij bevinding wat de beloften van het Evangelie inhouden. Met de beloften van het Evangelie bedoelen wij de beloften Gods die in Christus ja en amen zijn, dus die in onmiddellijk verband staan met de zaligheid in Christus. In de Bijbel komen namelijk ook veel algemene beloften voor, die niet rechtstreeks met de zaligheid in verband staan. De inhoud van de beloften Gods verwijst niet naar iets, maar naar de Persoon van Christus, want Hij gééft niet alleen de verzoening; Hij Zelf is een Verzoening voor onze zonden (1 Joh. 2:2).

Toen de Heere Jezus door gelijkenissen sprak, vroegen Zijn discipelen waarom Hij dat deed. *"En Hij, antwoordende, zeide tot hen: Omdat het u gegeven is, de verborgenheden van het Koninkrijk der hemelen te weten, maar dien is het niet gegeven", Matth. 13:11.*

Het geestelijke verstaan van de dingen die des Geestes Gods zijn, is alleen gegeven aan degenen die van Christus zijn. Velen geven zich uit voor een waar christen, maar als het op de ware bevinding aankomt, staat de wagen bij de meesten uit die velen stil.

In Mattheüs 19:12 geeft Christus de oorzaak daarvan aan: *"Want er zijn gesnedenen, die uit moeders lijf alzo geboren zijn; en er zijn gesnedenen, die van de mensen gesneden zijn; en er zijn gesnedenen, die zichzelf gesneden hebben, om het Koninkrijk der hemelen. Die dit vatten kan, vatte het", Matth. 19:12.* Dat slaat in de eerste plaats wel op het huwelijk, maar als we het op een geestelijke wijze overzetten, dan zijn er gesnedenen die uit moeders lijf alzo geboren zijn. Dat zijn de kinderen van het welbehagen die in de tijd tot het geestelijke huwelijk gebracht en met Christus verenigd zullen worden. De apostel Paulus spreekt op gelijksoortige wijze. *"Maar wanneer het Gode behaagd heeft, Die mij van mijner moeders lijf aan afgezonderd heeft, en geroepen door Zijn genade, Zijn Zoon in mij te openbaren", Gal. 1:15-16.*

Dan zijn er gesnedenen die van mensen gesneden zijn. Dat zijn degenen met een kerk- en/of dominees bekering. Dat soort men-

sen hangt heel de zaligheid aan een kerkdeur van een bepaalde kleur en aan hetgeen hun favoriete dominee leert, of het bijbels is of niet. De één is van Paulus, de ander van Apollos, maar wie Christus voor hen persoonlijk is, daar weten zij bevindelijk niets van.

Dan zijn er ook nog die zichzelf gesneden hebben en dat is de grootste groep, want die maken zichzelf tot een christen door aan te nemen dat ze bekeerd zijn, echter zonder bevinding, dus zonder dat ze ooit de vrijspraak uit Gods mond vernomen hebben in de hel van hun bestaan.

U ziet, de ware bevinding is een gegeven goed. Het komt van boven naar beneden, wordt in de tijd geboren en kan alleen door het geloof verstaan worden. Zonder ware bevinding is zalig worden onmogelijk. We leven in dagen van het verstandschristendom en dat wordt door de generale prediking gevoed. Met een onderschrijving en/of belijdenis van de objectieve waarheid van het Woord denken velen ten hemel te kunnen reizen. Maar als we het over de ware bevinding hebben, dan gaat het over geloofsbevinding. Het geloof is nooit zonder bevinding, dus nooit zonder de (toepassende) werking van de Heilige Geest. De inwonende Heilige Geest doet ons *de dingen die ons van God geschonken zijn*, toe-eigenen door het geloof.

Het woord 'toe-eigenen' is wel een heel verdacht woord in onze dagen, maar bij een bijbels gebruik ervan, is er niets mis mee. Om dat aan te tonen zal ik een tweetal brieven weergeven. De eerste is van ds. H.J. Hegger die in zijn brief/artikel bezwaar maakt tegen de woorden 'toe-eigenen' en 'aannemen'. Daarin blijkt ds. Hegger zichzelf echter tegen te spreken, gezien een aantal eerdere uitlatingen van hem op dit gebied. De tweede brief is mijn antwoord op de brief van ds. Hegger en dan volgen er nog een tweetal reacties. Dus nu eerst de brief en het artikel van de hand van ds. Hegger.

Geachte Heer Burggraaf,

Het wordt tijd dat ik u hartelijk dank voor de geschriften, die u mij toezond. Hierbij een artikel dat ik naar het Reformatorisch Dagblad heb gezonden, met het verzoek voor plaatsing op de opiniepagina. Indien ze het weigeren, stuur ik het wel naar een ander blad.

Wanneer u schrijft over de weg des heils, heeft dat altijd mijn volle instemming. U weet de bijbelse en gereformeerde leer heel duidelijk te formuleren en de dwalingen heel helder te signaleren. Daarom begrijp ik niet dat u in een van uw geschriften mij op dit gebied dwalingen toeschrijft. Kan dat misschien zijn, omdat ik vanuit mijn achtergrond een andere terminologie gebruik, want ik blijf het vreemd vinden, dat, terwijl ik van ganser harte uw zienswijze onderschrijf, u mij toch arminiaans den-

ken toeschrijft. Al als priester had ik een grondige tegenzin in het arminiaanse denken. Ik vond het in strijd met de gedachte van een soevereine God. Hoe kan ik als een soort compagnon 'meewerken' met Hem om mijn heil te bewerken? Maar ik walgde er vooral van, omdat het botste tegen de vreze Gods waarin mijn moeder mij had opgevoed. Ik bid u Gods zegen toe, met name ook voor uw vruchtbare pen.⁸ (Zie: Voetnoot 8).

Met vriendelijke groeten: H.J. Hegger

Alvorens ik reageer volgt eerst ds. Hegger's artikel voor de opiniepagina van het R.D.:

ONUITSPREKELIJK

Bij al onze pogingen om te verwoorden wat de Schrift leert, moeten we er steeds van doordrongen blijven dat we bezig zijn uit te spreken wat in wezen onuitsprekelijk is. Dat woord 'onuitsprekelijk' komt dan ook vier keer in het Nieuwe Testament voor: Rom. 8:26; 2 Kor. 9:15; 12:4 en 1 Pet. 1:8.

Ons spreken en schrijven over de Heilige en het heilige zijn slechts benaderingen, stamelende weergaven, stuntelige beschrijvingen van Hem die in een ontoegankelijk licht woont. We moeten dan ook geestelijk de schoenen van onze voeten doen, wanneer wij het wagen om de Onoorgroendelijke toch een beetje te doorgronden.

Dat viel mij weer op, toen ik een brochure van G.P.P. Burggraaf kreeg toegestuurd Waarmee de Kerk staat of valt...⁹ De schrijver citeert daarin de Latijnse tekst van de verklaring van Zacharius Ursinus van de vragen 60 en 61 van de H.C. Vertaald luidt die: "God immers rekent ons eerst de genoegdoening van Christus toe. Daarna bewerkt Hij in ons het vertrouwen waardoor wij die toerekening voor ons toepassen (applicamos). Daaruit blijkt dat de goddelijke toepassing onze toepassing (die geschiedt door het geloof) voorafgaat en er de oorzaak van is, hoewel zij niet zonder onze toepassing plaats vindt."

Ik was bijzonder blij met het woord 'toepassing'. Ik heb namelijk altijd bezwaar gehad tegen de term 'toe-eigening'. Ik vond die term veel te actief klinken. Daardoor wordt ook een tweeheid gesuggereerd: God die iets aanbiedt en ik die het mij toe-eigen. Maar de Heere is eigenlijk de enige Actieve. Hij biedt mij het heil niet slechts aan, maar Hij brengt mij er tevens toe om dat heil in ontvangst te nemen. Hij past het heil op mij toe. Ook het geloof is een werk van God.

Diezelfde moeilijkheid had ik ook altijd met de vertaling van het woord lambanein in Joh. 1:12 met 'aannemen': "Zovelen Hem aangenomen hebben." Ook dat klonk bij mij te actief. In Joh. 1:16 vertaalt de SV hetzelfde Griekse woord lambanein met 'ontvangen'. Het lijkt mij juister om dat

⁸ Al de 'lofuitingen' van ds. Hegger over mijn schrijven, liggen niet voor mijn, maar voor zijn rekening - GPPB.

⁹ Eerder verschenen brochure: 'Waarmee de Kerk staat of valt' ISBN 90-76100-65-9.

woord ook in vers 12 zo te vertalen. Dan zou daardoor de eenheid van de Schenker en de ontvanger worden benadrukt. Wanneer ik tot geloof kom, strek ik mijn hand niet uit naar de genade, maar ik ontvang die slechts van de Genadige die mijn hart door het geloof geopend heeft voor Hem. Het lijkt veel op de manier waarop Maria maagdelijk het Kind heeft ontvangen. Zij vraagt aan de engel die haar de ontvangenis aankondigde: "Hoe zal dat wezen?" Hij antwoordt: "De Heilige Geest zal over u komen" (Lukas 1:35). Diezelfde woorden gebruikte Jezus, toen Hij het Pinkstergebeuren aankondigde: "De Heilige Geest zal over u komen" (Hand. 1:8). De Geest ademt Christus over en in mij uit, en daardoor ontvang ik Hem in het geloof.

Mijn bezwaar tegen de term 'toe-eigenen' is ook dat die in strijd lijkt met de liefde die door de Heilige Geest in mijn hart wordt uitgestort (Rom. 5:5). Dat is een bruidsliefde. En een bruid zegt toch immers ook niet: "Ik heb mij de bruidegom toegeëigend." Dat klinkt veel te bezitterig. Hoe kunnen we dan zeggen: "Ik heb mij Christus toegeëigend"? Want het heil is niet iets, maar iemand, Jezus Christus Zelf. Hij is de 'onuitsprekelijke gave Gods" (2 Kor. 9:15).

Eenzelfde bezwaar heb ik tegen de uitdrukking in de overigens zo prachtige Dordtse Leerregels: "In de wil stort Hij nieuwe hoedanigheden" (III-IV, 11). Bij mij komt dat over alsof ik in mijn wil bepaalde kwaliteiten krijg ingestort als een soort bovennatuurlijke injectie van kracht. Maar "ik weet dat in mij, dat is: in mijn vlees, geen goed woont" (Rom. 7:18). Ook na de wedergeboorte beschik ik niet over blijvende hoedanigheden die ik kan hanteren in mijn strijd tegen de zonde. Ik weet wél dat Christus, de Algoede, in mij woont en dat Hij over mij beschikt. Ik weet mij gegrepen door Hem en daarom jaag ik naar de volmaaktheid (Fil. 3:12). Ik ben door het geloof als een rank levend verbonden met de Wijnstok en enkel daarom draag ik vrucht (Joh. 15:5).

Misschien is dit voornamelijk een kwestie van de gevoelswaarde van woorden. Toch moeten we erover waken dat we het arminiaanse denken niet in de hand werken door het gebruik van woorden die vroeger misschien een andere betekenis hadden. En nogmaals, de geheimenissen Gods kunnen we nooit in menselijke termen en begrippen vastklinken. Steeds weer moeten we vol dankbaarheid uitroepen: "O diepte van de rijkdom, beide der wijsheid en der kennis Gods, hoe ondoorzoekelijk..., hoe onnaspeurlijk!" (Rom. 11:33). H.J. Hegger

Hier volgt mijn antwoord op de brief en het artikel van ds. Hegger:

Waarde ds. Hegger,

Dank voor uw brief van 5 februari jl., waarin u te kennen geeft de bijbelse en gereformeerde leer te onderschrijven. U vindt het echter onbegrijpelijk dat ik u arminiaans denken toedicht. Waarde dominee Hegger, laten we aannemen dat u de gereformeerde waarheid onderschrijft, maar in sommige van uw pennevruchten zijn er duidelijke afwijkingen te signaleren van de gereformeerde waarheid. In mijn boek: "MIJN GENADE IS U

GENOEG", kunt u lezen welke bezwaren ik maak tegen uw reactionaire geschriften, waarin u zich o.a. verzet tegen de heersende voorwaardelijke prediking die inderdaad de bijbelse heilsleer ondermijnt. Bepaalde bezwaren deel ik met u, maar in uw weerlegging van sommige heersende theologische afwijkingen, vervalt u zelf soms in een ander uiterste. Als u de voorwaardelijke prediking wilt bestrijden met barthiaanse stellingen (zie 'Mijn genade is u genoeg', pag. 106-110), de chronologie ellende, verlossing en dankbaarheid terzijde schuift, het recht Gods omzeilt, enz., ja, dan moeten we noodzakelijkerwijs bezwaar aantekenen. Heel eigenaardig vind ik het dan ook dat uw ingezonden stuk **[ONUITSPREKELIJK voor de RD. OpiniEPagina]** die u mij toezond, weer in een ander uiterste vervalt door bezwaar te maken tegen het woord 'toe-eigening'. Die term vindt u veel te actief klinken, terwijl u in een ander schrijven de menselijke beslissing in het kader van het aanbod van genade promoveert.

Beste dominee, u moet de theologie niet op grond van klankegesege beoordelen, maar op haar geestelijke inhoud, anders vervallen we in een woordenstrijd die nergens toe deugt. Het einde van een woordenstrijd is namelijk ver zoek. Ook wordt er door het woord 'toe-eigenen' (gepaard gaande met een bijbelse uitleg) geen tweeheid gesuggereerd, alsof God iets doet en de mens er het zijne bijvoegt. Daarvan is alleen sprake als men de toe-eigening laat overheersen over de goddelijke toepassing. De Heere is wel-is-waar de enige Actieve ten aanzien van de toepassing van het heil, maar Hij werkt ook in de mens het willen en het werken naar Zijn welbehagen. Dat is iets heel anders dan meewerken! Ten aanzien van de toepassing is de mens lijdelijk, maar niet ten aanzien van het geloof. God maakt doden levend en de levenden zullen Hem geloven, loven en omhelzen. Op het moment dat een zondaar wedergeboren/gerechvaardigd wordt, omhelst hij een geschonken Zaligmaker en eigent Hem door het geloof. Dat is voluit bijbels en gereformeerd en dat is ook overeenkomstig de Nederlandse Catechismus-vertaling: "Niet, dat ik vanwege de waardigheid mijns geloofs Gode aangenaam ben; maar daarom, dat alleen de genoegdoening, gerechtigheid en heiligheid voor God is, **en dat ik die niet anders dan alleen door het geloof aannemen en mij toe-eigenen kan** (HC. antw. 61).

Het feit dat bij alle gebruik (van woorden) een misbruik en/of verdraaiing daarvan niet uitgesloten is, moeten we om die reden niet overgaan tot een gesteriliseerde woordenbrij. Uw vertaling van Ursinus t.a.v. de Latijnse HC-vraag en antw. 60/61 versie is abstract. Dat staat er wel letterlijk, maar 'applicationem nostram' kan niet vertaald worden met 'onze toepassing', want dat is absoluut geen goed Nederlands en geeft juist aanleiding tot een verkeerd verstaan van wat Ursinus bedoeld te zeggen. Immers, het (rechtvaardigend) geloof heeft altijd een uitgaande daad, maar dat is wat anders dan een uitgestoken hand. Geloven is daarom geen werk, want dat is in strijd met Romeinen 4:5: "Doch dengene, die niet werkt, maar gelooft in Hem, Die den goddeloze rechtvaardigt, wordt zijn geloof gerekend tot rechtvaardigheid."

Gezien het bovenstaande komt uw onderschrijving van mijn schrijven over de weg des heils wel in een eigenaardig licht te staan, want in mijn

brochure: "WAARMEE DE KERK STAAT OF VALT", gebruik ik het woord 'toe-eigening' niet zelden en tegen dat woord maakt u juist bezwaar, zodat u uzelf lijkt tegen te spreken. Hetzelfde geldt voor het bijbelse woord 'aannemen' waartegen u bezwaar maakt. Uw bezwaar zou gegrond zijn bij een verkeerd gebruik ervan, maar dan moet daar wel sprake van zijn. Zondermeer bezwaar maken tegen bijbelse woorden is ongegrond en maakt de verwarring alleen maar groter. Bovendien, ten aanzien van het woord 'aannemen' spreekt u uzelf tegen.

Eén voorbeeld: Ten aanzien van het aanbod van genade, zegt ds. Hegger in het blad VISIE: **"Dan komt het eropaan of ik het wil aannemen of niet of het te vernederend vind om als een schooier aan Zijn voeten te liggen. Ergens komt een moment van beslissing."**

Nogal activistisch uitgedrukt, zo niet volbloed arminiaans!

Eenzijds schijnt u het kind en het badwater te willen koesteren en anderzijds gooit u het kind met het badwater weg. Ten aanzien van uw bezwaar tegen -naar uw mening- activistisch geladen woorden: "Wat denkt u dan van de titel die ds. W. Huntington aan één van zijn boeken gaf: "HET KONINKRIJK DER HEMELN INGENOMEN DOOR GEBED"? Dat moet in uw oren nogal activistisch klinken, maar hebt u er dan geen kennis aan dat de geweldigers het Koninkrijk der hemelen nemen met geweld (Matth. 11:12)?"

Bij het zien van de titel van het boek wilde ds. John Warburton het genoemde boek van William Huntington ss verwerpen, met de woorden: "Zeker weer zo'n arminiaans boek", maar toen hij het boek las, liepen de tranen over zijn ziel en eigende hij al deze dingen toe, omdat hij het ook zo had ondervonden.

Waarde ds. Hegger, we moeten de bijbelse waarheden laten staan, maar wel toezien door welke geesten deze aangewend worden. Velen spreken bijbelse woorden om de bijbelse waarheden in hun straatje uit te leggen en in een vals licht te plaatsen. We hebben echter de strijd niet tegen vlees en bloed, maar wel tegen de geestelijke boosheden. Beproof de geesten of zij uit God zijn en dan kunnen twee mensen hetzelfde zeggen, maar dan is de bedoeling van die beiden nog niet altijd hetzelfde. Mijn bezwaar tegen uw geschriften loopt niet over het wegen van woorden, maar over het feit dat het recht Gods zijn loop niet heeft in uw visie over de wedergeboorte. Zalig worden is evenwel een eenzijdig Godswonder en berust niet op menselijke visies en omschrijvingen, maar op het onfeilbaar Woord Gods. Ik zoek geen menselijke toejuichingen, maar geestelijke eenheid, die van boven geboren is, ja, en dat is er of het is er niet. Het met elkaar eens zijn over de waarheid van het Woord wil niet zeggen dat er dan ook automatisch geestelijke eenheid is. Met velen deel ik de objectieve waarheid van de belijdenis der kerk, zoals uitgedrukt in de Drie Formulieren van Enigheid, maar tevens verschil ik met velen enige lichtjaren als het gaat over de toepassing van het heil en de openbaring van het genadeleven. Ook moet u eens nadenken over 1 Timotheüs 5:22: "Leg niemand haastelijk de handen op", want in de door u ontvangen brieven van anderen die u in uw boeken citeert, is lang niet alles goud wat er blinkt. Iemand ongegrond de zaligheid toeschrijven en/of daarin bevesti-

gen, zoals u doet met: "Lieve broeder/zuster in Christus", is namelijk ook oordelen. Je kunt daarom lang niet altijd afgaan op een brief. 'Beproof de geesten of zij uit God zijn' is hier wel op zijn plaats, en daar moeten we vanzelf en in de eerste plaats, ook ons eigen hart aan onderwerpen.

Ds. Hegger, neemt u mij niet kwalijk dat ik wat uitvoerig geweest ben. Als het gaat over God en goddelijke zaken moeten we altijd bereid zijn tot verantwoording van de hoop die in ons is (1 Petrus 3:15), met de wens en bede dat onze naaste voor Christus gewonnen wordt. De ere Gods staat echter altijd voorop en, och, t.a.v. het laatste... we zijn zulke zelfbedoelers, zulke eerrovers, en ik zou in het verleden en voor het heden in alle talen gezwegen hebben, indien de Heere mij Zelf niet tot het schrijven geroepen had.

*Ontvang de christelijke groeten van een geredde zondaar,
G.P.P. Burggraaf.*

Ds. Hegger antwoordt vervolgens:

*Geachte heer Burggraaf,
Ik ben het helemaal met u eens dat wij van nature niets kunnen doen wat goed is in Gods ogen, dus ook niet een echt verwachten. We kunnen geen enkele (goede) vrucht voortbrengen zolang we niet door de Heilige Geest door een levend geloof verbonden zijn met de Wijnstok. Maar... moeten we desondanks niet aan onbekeerden Gods bevel (Dordtse Leerregels, II,7) verkondigen dat ze niet lijdelijk mogen afwachten (en dus God niet de schuld mogen geven van hun onwil om zich te bekeren), maar dat ze Hem moeten verwachten? Ik meen dat VdZwaag het ook zo bedoeld heeft.*

Met vriendelijke groeten: H.J. Hegger

Mijn antwoord op ds. Hegger's reactie luidt:

*Geachte ds. Hegger,
Het boek van Van der Zwaag ligt in dezelfde lijn als de boeken van prof. Blaauwendraad en ds. C. Harinck, maar dat is een Evangelie ZONDER de bediening des doods (die van de Wet) en daar ben ik een absolute tegenstander van, omdat Gods Woord leert dat de Wet aan het Evangelie voorafgaat. De paulinische lijn wordt door weinigen geleerd en hoewel u wel aangevoeld heb dat ik de stappenleer van de Afscheiding bestrijd, bestrijd ik OOK diegenen die eenzijdig op het aanbod van genade hameren zonder de bediening der Wet, want dezulken bedriegen ook zielen voor de eeuwigheid. Het citaat t.a.v. de voorwaardelijke 'Steenblokkleer' waar u op doelt met een verwijzing naar mijn boekje 'Komt ziet een Mens' moet u laten staan in de context waarin het staat en waartegenover het geplaatst is. Want als de 'Steenblokkianen' met de Wet komen, kom ik met het Evangelie en als de doorsnee aanbod-van-genade*

predikers met het Evangelie komen, kom ik met de Wet, want beiden slaan niet op het aanbeeld van de Reformatie. De eersten hebben een wegversmalling in het Evangelie gecreëerd waardoor alleen 'gediplomeerde uitgetreden' doorheen kunnen, maar de doorsnee aanbod-van-genade predikanten hebben de deur wijd opengezet, niet voor goddelozen, maar voor vijanden van de ware bevinding, die van het recht God NIETS, maar dan ook NIETS willen weten. Vooral Van der Zwaag behoort tot die laatste groep. Hoewel de leer der zaligheid geen begripsleer is, 'begrijpt' u me nu misschien wat beter?

Vr. gr. G.P.P. Burggraaf

PS. Ds. H.J. Hegger heeft inmiddels te kennen gegeven mee te gaan met SoW, zodat 'het rechte straatje' bij ds. Hegger lang zo recht niet meer loopt als hij het publiek altijd heeft willen doen geloven. Terug naar af dus. In zijn boek: "Mijn weg tot het licht" zegt ds. Hegger: "Wij moeten de deur open doen, niet Hij."

Dat open doen door de mens heet dan 'door genade opendoen'. Dat is echter de theologie van de E.O., waarvan merkwaardigerwijs(!) ds. Hegger medeoprichter is, hoewel ik over zijn staat niet wil oordelen.

Ook pleit Hegger in een rondzendbrief (6) dat we alle angst voor God moeten uitbannen. Ds. Hegger wil alleen een God van liefde, maar dat is een afgod! God is rechtvaardig en barmhartig. Doen wij één van deze eigenschappen teniet, staan we op één lijn met het heidendom. Ook pleit Hegger in dezelfde brief voor een 'tweede Doop' voor degenen die in Christus zijn. Wat heeft de kinderdoop, die in Naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest geschiedt dan nog voor betekenis in de ogen van ds. Hegger? Met deze ketterij ontheiligt Hegger Gods verbond, maakt het sacrament van de Heilige Doop ceremonieel en dat doet Rome met heel de godsdienst. Ds. Hegger heeft in de loop der tijd verschillende metamorfosen aangenomen en laten blijken een dialoog aan te willen gaan met zijn roomse geloofsbroeders/zusters. Misschien kan hij nu via de PKN zijn doel bereiken?

Op mijn pelgrimsreis naar de stad die Fundamenten heeft, Wiens Kunstenaar en Bouwmeester God is, heb ik al heel wat verschillende soorten reizigers ontmoet met een smalleweg-laddertje op hun rug, zoals meneer Formalist, dhr. Praatgraag, dhr. Kameleon, mevr. Erishoop, mevr. Vrijgemaakt, dr. Habitus, drs. Derdeweg, prof. dr. ir. Onkunde, ds. Bibli-cist, ds. Werkheilig, ds. Aandeslag, ds. Wetisregeldeslevens, ds. Kerk-inhetmidden, ds. Emerituskas, ds. Verbondsmatig, ds. Voorwerpelijk, ds. Stappensysteem, ds. Aanbodzóndergenade, ds. Oudvaderbuikspreker, ds. Z o e t e b r o o djesbakker, ds. Stinkendeheelmeester, ds. Breukophetlichts-genezen, ds. Dodezeevisser, ds. Godwerknietmeer, ds. Zuiverwaarheid, dr. Esoweplezier, ds. Pekaenverraad, en nu nemen we afscheid van ds. Hegger, want hij wil zijn weg vervolgen en via de PKN naar Rome, maar die weg is mij toch wat te glibberig. Laten we dan nu maar eens nagaan wat de bevinding der heiligen inhoudt.

DE WARE BEVINDING

De ware bevinding begint bij Johannes 16:8: *“En Die gekomen zijnde, zal de wereld overtuigen van zonde, en van gerechtigheid, en van oordeel.”* Als de eerste Adam niet is geleerd, wordt de tweede Adam niet begeerd. Dat deze uitdrukking een dooddoener is in vele rechtzinnige kringen, betekent niet dat we dan maar richting E.O. moeten. Het gebruik sluit het misbruik niet uit, maar dat belet mij niet de waarheid die naar de godzaligheid is te onderstrepen, als een getuigenis.

Met de hulp des Heeren zouden wij over de bevinding der heiligen met u willen nadenken, naar aanleiding van Romeinen 5:6, waar staat opgetekend:

“Want Christus, als wij nog krachteloos waren, is te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven.”

“Want Christus...!” Waarom Christus? Wel, Hij is de Hoop onzer Zaligheid. Hij beschaamt nooit, omdat de liefde Gods in onze harten uitgestort is door de Heiligen Geest, Die ons is gegeven (Rom. 5:5).

Voor wie? Voor krachtelozen en goddelozen! Voor hen die geen hoop en verwachting meer hebben om ooit nog zalig te kunnen worden. Want Christus(!) is altijd de Eerste. Hij is het Begin en het Einde, de Alpha en de Omega, de Eerste en de Laatste. Dat is -kort gezegd- de bevinding der heiligen.

Dat vele godsdienstige belijders hier niet van houden, is openbaar. Zij beginnen veel liever met zichzelf, zo van: *“Want ik...”* *“Ik ben...”* *“Ik was...”* *“Ik zus en ik zo.”* Het is allemaal ‘ikke’ en nog eens ‘ikke’. Maar dat heeft met de ware bevinding niet veel van doen. Het eigen ‘ik’ moet de dood in, opdat het goddelijke ‘IK’ beslag op ons leven legt.

Weet u voor wie het *“Want Christus...”*, een onuitsprekelijk wonder wordt? Voor de goddelozen, voor hopelozen en voor genadelozen, die in de dood van hun bestaan slechts één deur zien openstaan, namelijk die van de hel, en dat rechtvaardig.

Dus als je nog een beetje kracht hebt, nog een beetje eigengerichtigheid, dan heeft deze tekst voor u geen betekenis.

Op de grafsteen van één der grootste godgeleerden van Schotland, Robert Bruce, staat geschreven: *“Christus in vita et in morte lucrum.”* Dat betekent: *“Christus is mij tot Voordeel, beide in leven en sterven.”* Als Christus ons zo tot Voordeel is, dan hebben we onszelf leren kennen als een oordeel in het oordeel. Dus met recht een goddeloze. Als de Wet ons de spiegel van ons bestaan voorhoudt, zien we onszelf als een goddeloze, als een vij-

and van God, als een God-hater en Christus-doder, waarvoor geen enkele hoop meer is. Als Christus echter onze Hoop der zaligheid is, hoef ik ook geen hoop meer te hebben, want heeft Hij mij, dan heb ik Hem. Hij is de Hoop van mijn zaligheid en de Rotssteen van mijn heil.

Sommigen noemen alles wat met de ware bevinding te maken heeft 'ongrijpbaar' en dat is het ook, alleen wil de mens -die zich uitsluitend aan Gods barmhartigheid vergrijpt- daarvan niet weten. Van nature is ons bestaan een traumatisch bestaan, want als we werkelijk gaan beseffen hoe onpeilbaar diep onze doodstaat voor God is, gaat ons alle hoop ontvallen en dan komen we naakt voor God te staan. We zullen in ons leven toch een keer het oordeel moeten aanvaarden, willen we de eeuwigheid met Christus en al Zijn heiligen delen.

En lezers, we hoeven elkaar niet voor de gek te houden, want van nature vechten we tegen dit feit en dan slepen we alles erbij om ons hoogmoedige bestaan voor God en de mensen te rechtvaardigen en daarvan God de schuld te geven.

De fatalist zegt: "God moet het doen!" Ondertussen leeft hij als een struisvogel, alsof er geen vuiltje aan de lucht is. M.a.w.: "Als God mij niet bekeert, is het Zijn schuld dat ik verloren ga." Als ds. Hegger daarop doelt, heeft hij vanzelf volkomen gelijk, hoewel we zijn theologie niet voor onze rekening nemen.

De activist zegt: "Ik heb Jezus aangenomen en sindsdien heb ik toch zo'n blijdschap in mijn hart, want nu zie ik ineens dat we allemaal kinderen van één Vader zijn. Elke dag is voor mij weer een dag vol goede werken en God zal met zulke mensen als ik ben toch wel buitengewoon tevreden zijn."

Ja, de vader der leugenen houdt zijn onderdanen in een diepe slaap en als hij de hof bewaakt zo lijkt alles vrede, vrede en geen gevaar!

U zegt: Maar wat moet er dan met mij gebeuren, wil Christus mij tot Voordeel zijn in leven en sterven?

Geliefde lezer, voordat we in Christus leven, moeten we geestelijk sterven en voordat we lichamelijk sterven moeten we leven in Christus. Als we dat kennen, is Christus ons tot Voordeel in leven en sterven. Aangezien de mens niet sterven wil, heeft God de Wet erbij gegeven om de mens bekend te maken met Zijn toorn over zijn zonden! Van nature leven we onder de Wet, onder de vloek en onder de toorn van God. Als de Wet zijn werk gaat doen in ons leven, worden we gewaar dat we geen bestaan hebben voor God.

U zegt: Ja maar, er is toch een Evangelie!

Waar dan? Ja, in de Bijbel en voor Gods volk, maar u en ik staan er van nature buiten!

U zegt: Maar je moet toch geloven?

Hoe doe je dat dan, mens?

U zegt: Maar anders zijn we verloren!

Ja, dat ben ik ook. Eerlijk gezegd: Dat was ik, namelijk verloren, verloren, voor eeuwig verloren! *"Schatte mij geheel verloren, 'k mocht van geen ontferming horen en als mijn ziel aan God gedacht, loosde ik niets dan klacht op klacht."*

U zegt: "Dat is toch ook een hopeloos leven, om radeloos van te worden?"

Ja, dat was het, maar het was zo en ik kon het niet veranderen. Krachtens het vonnis der Wet was ik echt voor de hel bestemd, want Gods Wet is heilig en goed en ik was een onheilige en een goddeloze. Omdat ik geloofde dat de Wet heilig en goed was, kon het niet anders dan rampzalig met mij aflopen. Het oordeel had zich in mijn ziel vastgemaakt en iedereen kon nog zalig worden, alleen ik nooit meer. Ik was als afgesneden uit het land der levenden. Ik kon noch roepen, noch bidden. Ik durfde niet te slapen, bevreesd om in de hel te ontwaken.

U zegt: Maar man, dan ben je toch overrijp voor het Evangelie?

Nee, ik was rijp voor de hel, o eeuwig buiten God, eeuwig rampzalig, eeuwig hel en eeuwig wee, want toen dat laatste draadje op een nacht werd doorgeknipt, ging ik erin ook..., als een verdoemde..., als een brandhout voor de hel, en toch niet verbrand, nee, toch niet verdoemd, nee, want toen ik mij in de hel waande, is Christus mijn hel tot een Hel geworden en toen werd Hij mijn Hemel.

"Want Christus...!"

O diepte des rijkdoms...! Christus gestorven voor zo'n goddeloze, voor een hellemonster! Het kan niet, het kon niet en 't is toch gebeurd. Ja, toen kwam ik in het eeuwige wonder. Weet u wat er toen overbleef? Ongelovige ziele-blijdschap! Ik weet niet of u mij verstaat, maar toen ik het van blijdschap nog niet geloofde, toonde Hij mij Zijn doorboorde Middelaarshanden. Daarin stond ik gegraveerd, in Zijn beide handpalmen, ineens en voor altijd. *"Ere zij aan God de Vader! Ere zij aan God de Zoon! Ere zij aan de Heilige Geest!"* Ik voor u, daar gij anders de eeuwige dood had moeten sterven."

Ach, ik kan er amper van stamelen. Ik kan dat wonder niet uitleggen. Het is niet te vatten, niet te begrijpen, alleen maar te bewonderen, te aanbidden. Maar ik zou het wel uit willen bazuinen...!

U zegt: Wat?

"Want Christus, als wij nog krachteloos waren, is te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven!"

Moet het nog ruimer? Ze zeggen weleens dat wij een krap Evangelie hebben. Is het dan een krap Evangelie dat Christus voor goddelozen, voor hellewichten, voor verdoemden gestorven is? Mensen, het is nog veel ruimer dan ik het zeggen kan, want Hij was al voor mij gestorven, toen ik er nog niet was. Hij was al *te Zijner tijd* voor mij gestorven, toen ik nog onverzoend, krachteloos en onbekwaam tot enig goed, in de zonde speelde.

Ergert u zich hieraan? Geef het maar op, het is toch al verloren. Je wilt het niet, nee, je wilt jezelf handhaven. Een mens wil niet naar de hel, omdat hij niet zijn wil die hij van nature is. Maar zolang u niet worden wilt die u bent, heb ik geen hoop voor u. Van nature hebben wij zonder onderscheid rechtvaardig de hel verdiend en al ben je het daarmee oneens, kom je er geheid in. Dan is er geen hoop, geen grond, geen verwachting voor je onsterfelijke ziel. Al zou heel de gereformeerde gezindte om je heen dansen en je bewieroken vanwege je reformatorische integerheid, al zouden alle bevindelijk/gereformeerde dominees je overnemen, de hel zal je deel zijn, als je niet wilt zijn die je bent en niet onvoorwaardelijk daarvan de gevolgen aanvaardt.

U zegt: Dat kan de mens toch nooit?

Nee, daartoe is de mens niet in staat, tenzij de Heilige Geest hem inwint voor het recht Gods, om het recht der Wet te billijken en zijn vonnis te aanvaarden. God maakt Zijn volk eerlijk zalig, namelijk door recht! De Wet moet in ons aller leven ten volle gehandhaafd en vervuld worden, anders is zalig worden onmogelijk!

Hoewel een aangeslagen ziel weleens van Christus en Zijn gewilligheid gehoord heeft, blijft hij een rampzalige buitenstaander zolang hij geen goddeloze is in de werkelijke betekenis van het Woord. Christus te kennen is het leven en het leven wordt in de dood geopenbaard. Toen Saulus van Tarsen als een rechteloze zondaar in de Rechte Straat op zijn knieën voor God in het stof lag, heeft het Gode liefd Zijn Zoon in hem te openbaren. Toen zei Saulus zelf niet dat hij bad, nee, Gód zei: *"Zie, hij bidt."*

Je moet er dus een verloren mens voor zijn om te kunnen bidden.

Toen de moordenaar aan het kruis zijn vonnis mocht aanvaarden, begon hij te bidden: *"Heere, gedenk mijner, als Gij in Uw Koninkrijk zult gekomen zijn"*, Luk. 23:42.

Toen de stokbewaarder het zwaard op zijn keel zette en zijn welverdiende straf aan zichzelf wilde voltrekken, begon hij -nadat Paulus hem tot de orde geroepen had- te bidden: *"Lieve heren, wat moet ik doen, opdat ik zalig worde?"*

Toen de harten van de Joden op de prediking van Petrus op de

Pinksterdag verslagen (=doorstoken) werden, begonnen zij te bidden: *"Wat zullen wij doen mannen broeders?" Hand. 2:37.*

Toen Manasse met koperen ketenen geketend in de kerker zat en zijn rechtvaardig verdiende vonnis inwachtte, begon hij te bidden: *"En bad Hem; en Hij liet Zich van hem verbidden, en hoorde zijn smeking, en Hij bracht hem weder te Jeruzalem, in zijn koninkrijk. Toen erkende Manasse, dat de HEERE God is", 2 Kron. 33:13.*

Rechthebbende mensen 'bidden' echter ook.

Toen de rijke jongeling aan de voeten van Christus bad: *"Goede Meester! Wat doende zal ik het eeuwige leven beërven?"* werd hij echter met de Wet afgewezen, omdat hij niet bad als een verloren mens!

Toen de dwaze maagden begonnen te bidden: *"Heere, Heere, doe ons open"*, werden zij afgewezen, met de woorden: *"Ik heb u nooit gekend!"* Ze baden als rechthebbenden, maar hadden zichzelf nog nooit als absoluut verloren beschouwd, krachtens het vonnis der Wet. Degenen die het absolute vonnis van de Wet niet geloofd hebben en nooit dat vonnis zich persoonlijk toegeëigend hebben, zullen met de dwaze maagden voor eeuwig buiten gesloten worden, want de olie des Geestes kan alleen maar gegoten worden in een leeg en een verdoemelijk vat, hoewel gewassen en gereinigd door het bloed van Christus.

De dwaze maagden deden de Wet teniet, hoewel zij meenden die te doen. Dat zijn nu de ware antinomianen, namelijk die de absoluutheid van de Wet afzwakken met het Evangelie in de mond. Degenen die nog nooit het vonnis der Wet gebillijkt en aanvaard hebben, geloven niet dat God rechtvaardig is en openbaren zich als rasechte antinomianen. Antinomianen doen de Wet teniet. Welnu, al degenen die de Wet ter hand nemen om die te doen, doen de Wet teniet, want de Wet laat zich niet beetnemen door rijke jongelingen die met al hun goede bedoelingen blaken van vijandschap tegen het vonnis der Wet.

Bijkans heel de gereformeerde gezindte vergriipt zich aan de Wet, om die te doen, maar als de Wet Wét wordt, is de Wet niet meer dan een bloedwreker. Als de Wet inkomt, ga je met al je rijke jongelingsvroomheid overboord. Dan word je goddeloos en radeloos. Dan is er geen ontkomen meer aan. *"k Wou vluchten, maar ik kon nergens heen, zodat de dood voorhanden scheen. Daar alle hoop mij gans ontviel, daar niemand zorgde voor mijn ziel. Maar, o wonder, daar heeft God mijn pad gekend."*

"Want Christus...!"

Ja, dat is de bevinding der heiligen. Dat kennen zij allemaal, naar de mate die God goeddunkt. Christus houdt er dode honden,

grote beesten en schurftige schapen op na en als u dat te min vindt, hebt u geen kennis aan Christus, want Hij eet met hoeren en tollenaars.

U zegt: Maar dat wordt na ontvangen genade toch wel beter?

Dat heb ik ook weleens gedacht, maar het is een illusie gebleken. Hoewel de kracht der zonde de Wet is, is de prikkel des doods eruit, maar ik heb in mezelf nog nooit enige 'vroomheid' kunnen waarnemen, waarmee God iets kan. Het komt allemaal van Zijn kant! *"Alle goede gave, en alle volmaakte gifte is van boven, van den Vader der lichten afkomende, bij Welken geen verandering is, of schaduw van omkering", Jak. 1:17.*

Welnu, als het dan alleen en uitsluitend van Zijn kant komt, wat moet ik dan nog meebrengen? Heiligheid? Bekering? Goede werken? Van dié godsdienst versta ik niets en ik wil het ook niet. Ik moet het van soevereine genade alléén hebben. Als Christus mijn Weg niet is, heb ik maar één weg, namelijk de brede weg des verderfs. Als Christus mijn Waarheid niet is, blijft er enkel leugen en hels bedrog over. Als Christus mijn Leven niet is, is dood en verderf het mijne. Als Christus mijn Liefde niet is, ben ik nog hatelijker dan de duivel. Wég met alle liefde die zich boven de liefde van Christus verheft. Wég met alle godzaligheid, die concurreert met de wandel van Christus! Naar de hel met alle vroomheid, buiten de vroomheid van Christus. Naar de hel met alle goede werken, buiten de goede werken van en in Christus! Ik schrijf de dood op alle geloof, buiten het geloof van Christus. Ik schrijf de dood op alle namen, buiten de Naam van de Vader, de Naam van de Zoon en de Naam van de Heilige Geest. Ik schrijf de dood op alle wegen, buiten de Weg, Christus. Ik schrijf de dood op alle waarheden, buiten het vleesgeworden Woord, Christus. Ik schrijf de dood op alle leven, buiten het Leven, Christus.

"Want Christus, als wij nog krachteloos waren, is te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven."

Hij heeft de pers alléén getreden en niemand van de volkeren was met Hem. *"De buit van 't overwonnen land viel zelfs de vrouwen in de hand, schoon niet mee uitgetogen."*

Dezulken verschaft Hij weleens een plaatsje aan Zijn gezegende voeten, *"om den treurigen Sions te beschikken dat hun gegeven worde sieraad voor as, vreugdeolie voor treurigheid, het gewaad des lofs voor een benauwden geest; opdat zij genaamd worden eikenbomen der gerechtigheid, een planting des HEE-REN, opdat Hij verheerlijkt worde", Jes. 61:3.*

U zegt: En dan? Van beter naar best?

Nee, van kracht tot kracht en mijn Kracht is Christus, want als ik zwak ben, ben ik machtig in Hem, die mijn Leven is. *"En Hij*

heeft tot mij gezegd: Mijn genade is u genoeg; want Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht. Zo zal ik dan veel liever roemen in mijn zwakheden, opdat de kracht van Christus in mij wone", 2 Kor. 12:9.

Volk van God, ik kan niet meer; **Hij kan!** Ik wil niet meer; **Hij wil en zál** in nood, zelfs bij het naderen van de dood, volkomen uitkomst geven. Het willen is wel bij mij, maar het goede te doen, vind ik niet. Het hoeft ook niet en het mag ook niet, want er is er maar Eén goed, namelijk God. Hij houdt getrouw Zijn Woord en laat niet varen de werken Zijner handen.

"Zalig hij, die in dit leven, Jakobs God ter Hulpe heeft. Hij die door de nood gedreven, Zich tot Hem om troost begeeft. Die zijn hoop in 't hach'lijkst lot, vestigt op de Heer' zijn God."

Of wilt u die God nog met een handvol godsdienst bedriegen? Of met uw goede werken paaieren? Of met uw bidden bewegen? Of met uw kerkgang imponeren? Vervloekt is de man, die vlees tot zijn arm stelt en de vruchten houdt voor de Boom. Christus is mijn Levensboom. Zonder Hem kan ik niets doen. Ach, was het altijd maar inleving, dan zou er ook geen benauwdheid meer zijn. Maar de weg naar de hemel gaat door de onmogelijkheid, door de hel van mijn bestaan, en toch, op die weg zal de dwaas zich niet aan één steen stoten, want Hij is de Weg. Hij leidt Zijn volk door de woestijn van het leven, naar het nieuwe Jeruzalem, naar 't erfgoed hierboven, naar 't Vaderlijk huis.

Volk des Heeren, dan moet je de vriendendood, de kerkdood en de domineesdood sterven, want God duldt geen mededingers. Hij is een jaloers God op Zijn eer. Vrienden vallen af, kerken scheuren uiteen, maar die de wil van God doet, blijft tot in der eeuwigheid. Die in Hem gelooft zal leven, al ware hij ook gestorven. Hoe hoog de nood der Kerk ook mag gaan, Hij zal Zijns vijands kop verslaan, zijn harige schedel vellen.

Volk van God, we leven in verscheurde tijden. De kerkpolitiek viert hoogtij, maar God zal de wijsheid der wijzen doen vergaan! Hij zal naar Zijn schapen vragen en ze opzoeken. Het zwaard van Gods gerechtigheid is ontwaakt tegen de Herder der schapen en daarom zal Hij Zijn hand tot de kleinen wenden, tot de vreemdelingen in de verstrooiing. Hij zal Zijn Kerk geen wezen laten, want Hij komt weder tot haar. Voor Hem was geen plaats in de herberg, en voor Zijn ware kinderen ook niet. *"En ook allen, die godzaliglijk willen leven in Christus Jezus, die zullen vervolgd worden", 2 Tim. 3:12.*

Er wordt veel óver de bevinding gepreekt, maar weinig bevin-ding gepreekt. Voelt u het verschil?

Simon de tovenaars geloofde zelf ook, maar de man wist niet

wat de ware bevinding was. Om die reden wilde hij de gave des Geestes kopen voor geld. Velen willen de gave des Geestes kopen door studie en geleerdheid. Universitaire hersenstudie heeft uiteindelijk de kerkelijke verdeeldheid en scheuringen in de hand gewerkt. Het SoW-proces is daar een duidelijk bewijs van. De geleerdheid brengt velen tot razernij. Je wordt er echt niet wijzer van om bijv. de 'christologie' van Berkouwer of de 'embryologie' van Comrie door te spitten. Daar bereik je niets mee, dan alleen een zeepbel vol verstandskennis, waarmee je verloren ziel niet geholpen is. De ware bevinding komt voort uit de gemeenschap met Christus door de Heilige Geest. Er gaat aan de kennis van Christus wel een noodzakelijke (wettische) bevinding vooraf, maar daarmee is je ziel niet gered. Een vis aan de haak is nog geen vis op het droge. De haak kan losschieten en dan keert de vis onveranderd terug in zijn element. Een vis eenmaal op het droge moet sterven. Zo is het ook geestelijk. We kunnen weleens overtuigd worden van de realiteit van ons Gode vijandige bestaan, maar dat kan weer overgaan. Overtuiging is nog geen overbuiing. Als we in het net van het Evangelie gevangen worden, komen alleen de grote vissen in aanmerking. Al het ondermaatse glipt door de mazen weer in het water der zonde. De vissen die niet door de mazen kunnen ontsnappen, zijn de grote vissen (verloren zondaren) en die zullen aan land getrokken worden. Eenmaal aan land is het zwemmen in de zonde voorgoed verleden tijd, want Gods volk kan wel in de zonde vallen, maar er niet meer in leven. Om niet meer in de zonde te leven, moeten we aan de Wet gestorven zijn. Hoe sterven we aan de Wet? Door met Christus te sterven. Aan de Wet sterven is dus met Christus sterven en aan de zonde sterven.

Christus is niet alleen vóór de goddelozen gestorven, zij zijn ook mét Hem gestorven. *"Indien wij nu met Christus gestorven zijn, zo geloven wij, dat wij ook met Hem zullen leven"*, Rom. 6:8.

Indien wij niet met Hem gestorven zijn, zo zullen wij ook niet met Hem leven. Sterven met Christus is dus noodzakelijk om met Hem te kunnen leven. Sterven is het kenmerk voor het geestelijke leven, niet het geloof (ja ook), maar hele massa's 'geloven', maar de enkeling sterft met Christus. Hele massa's geloven in Jezus, maar er zijn er maar weinigen die met Hem gestorven zijn. Hoe komt het dat dit zo weinig gepreekt wordt, terwijl het (geestelijk) aan de Wet gestorven zijn, hét kenmerk is voor de ware bevinding? Och, de mens is een vijand van het graf en hij verkeert liever niet op het kerkhof. Nu is het kerkhof ook een plaats van bedrog, want als je de opschriften op de grafstenen moet geloven, kun je nauwelijks nog een verloren mens vinden. Er wordt ner-

gens zoveel gelogen als op rouwkaarten, op grafstenen en op rouwdiensten. De eeuwigheid zal wat dat betreft heel wat openbaren. De erfenis der heiligen ligt echter vast in de dood van Christus. Hoewel we met Hem gestorven zijn, is Zijn dood alleen de grond van onze zaligheid.

De bevinding der heiligen begint aan deze zijde van het graf en zal doorgaan tot in alle eeuwigheid. In de hemel zal het niet meer gaan over de bekeringsbevinding, of over een (afgezaagde) standenbevinding, maar over de lof van de Vader, de lof van het Lam en de lof van de Heilige Geest. Hoe groot is het goed dat weggelegd is voor degenen die God vrezen. Ze zullen de Koning zien in Zijn schoonheid en gedurig bij Hem zijn, in al hun noden angst en pijn. God zal alle tranen van hun ogen afwissen, want de Bruidegom heeft Zijn Bruid een bruiloft bereid, namelijk de bruiloft des Lams. Nog een verdrukking van tien dagen, en dan zal de Kerk éeuwig zingen van Zijn goedertierenheid.

De bevinding in Christus is altijd een aangevochten bevinding. Als God Zijn genade in ons leven verheerlijkt heeft, is dat een bestreden deel. De duivel heeft geen moeite met een dode, voorwerpelijke bevinding. Hij lacht in zijn vuistje om al die tegenwoordige standen- en toeleidende-weg-bevinding. Bekommernis buiten Christus vindt de duivel best. Daar heeft hij zelfs zijn hand in en menig slachtoffer is er al gevallen die aan zijn bekommernis al enig geestelijk leven heeft toegeschreven, al was het dan ook maar stiekem. Zodra een ziel onder het vonnis der Wet komt te liggen, is de duivel op zijn hoede. Tijdens de overtuigingsfase zal hij menig geruststellend woordje in de ziel fluisteren. En als het op de dood (van Christus) aangaat, zal hij tekeer gaan als een briesende leeuw. Dan zal hij de ziel godslasterlijke gedachten inwerpen, om hem tot wanhoop te brengen. Of hij zal trachten de ziel tot zonde te verleiden, want als de Wet inkomt, worden de zonden niet minder, maar meer! De duivel helpt daarbij een handje en schreeuwt de ziel toe dat het nu nooit meer kan. Brutaal als de duivel is, grijpt hij zijn prooi bij de haren en sleept de overtuigde ziel naar het eeuwige verderf.

Maar voor de poort der hel staat een Deurwachter! Hij heeft de sleutels der hel en des doods.

Hebt u er kennis aan, lezer? Of spreek ik Frans voor u? Dat Christus de sleutels der hel en des doods heeft, wordt voor de ziel in kwestie een eeuwig wonder. De duivel moet nog meewerken ten goede om de uitverkorenen als helwaardigen tot Christus te brengen. Dat ondervinden Gods kinderen niet één keer, maar steeds weer. De duivel is nooit op vakantie. Hij blijft altijd maar doorgaan, ook al weet hij dat hij het spel verloren heeft. Dan nóg

zal hij niet nalaten de Kerk te benauwen. Gods volk bevindt zich -aan deze zijde van het graf- op vijandelijk gebied. Dat ondervinden ze steeds weer, maar ze reizen wel op kosten van hun getrouwe Zaligmaker, want God in Christus sluiert en slaapt ook nooit. Dat worden ze gewaar in uren van zielsbenauwdheid en gevaar.

Ach, het is eigenlijk maar een veracht volkje in de ogen der braven, dat volk van God, want ze tellen niet mee. De godsdienst viert haar vierdagen, maar Gods volk zit in de eenzaamheid. En als ze uitgenodigd worden, verpesten ze de sfeer -volgens zeggen- want ze gaan altijd maar dwars tegen de draad van de generale opinie in. Weet u waarom? Ze verdragen de zonden niet alleen bij zichzelf, maar ook niet bij een ander. Daarom gaan ze doorgaans als een pest over de aarde. Die mensen hebben een walg aan zichzelf gekregen en gaan het liefst met 'wereldlingen' om, want die kunnen nog ruim bekeerd worden. Voor hoeren en tollenaars zie ik het ruim liggen, maar voor de huidige 'reformatische vroomheidsbeweging' zie ik het somber in. Zolang de heersende zoete-broodjes-prediking niet totaal verandert en de mens niet voor Gods rechterstoel gedaagd wordt, is er geen hoop op een hernieuwde Reformatie.

Het 'integere christendom' kan deze waarheid echter niet verdragen. Maar als alle mensen goed van je spreken, dan is er wezenlijk iets mis. De vijandschap uit de kerkelijke linkerflank kan ik nog wel plaatsen, maar de vijandschap uit de rechterflank is veel fanatieker en soms op het maffia-achtige af. De reformatische (kerk)media gaat hierin voorop en velen laten hun oren hangen naar het geblaat van de doctorale godsdienst, maar ze verdraaien de waarheid tot hun eigen verderf.

Maar mensen, u kunt het hard vinden, maar ik moet u toch ernstig waarschuwen! Er komt een dag van afrekening. We reizen allemaal naar de rechterstoel van Christus. Wat zal je lichaam en je ziel afgrijselijk verkrampen als je openbaar gemaakt zal worden als een vervolger van het levende Kind en gesteld zal worden aan de linkerkant van de Rechter van hemel en aarde.

Alles wat Gods volk aan vijandschap en verdrukking moet ondervinden, zal echter allemaal moeten medewerken ten goede. Aan de woorden van Christus: *"Gij zult van allen gehaat worden"*, heeft het naamchristendom geen kennis, maar het is het pad van de Koning. Hoe meer sterfwegen, hoe vruchtbaarder in Christus en hoe onvruchtbaarder in eigen oog en voor eigen waarneming. Hoeveel keer zullen Gods kinderen het in de eenzaamheid niet uitroepen: *"Ik ben een dorre boom, voor de mesthoop bekwaam."* Dat is vruchtbaar, want als het zaad in de aarde niet valt en sterft, brengt het geen vrucht voort. Dat Gods volk ook meestentijds

dwars tegen Gods wegen is, is voor God geen verrassing. Hij weet wel wat van Zijn maaksel is te wachten, hoe zwak wij zijn, hoe klein van moed en krachten; ja, dat wij stof van jongsaf zijn geweest. De ware bevinding brengt dikwijls ook veel eenzaamheid met zich mee, maar de eenzaamheid is de beste tijd voor gemeenschapsoefeningen met Christus.

Er kan echter ook een zodanige duisternis over je ziel hangen, waarbij de Egyptische duisternis vergeleken nog zonneshijn is. O, dan hoor ik de lévenden zuchten: *“De Heere heeft mij verlaten en de Heere heeft mij vergeten.”* Ja, en dan wordt het weer zo'n eeuwig Godswonder, mensen, als Hij weer nieuwelings van je blijkt af te weten. Als Hij de Onveranderlijke blijkt te zijn, als Hij de Getrouwe is, Die Zichzelf niet verloochenen kan. Maar het moet (gedurig) beleefd worden, anders weet je nergens van!

Ik weet niet of u er kennis aan hebt, maar een oud kind van God zei eens: “Je val erkennen in de aanvaarding van je vonnis, is nog wat anders dan je val inleven.” Ik kan haar een weinig verstaan, want dat de dagen der duisternis velen zijn, heb ik altijd wel toegestemd, maar beleven is nog een ander ding. Bij een schier onafgebroken duisternis komt de oude mens weer openbaar in al zijn verschrikkingen. Daar merken de omstanders wel niet veel van, maar je wordt jezelf wel gewaar als een hellemonster die niet van genade alleen wil leven. En als dan nieuwelings blijkt dat Hij gisteren en heden Dezelfde is, scheurt je hart in stukken vanwege Zijn hemelhoge goedheid en aanbiddelijke verbondstrouw. God zal Zijn Waarheid nimmer krenken, maar eeuwig Zijn verbond gedenken. Zalig hij, die in dit leven, Jakobs God ter Hulp heeft, want Hij doet alles of niets. Hij doet het geheel, of in het geheel niet, want het is, door U, door U alleen, om het eeuwige welbehagen. Amen.

7. IKABOD

DE (SoW)GEVOLGEN VAN EEN KERKELIJKE 'ELI-GEEST'

Toen de vrouw van Pinehas -zoon van Eli- in haar stervensuur een zoon baarde, noemde zij hem 'Ikabod', dat is: 'De eer is weggevoerd'. Die naam was geen willekeurige naam, maar was gereguleerd aan de wegvoering van de ark des Heeren uit de Tabernakel naar het Filistijnse land.

We willen wat fragmenten uit deze geschiedenis overdenken, in het licht van de turbulente kerkelijke (SoW) ontwikkelingen. De eerste tekst van onze overdenking is uit 1 Samuël 4:21, waar wij lezen: *"En zij noemde het jongskens Ikabod, zeggende: De eer is weggevoerd uit Israëel! Omdat de ark Gods gevangelijk weggevoerd was, en om haars schoonvaders en haars mans wil."*

Met de hulp des Heeren wensen wij u te bepalen bij vier gedachten van overdenking:

- 1. De sprake Gods door een kind Gods**
- 2. De sprake Gods omtrent SoW**
- 3. De sprake Gods in Dagon's tempel**
- 4. De sprake Gods onder de Filistijnen**
- 5. De sprake Gods onder de Beth-Semieten**

1. DE SPRAKE GODS DOOR EEN KIND GODS

Een bekend gezegde luidt: *"Uw spraak maakt u openbaar!"* De taal die we spreken maakt ons land van herkomst openbaar. Het kan echter gecompliceerd liggen. We kunnen dezelfde taal spreken, maar een verschillend accent hebben. Je hebt mensen met een Veluws accent, met een Fries accent of met een Zeeuws accent. Het kan echter ook plaatselijk verschillen. Iemand uit Oldebroek heeft duidelijk een ander dialect dan iemand uit Garderen en zo kan ik doorgaan.

U begrijpt, ik wil naar mijn onderwerp toe, dus zal ik een bijbels voorbeeld gebruiken. De Efraïmieten hadden een ander dialect dan de Gileadieten. Ten tijde van de richter Jeftha was de stam van Efraïm in opstand tegen de Gileadieten en stredden tegen hen. Toen zij het onderspit delfden, probeerden zij via de veren van de Jordaan de strijd te ontvluchten om weer veilig in hun land

te komen. De Gileadieten die de veren op de Efraïmieten veroverd hadden, onderzochten de vluchtelingen op hun afkomst. Eerst moesten ze antwoord geven op de vraag of zij Efraïmieten waren. Toen dat werd ontkend, werd hen gevraagd het woord 'Schibbolet' uit te spreken. Door hun spraakgebrek en afwijkend dialect konden zij dat woord niet zuiver uitspreken en zeiden: "Sibbolet" en vielen daarmee door de mand. Toen kwam er iets van Gods verbondswraak openbaar, want toen al die opstandige Efraïmieten door hun spraak openbaar kwamen, werden hun kelen doorsneden en aan de roofvogels prijs gegeven. Zo stierven zij een vreselijke dood.¹⁰

Aan de veren van de Jordaan werd er dus op het scherpst van de snede gesepareerd. Weet u waarom er in onze dagen zo'n nameloze verwarring heerst over de heilstoe-eigening? Omdat de ware separatie ontbreekt. Je kunt nooit de waarheid recht verkondigen zonder de dwalingen aan de kaak te stellen en die te ontmaskeren. Je kunt nooit zielen bijbels bakeren, zonder het geestelijke onderscheid aan de dag te leggen tussen 'Schibbolet en Sibbolet.'

De ware separatie geschiedt altijd op de grens van leven of dood, op genade of ongenade. Dat zien we duidelijk in het u voorgestelde voorbeeld uit de tijd van Jeftha bevestigd. De Efraïmieten hadden wel de gedaante van godzaligheid, om zo te zeggen, maar de kracht ervan loochenden zij. Zij lieten Jeftha namelijk in de steek in zijn strijd tegen de vijand, terwijl zij wel aanspraak maakte op de overwonnen buit. Er ontstond een stammenstrijd, waarbij de Efraïmieten het onderspit moesten delven. Zij probeerde via de veren van de Jordaan naar hun land te vluchten, maar hun spraak (hun dialect) maakte hen echter openbaar. Ze konden 'Schibbolet' niet goed uitspreken, want zij zeiden 'Sibbolet'.

U ziet, 'schijn en zijn' kunnen veel op elkaar lijken, maar het onderscheid is wel zo groot, als de hel van de hemel verschilt.

De Amerikaanse opwekkingsprediker, Jonathan Edwards, heeft eens een preek gehouden over het ware kinschap. Zijn tekst was uit Jakobus 2:19: **"Gij gelooft, dat God een enig God is; gij doet wel; de duivelen geloven het ook, en zij sidderen."**

In deze preek tekent dominee Edwards het onderscheid tussen de ware genade en de bevinding van de duivelen. Deze preek heb ik onlangs uitgegeven, met als titel: *"How to know if you are a real Christian?"* De ondertitel luidt: *"True grace distinguished from the experience of devils."* Ik zou zeggen: Tolle lege! Lees dan ook de

¹⁰ U kunt deze gebeurtenis lezen in het boek over het leven van Jeftha: 'VAN BANDELING TOT VELDMAARSCHALK' ISBN 90-76100-42-X.

preek van ds. Edwards: *"Sinners in the hands of an angry God!"* die het begin inluidde van een grote opwekking!

De separatie die ds. Edwards in zijn prediking aan de dag legde, zijn we bijna volledig kwijt in onze dagen. We leven in een tijd van een humanitaire Evangelie-verkondiging. Dat is een Evangelie naar de mens, maar daar is niets van God bij (Gal. 1:8-9). Juist onder een afsnijdende en ontblotende separatie, beliefte de Heilige Geest -ten tijde van ds. Edwards- één der grootste opwekkingen aller tijden in het leven te roepen. Hetzelfde zien we bij ds. George Whitefield. Deze Godsgezanten hebben echt niet alleen het Evangelie gepredikt, zoals sommige oudvadersprekers in hun citaatboeken suggereren. Juist doordat genoemde opwekkingspredikers de absolute van de Wet, in al haar verschrikkingen voorstelden, werden de mensen overtuigd van zonde, gerechtigheid en oordeel en de Heere wrocht mede, want toen viel genade vrij in de harten van duizenden.

Iemand die de twee door mij uitgegeven preken van ds. Edwards ontvangen had, zei: "Sluiten we met dit soort preken de deur niet voor mensen?"

Ik zei: "Even afgezien van het feit dat we de deur reeds gesloten hebben sinds Genesis 3, geloof je niet eens dat de Bijbel waar is, terwijl de duivelen Gods Woord wél voor waarachtig houden!" Bovendien opende God de deur van duizenden zondaarsharten op de preken van ds. Edwards.

U ziet, die man gaf zich wel heel erg bloot! Zijn spraak maakte hem openbaar! Hij zei eigenlijk: "Sibbolet", maar het is en blijft Schibbolet!

Het gaat dus om de volle raad Gods in de prediking, om Wet en Evangelie! Dus niet een Wetsprediking waardoor de mens aan het werk gezet wordt met dit doen en dat nalaten, of met een waarschuwend vingertje betutteld wordt, maar dat de Wet als Wet gepreekt wordt, waardoor de mens zijn absolute doodsvonnissen, zijn schuld- en arrestbrief krijgt thuisbezorgd! Waar hoor je dat nog?

Een aanbod van genade zonder de afsnijdende bediening der Wet is een halve waarheid en een halve waarheid is een hele leugen. Door een eenzijdige heilsverkondiging worden de mensen bedrogen voor de eeuwigheid, want als dan de verdrukkingen komen, worden dezulken terstond geërgerd en blijken geen geloof te hebben, omdat hun schip de bijbelse diepgang mist en het gestrooide zaad geen wortel blijkt te hebben, omdat het niet in de goede (weltoebereide) aarde was gevallen.

Maar als predikanten het vertikken de ware separatie toe te passen in de prediking, zal God hen een kracht der dwaling zenden. Nu, dat oordeel is hard bezig zich te voltrekken.

Ik zie 'Samen-op-Weg' als een gevolg van een grove nalatigheid in de prediking. 'De bezwaarden' kunnen echter niet buiten de schuld omwerken. We zullen de schuld moeten mijnen en het voor de kroonrechten van Christus opnemen, zonder enige bijbedoelingen! ¹¹

Dat hele Samen-op-Weg proces moest doorgaan en een ieder moet nu maar openbaar komen. Het gaat God om Zijn eer en dan begint het oordeel bij het huis Gods. De schuld van dit alles ligt niet in de eerste plaats bij de Hervormde Synode, maar bij Gods volk!

Weet u wat de vrouw van Pinehas op haar kraamsterfbed kreeg in te leven en te eigenen? De schuld van de kerk. Zij noemde de tabernákel (de planting Gods) geen Ikabod, maar haar eigen vlees, haar eigen zoon! Haar spraak maakte haar kindschap openbaar, want *"zij noemde het jongskén Ikabod, zeggende: De eer is weggevoerd uit Israel! Omdat de ark Gods gevankelijk weggevoerd was, en om haars schoonvaders en haars mans wil"*, 1 Sam. 4:21.

"Hoe heet je, mijn jongen?"

"IKABOD, de eer is weggevoerd!"

Mooie naam! Maar ik zou mijn kinderen met zo'n naam de wereld niet insturen. U wel? Die vrouw wel, want zij eigende de schuld dat de ark was weggevoerd. "Heere, het is mijn schuld, want die goddeloze Pinehas is mijn man. Mijn zij de misdaad!"

Abigaïl, de vrouw van de goddeloze Nabal, had er ook iets van geleerd, toen zij de schuld van haar man op zich nam en voor David beleed: *"Mijn zij de misdaad!"* 1 Sam. 25:24.

U zegt: Maar praatten die godzalige vrouwen dan de goddeloze praktijken van hun mannen goed?

Heel niet, heel niet, want Abigaïl noemde haar man **een Belialsman!**

Abigaïl had nog iets schoons! Zij geloofde bij God vandaan dat David de oorlogen des Heeren voerde. Zij nam het op voor de kroonrechten van David, de gezalfde des Heeren. Dat mens gooidde het niet op een akkoordje met haar (belials)man, ten koste van de kroonrechten van David, nee, zij eigende de schuld, omwille van de ere Gods.

Het feit dat de schuld bij Gods volk ligt, moet zij daarom opgaan in het SoW-verband? **GODDELOOS!**

Die dat doen, breken met de Kerk der Reformatie! SoW is een valse kerk en bovendien een afscheiding. Zullen wij naar de hoer

¹¹ Lees: "GAAT UIT VAN HAAR MIJN VOLK" - 'SOW, een synagoge des satans' ISBN 90-76100-64-0.

van Rome terugkeren? Dat nooit! Dan toch zéker niet naar een kerk die nog erger is, vanwege haar godslasterlijke, dubbelzinnige en tegensprekende belijdenissen! Als schuld werkelijk schuld wordt, gaan we de misdaad mijnen en het opnemen voor de ere Gods. Dat gaat altijd samen en zo niet, is al dat praten over schuld niet meer dan eigengerechtigheid.

Als schuld werkelijk schuld wordt voor het heilig Aangezicht des Heeren, keert de Afscheiding terug naar af en vallen de broeders van hetzelfde kruis elkaar in het hart, niet vanwege de hartverscheurende gevolgen die de breuk van Jozef heeft veroorzaakt, maar vanwege eigen schuld, ontrouw, geschonden deugden en eer des Heeren!

Elke afscheiding heeft al zoveel ellende in de wereld gebracht en omdat we allerwegen over de breuk heen leven, maken we ons -als verbondsnatie- rijp voor Gods verbondswraak.

SoW lost de gemaakte afscheidings- en doleantiebreuken niet op. Integendeel, de breuken vermenigvuldigen in het kwadraat, en de wil om terug te keren naar de oude paden ontbreekt.

2. DE SPRAKE GODS OMTRENT SoW

Op 12 december 2003 besloot de PKN-trio-synode tot een definitieve fusie van de Hervormde, de Gereformeerde en de Lutherse kerken. De Heere heeft een twist met Zijn volk. Wij hebben God op het hoogst misdaan, niemand uitgezonderd. Ik kan me daarom nergens en boven niemand verheffen, maar meeheulen met de PKN oecumene, is verraad!

Laat er geen twijfel over bestaan: SoW betekent een breuk met het nationale verbond GOD-NEDERLAND-ORANJE. Prins Willen van Oranje, de vader des Vaderlands, heeft immers een vast verbond gemaakt met de Potentaat der potentaten. Velen beseffen niet dat de NHK niet een kerk **in** Nederland is, maar samenvalt met onze gedoopte natie, op grond van het nationale verbond. Elke Nederlander, of hij/zij nu kerkelijk, afgescheiden, rooms, liberaal of atheïst is, is een onderdaan van het koninkrijk der Nederlanden en staat derhalve onder het gezag van hare majesteit de koningin, die regeert bij de gratie Gods. Het gezag van hare majesteit is dus een bijbels gezag en daarom kan zij nooit legitiem meegaan met SoW, want daarmee maakt zij een scheiding tussen kerk en staat.

De breuk is reeds gemaakt en het was voor de 'vaderlandsgetrouwen' wel een bijzonder opmerkelijk teken van de Goddelijke voorzienigheid dat de koningin GEEN HOOFDDEKSEL droeg tijdens het 'SoW-festijn' die zij met kardinaal Simones -een afgevaardigde van Rome- bijwoonde. Daarmee beled zij -bewust of

onbewust- niet meer te willen regeren bij de gratie van een Drie-Enig God en in te stemmen met de breuk tussen kerk en staat, die op 12 december 2003 een feit werd.

Als de koningin zich per 1 Mei 2004 laat overschrijven naar het PKN-verband, moet zij buigen voor de dictatoriale afgoden van Vrijheid, Gelijkheid en Broederschap, waarin de elkaar tegensprekende belijdenissen gelijke rechten hebben en Gods Woord van haar unieke Autoriteit is beroofd. Als het SoW-verraad per 1 Mei gelegaliseerd wordt, regeert de koningin niet meer bij de gratie Gods, want dan is haar hervormde belijdenis, privé-terrein geworden, omdat de kerk aan de willekeur en de gratie van mensen is overgeleverd.

Per 1 Mei 2004 zijn dus de goddelijke SOLA'S gedoemd niet meer dan privé-terrein te zijn. De SoW-kerk is geen staatskerk, maar komt in het rijtje te staan van één van de vele kerken die Nederland rijk/arm is. De PKN staat qua kerkinstituut gelijk met de Remonstrantse Broederschap, de Afscheiding, de Pinkstergemeenten, de Zevendedags-Adventisten, en noem maar op. Bovendien is de SoW een valse kerk!

Als de NHK opgeheven wordt, is de staatskerk weg, en is het Nederlandse volk zonder ziel, zonder gezag, zonder (nationaal) verbond en aan een heidens moralisme overgeleverd.

SoW is niet meer dan een politieke giffabriek die de geest van de revolutie inluidt en afrekent met de christelijke leerstukken, met inperking van de hervormde belijdenisgeschriften op alle fronten en inbeslagneming van haar bijbelse uniciteit.

Hervormde, gereformeerde en lutherse kerkleden, die met de PKN meegaan, zullen allen hun eigen kerkelijke identiteit verliezen, om de eenvoudige reden dat zij per 1 Mei lid geworden zijn van de nieuwe PKN-kerk. Dus van 'Hervormd blijven' is geen sprake meer, juridisch niet en ook praktisch niet. Zowel de PKN-kerkorde als haar belijdenis is duidelijk een andere als die van de Hervormde kerk, terwijl de NHK tot op de dag van vandaag de wettige vertegenwoordiger is van de kerk der Reformatie.

Omdat de NHK per 1 Mei 2004 is opgeheven, kunnen ook 'de bezwaarden' niet hervormd blijven in de vorm van een Hervormd lidmaatschap. Degenen die niet meegaan met de PKN, zijn gedoemd een 'wezenkerk' te zijn, die geen moeder meer heeft op aarde, althans op dit ogenblik, alhoewel de leden van de Algemeen Christelijke Kerk (Art. 27 NGB) nooit uit de handen van hun hemelse Vader gerukt kunnen worden. Bovendien heeft Christus de Zijnen beloofd: *"Ik zal u geen wezen laten; Ik kom weder tot u!" Joh. 14:18.*

Als we geen levend lidmaat zijn van de Kerk met een hoofd-

letter, dus van de vergadering der ware christgelovigen, zijn we in het geheel geen kerk! Hoewel er geen zuivere kerk op aarde bestaat, behoren alleen diégenen tot de Kerk (Grieks=Kuriaké=die uit de wereld geroepen zijn) die uit de duisternis geroepen zijn tot Gods wonderbaar licht in Christus door het ware zaligmakende geloof. Er bestaat dus maar één Kerk, namelijk die van de ware christgelovigen. Voordat degenen die ons beschuldigen een zuivere kerk te zoeken, die wij echter niet zoeken(!) mogen zij eerst de Artikels 27-29 van de NGB weleens grondig lezen! Er is (krachtens haar Verbondshoofd) maar één zuivere Kerk, namelijk die van de ware christgelovigen en die Kerk is niet gebonden aan tijd noch plaatsen, noch personen, maar over de hele wereld verspreid en verstrooid.

De kerk der Reformatie was daarom niet 'de nieuwe kerk'. Dat was met de leer wel het geval, want 'de nije leer' was de nieuwe leer, zoals die in Gods Woord is geopenbaard. Tijdens de Reformatie is het altaar uit de kerk gehaald en er is een preekstoel voor in de plaats gezet. Dat was Gods Eigen werk! De Afscheiding heeft een kerk naast de Kerk gesticht en heeft gebroken met de kerk der vaders, zoals dat ook met de doleantie (1889) het geval is geweest, onder leiding van dr. A. Kuyper. Hetzelfde geldt voor SoW.

Met SoW worden de gemaakte breuken namelijk niet geheeld, maar voortgezet. De kerk staat of valt immers met haar fundament. SoW staat niet op het fundament van de leer van de apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus de uiterste Hoeksteen is en is daarom geen kerk. Met de ark onder haar dak was de tempel van Dagon nog geen tempel des Heeren; integendeel, de tempel van Dagon bleef een afgodstempel.

Zo is het ook met de PKN. De PKN vertegenwoordigt niet kerk der Reformatie, ook niet als Gods Woord en de Drie Formulieren van Enigheid er gedoogd(!) worden, om de eenvoudige reden dat het fundament van de leer van de apostelen en profeten niet het fundament uitmaakt van de PKN. De PKN is een huis dat tegen zichzelf verdeeld is en een huis dat tegen zichzelf verdeeld is, zal niet bestaan! Echter, degene die de wil van God doet, namelijk te blijven in de leer van Christus door het ware geloof, blijft in der eeuwigheid.

Sommigen beweren dat de PKN ondanks haar ongereformeerde karakter de wettige vertegenwoordiger is van de volkskerk in Nederland. Dat is een reeds achterhaalde illusie!

Hoewel Nederland een verbondsnatie is en elke Nederlander (afgescheiden en/of liberaal) tot de NHK behoort, is de PKN een totaal nieuwe kerk, met een nieuwe grondslag. ELKE NIEUWE

KERK IS EEN AFSCHIEDING VAN DE PLANTING GODS, dus ook de PKN!

De NHK is echter nooit een nieuwe kerk geweest, maar is de gezuiverde roomse kerk! Beeldenstorm, altaren eruit, preekstoelen erin, bekeerde en van God geleerde/geroepen predikers erop. Dat was de Reformatie: Geen nieuwe kerk, maar een nieuwe (nije) leer. De PKN daarentegen is een nieuwe kerk en heeft bovendien een valse (kerk)leer.

Als wij Gode meer gehoorzaam willen zijn dan ambtelijke besluiten, kunnen wij om die reden geen deel uitmaken van de antichristelijke PKN-kerk. Erin preken (naar Schrift en belijdenis op uitnodiging) is geen bezwaar, (hoewel dat in de meeste gevallen wellicht zal resulteren in 'intrede en afscheid' tegelijk) maar er deel van uitmaken is God verzoeken, verraad aan de kerk der vaderen en een verbreking van het nationale verbond God-Nederland-Oranje.

Nu zeggen sommigen 'meegenomen' te worden in de PKN krachtens een ambtelijke besluitvorming, maar je eigen mee (beet) laten nemen in een nieuwe (afgescheiden!) kerk, is niets anders dan je Hervormde identiteit prijsgeven! Bovendien, is duidelijk bewezen dat de PKN niet staat op 'de Petra' waarop Christus Zijn gemeente bouwt. Ik moet de eerste nog tegenkomen die durft te beweren dat God de Architect (dus ook het Fundament) is van de PKN. We kunnen dus met zekerheid zeggen dat de PKN de wettige vertegenwoordiger is van de Deformatie en niet van de Reformatie. De Vroege Kerk was reeds gebouwd op 'de Petra'. Wat is 'de Petra'? SV-Kanttekening: *"Dat is, steen of steenrots; namelijk op deze uwe belijdenis, die gij van Mij doet. Of, op Mij Dien gij beleden hebt. Want Christus is alleen het Fondament Zijner gemeente, (1 Kor. 3:11), hoewel ook Petrus en ook de andere apostelen ten aanzien van hunne leer, fondamente der gemeente kunnen genaamd worden, gelijk te zien is (Openb. 21:19)."*

Dat geldt overduidelijk niet voor de PKN. Dat de PKN een valse kerk is, hoeft niet meer met zoveel woorden bewezen te worden, want dat kan de wereld nog wel op haar klompen aanvoelen. We worden gedurig voor het dilemma geplaatst van 1 Koningen 18:21. Immers, de oorzaak en het fundament van de PKN liggen in Genesis 3, in onze diepe val. Christus bouwt Zijn Kerk echter niet op de breuk die wij geslagen hebben, maar op het fundament van de leer van de apostelen en profeten, waarvan Hij de uiterste Hoeksteen is, op grond van Zijn verbond! Op dat fundament is ook de Kerk der Reformatie gebouwd en dat fundament is nu **VERLATEN!**

Hoe lang hinkt gij op twee gedachten, NHK-volk en priesters? Zo de HEERE God is, volgt Hem na, en zo de PKN-baäl het is, volgt hem na! Als u met de PKN-baäl wilt participeren zult u uw pastorie en traktement mogen behouden en van de emerituskas verzekerd zijn, maar aangaande mij en mijn huis, wij zullen de Heere dienen met schuld, (als een IKABOD), omdat Hij ons eerst heeft liefgehad in Christus en ons uit louter genade nog bedienen zal met Rehoboth.

Commentaar op SoW-lezing van drs. P. Mourits

Hierbij wil ik ingaan op de lezing van dhr. P. Mourits te Ermelo, 5 maart 2004, die wordt ingeluid met: "Nu de PKN een feit wordt, hoe nu verder?" De lezing van dhr. Mourits is publiek ter inzage, dus volsta ik met dit commentaar. Hoewel ik het voor een groot deel inhoudelijk met de lezing eens ben, mis ik in heel het betoog van dhr. Mourits de schuld-vraag: "Heere, wat wilt GIJ dat we doen zullen?"

Dat de PKN een valse kerk is, hoeft niet zoveel betoog meer, want dat kan zelfs de wereld nog wel op haar klompen aanvoelen. De vraag is echter, wat moet onze houding zijn in dit hele gebeuren? Als schuld werkelijk schuld is, kan het niet bestaan dat we na 1 Mei over de voortzetting van de Hervormde Kerk praten. Niemand kan er omheen dat God de planting Gods heeft uitgerukt en als God uitrukt, wie zal dan planten of voortzetten? HIJ ALLEEN! Eli brak zijn nek vanwege de gemaakte schuld dat de ark weggevoerd was, de vrouw van Phinehas stierf in haar barensweeën en noemde haar zoon 'Ikabod', de eer is weggevoerd. Nu weet men blijkbaar al wat na 1 Mei te doen staat, maar dat is nog een groter oordeel dan het SoW-oordeel! Ligt men wel wakker over het feit dat de ere Gods in het geding is, ook in de houding t.o.v. degenen die met SoW meegaan? SoW betekent een breuk met het nationale verbond GOD-NEDERLAND-ORANJE. Dat koningin Beatrix geen hoed op had tijdens het SoW-festijn, was GODDELIJKE VOORZIENIGHEID, want de eer was weggevoerd, Ikabod!

Nu de PKN een feit is, geeft dhr. Mourits aan dat er drie interpretaties zijn, namelijk "Men is bedroefd...", en dat tot drie maal toe. Hier ontbreekt echter een fundamentele interpretatie, namelijk die van een heilige verontwaardiging t.a.v. het SoW-verraad, met betrekking tot de ere Gods. Ik bedoel: Waar is de Elia-houding t.o.v. de beroerder Israëls, Achab? Waar is de Paulus-houding (Gal. 1:8-9; Gal. 3:1) t.o.v. de Galatiërs? Waar is de Bogerman-houding t.o.v. de remonstranten?

Toen Stefanus voor het Sanhedrin stond, lees ik een geheel andere Geest dan de geest van dhr. Mourits, namelijk die van de Heilige Geest: "Gij hardnekkigen, en onbesnedenen van hart en oren; gij wederstaat altijd de Heilige Geest; gelijk uwe vaders [alzo] ook gij. Wien van de profeten hebben uwe vaders niet vervolgd? En zij hebben gedood degenen die tevoren verkondigd hebben de komst des Rechtvaardigen, van welken gijlieden nu verraders en moordenaars geworden zijt; gij, die de Wet ontvangen hebt door de bestelling der engelen, en hebt haar niet gehouden."

Ja, toen bersten hunne harten en knersten de tanden tegen hem. Die taal zijn we kwijt! We zijn de taal kwijt van de reformatoren en van de geloofshelden, op en onder de kansel. We missen het rechte geuzenbloed dat zich de zaak van de prins van Oranje aantrok in de Tachtigjarige Oorlog, want dat was GODS ZAAK!

T.a.v. de intentie van zijn lezing zegt dhr. Mourits niet de bedoeling te hebben om te gaan schimpen op de andere partij, maar uit het geheel van zijn lezing blijkt dat een politieke uitspraak te zijn. In de lezing van dhr. Mourits komt namelijk duidelijk naar voren dat we respect moeten opbrengen voor ambtsdragers die menen mee te moeten gaan met SoW. Die opvatting gaat echter lijnrecht tegen Gods Woord in! Als wij mensen in hun SoW-keuze respecteren moeten, geven we SoW recht van bestaan en dezulken het recht om dat toe doen. Die houding is een subtiele vorm van humanisme. Zelfs toen Petrus, een hooggeplaatste apostel, met de Joden veinsde in Antiochië, wederstond Paulus hem in zijn aangezicht en bestrafte hem, OMDAT DE WAARHEID VAN HET EVANGELIE IN HET GEDING WAS. Petrus veinsde namelijk met de Joden en bracht de heiden-christenen in diskrediet. Die houding van Paulus mis ik helaas bij drs. Mourits en ook bij de doorsnee Comitéleden. Als Paulus Petrus niet wederstaan had, was er toen al een kerkscheuring geweest.

Dhr. Mourits: "Niet de weg van de hardheid van oordeel. Niet de weg van het afdoen van personen die menen de weg naar de PKN te moeten gaan."

Paulus' houding t.o.v. Petrus heeft met hardheid of afdoen van personen niets te maken, wel? Dhr. Mourits -en velen met hem- willen 'geestelijk' zijn, maar als al dat 'geestelijke' ten koste gaat van de ere Gods, is het geestelijkheid zonder geloof en alles wat uit het geloof niet is, is zonde voor God. Het spijt me dit te moeten zeggen, maar ik kan er niet omheen. De meeste leraars laten het afweten om zich zodanig vrij te maken en doen het er zwijgen toe, maar God heeft meer pijlen op Zijn boog dan één!

Ten aanzien van valse leraars en een valse kerk, spreekt de Heilige Geest, bij monde van de apostel Paulus wel een geheel andere taal, namelijk: "Doch al ware het ook, dat wij, of een engel uit den hemel u een Evangelie verkondigde, buiten hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt. Gelijk wij te voren gezegd hebben, zo zeg ik ook nu wederom: Indien u iemand een Evangelie verkondigt, buiten hetgeen gij ontvangen hebt, die zij vervloekt!" Gal. 1:8-9.

De houding van dhr. Mourits is mij veel te horizontaal en te menselijk. Hij wil kerkelijke positie bepalen en anderen daarin sturen, maar Job zou zeggen: "De hand Gods heeft mij aangerakt." Die man kon zich niet meer roeren of bewegen, laat staan de Hervormde Kerk voortzetten, om het zo te zeggen. Dat is de ene kant, maar anderzijds mag er niet gezwegen worden. Ten tijde van het Schotse Covenant ging het niet om het behoud van een of ander kerkinstituut en het veilig stellen van traktementen, maar het ging de Schotse geloofshelden om de ere Gods en de kroonrechten van Christus. Dat koste wat! Nogmaals, dat mis ik in het betoog van dhr. Mourits en ook bij het Comité. Bovendien, als Mourits al lijnen uitstippelt om de gang van zaken na 1 Mei voor 'de bezwaarden' in

een bepaalde kerkelijke richting te sturen, gaat hij duidelijk buiten zijn boekje. Hij praat over een 'noodsynode' over het verkiezen van ambtsdragers, over nieuw te vormen gemeenten, enz. Neem me niet kwalijk, maar dat is buiten de schuld omwerken. Mourits' kerkelijke 'ideeën' zullen breuk op breuk te zien geven. God vraagt van ons geen nieuwe kerk te stichten noch om de oude voort te zetten. God vraagt om WAARACHTIGE BEKERING, om een HERNIEUWDE REFORMATIE, opdat DE LEER VAN DE RECHTVAARDIGING VAN DE GODDELOZE -de leer, waarmee de kerk staat of valt- weer compromisloos gepredikt zal worden. Dat die leer bijkans volledig zoek is in onze gelederen, daar hoor ik bijna niemand over. Dus geen noodsynoden en of dergelijke constructies, want daarmee wordt de breuk op het lichtst genezen, maar belijden(!) en belijden is lijden omwille van de ere Gods en de kroonrechten van Christus. Dat is in de geslagen bressen gaan staan, Wet en Evangelie preken in de huizen, schuren, evangelisaties en desnoods in het open veld. Dat kan een vruchtbare tijd voor de Kerke Gods betekenen, maar waar zijn de prins Mauritsen? Waar de Boanerges? Waar de Luthers? Waar de Bogermannen? Waar de Pedens? Waar de Rutherfords? Waar de John Knoxen? Waar de Whitefields? Waar de Edwards? Waar de Huntingtons? Waar de Kohlbrugges?

Ik wijs de van God geroepen en gezonden(!) predikers -voorzover ze er nog zijn- op hun dure plicht, zich te bekommeren over de verstrooide kudde van Christus(!) en hen het Woord Gods te preken, de volle raad Gods, die zo verduisterd is in onze dagen. Velen bekommeren zich alleen over een hersteld kerkverband, omdat zij niet wensen te gaan buiten de legerplaats Zijn smaadheid dragende, maar elke poging om te doen wat drs. Mourits in zijn lezing promoot, is tot mislukken gedoemd. Het gaat God om Zijn eer en Hij is niet verlegen om van mensenhanden gediend te worden, maar om te dienen! HIJ en HIJ alleen, zal Juda's steden herbouwen uit het stof. Aan de Kerk der Reformatie is geen vinger te pas gekomen, welnu, als God aan Zijn verbond zal gedenken -en Hij zal het doen- zal gerechtigheid gaan voor Zijn aangezicht. Het oordeel komt, mensen, het is al tastbaar, en er is een volk dat mag áánbidden. Al die schijnnederigheid om toch vooral de laagste plaats in te nemen, de hand op de mond te leggen, gaat ten koste van de ere Gods en daar is dan ook niets van God bij. In alle bescheidenheid: Zó heb ik het niet van de Heere geleerd. Het zij zo.

G.P.P. Burggraaf

PS. Op dit commentaar reageerde drs. Mourits nogal verbolgen en bediende zich van een stel laaghartige veronderstellingen.¹² *"Als Jesuchrun vet werd, zo sloeg hij achteruit"*, Deut. 32:15. Over ootmoed gesproken! Het was me echter niet om de persoon van drs. Mourits te doen, maar om zijn betoog. Ik heb echter niet mijn mening tegenover de zijne gesteld, maar die van Stefanus en Paulus, dus Gods Woord, en dat heeft hij niet

¹² Zie: www.sowinfo.nl

kunnen weerleggen. Dhr. Mourits zegt ook dat de PKN geen valse kerk is. Als dat zo zou zijn, moet je je wel sterk afvragen waar we ons dan al die tijd zo druk om gemaakt hebben en waarom Mourits dan niet gewoon met de PKN meegaat... Ook moet je je dan afvragen waarom Luther zich dan zo druk gemaakt heeft door zijn 95 Stellingen op de kerkdeur van de roomse 'SoW-site' te plaatsen. Hetgeen Mourits mij verwijt, namelijk de ootmoed te missen en zelfs niet schroomt om mijn staat aan te tasten, is mij niet vreemd. Het was ook Jozua niet vreemd toen de satan aan zijn rechterhand stond om hem te wederstaan (Zach. 3:1). De Heere heeft mij voorzgd: *"Gij zult van allen gehaat worden."* Ik heb alleen nooit kunnen denken dat de meeste haat uit de 'gereformeerd-bevindelijke kring' zou komen. Het zij zo! Christus werd geslagen in het huis van Zijn liefhebbers en een dienstknecht is nu eenmaal niet meerder dan zijn Heer!

God brengt dus eerst in de schuld, alvorens Hij aan Zijn verbond gaat gedenken. Die orde zal geen mens kunnen veranderen noch kunnen bewerken. Maar God zet Zijn volk in de schuld, opdat we de meerdere David onvoorwaardelijk te voet vallen en onze Nabals prijs geven.

En mensen, als het zo niet gaat, zal de ellende alleen maar groter worden. God werkt NOOIT buiten de schuld om. SoW is het gevolg van een kracht der dwaling, en gedoemd een synagoge des satans te zijn. En degenen die met SoW meegaan zijn niet te verontschuldigen, want zij maken deel uit van het geheel, branden hun handen aan de dure roeping der kerk en maken zich schuldig aan het bloed der martelaren.

Ach, wie is er eigenlijk wel te verontschuldigen? Ook als we niet meegaan met SoW, ontslaat ons dat van de gemaakte schuld niet. *"Wij hebben God op 't hoogst misdaan, wij zijn van 't heilspoor afgegaan, ja, wij en onze vaad'ren tevens! Verzuimend alle trouw en plicht. Vergramden God, de God des levens. Die zoveel wond'ren had verricht."*

Sommige predikanten beweren dat degenen die meegaan met de PKN goddeloos zijn en die niet meegaan zijn Gods volk. Dat is de taal van een farizeeër. Dat is zelfrechtvaardiging. Als we werkelijk de schuld gaan mijnen, persoonlijk en kerkelijk, krijgen we onszelf over voor de ere Gods. Dan gaat het niet meer over goed of slecht, rechts of links, dié mening of dié visie, maar dan ben ik er niet meer, dan hoef ik niet meer mee te tellen, dan blijft er maar één Naam over waarvoor alle knie zich zal buigen.

Weet u wie er werkelijk in de schuld kwam vanwege de hemelhoge pauselijke kerkschuld? Maarten Luther! Wat deed die man? Met een boekje in een hoekje zitten wenen? **MIS!** De paus naar zijn antichristelijke mond praten? **MIS!** Een Comité oprichten tot behoud van de oude moederkerk? **MIS!** Pamfletten verspreiden

onder een geselecteerd groepje? **MIS!** Medestanders zoeken? **MIS!** Zijn tegenstanders uit de weg gaan? **MIS!** In vrede uit elkaar gaan? **MIS!** Iedereen in zijn waarde laten? **MIS!** Zich beroepen op Comrie of Van der Groe? **MIS!** Mis, mis en nog eens mis! Wat deed die man dan? Beter gezegd, wat deed God door die man? Luther wilde geen nieuwe kerk stichten; hij nam het op voor de ere Gods! Door zijn getuigenis liet de Heere Zijn Woord gelden! Zijn Naam gelden, Zijn eer en leer gelden! Sola Scriptura, Sola Fide, Sola Gratia. "Hier sta ik, ik kan niet anders!" Amen.

Dominee Ledeboer is afgezet wegens getrouwheid aan Gods zaak. (Tussen haakjes: Het pleit niet voor de NHK-predikanten dat zij in de achterliggende jaren nog niet afgezet zijn, want er is nu meer mis in de NHK dan in Ledeboers dagen). Ds. Ledeboer heeft -evenals Luther en Kohlbrugge- nooit een nieuwe kerk willen en kunnen stichten, omdat hij van de Hervormde kerk, van de planting Gods, niet afkon!

Laten we één ding duidelijk stellen: de NHK is al lange tijd een riool, de slechtste kerk van Nederland en wellicht de slechtste wereldwijd, maar ik weet geen betere en er is ook geen betere. We moeten echter niet zozeer kijken wat dominee's doen of nage-laten hebben, maar vasthouden aan het fundament. Dan kunnen we er niet omheen dat de NHK nog steeds de wettige vertegenwoordiger is van de kerk der Reformatie. Als we dat loslaten, gaan we richting Kuyper. Als de opheffing van de NHK geen SoW-verraad is, moet ook Johan van Oldebarneveldt postuum in ere hersteld worden. Waanzinnige gedachte!

Het doel van de het landelijke Comité, om de Hervormde kerk voort te zetten d.m.v. een georganiseerd kerkverband, is buiten de schuld om werken. Elke nieuwe kerk is een afscheiding. De planting Gods is uitgerukt en dat kan het Comité niet ongedaan maken. De geschiedenis herhaalt zich. In het 'Van Oldebarneveldt-tijdperk' moesten de Contra-Remonstranten (de slijkgeuzen) het (kerk)veld ruimen voor de Remonstranten en in de schuren kerken, totdat prins Maurits ingreep en aan ds. Trigland bevel gaf de kerken te ontruimen om plaats te maken voor de vrije genadeleer. We moeten God bidden om een sterke arm, die de kerk der vaderen aan de PKN ontrukkt! Zoals Alva zijn 'fles' verloor, zo zal de PKN haar 'bril' verliezen! De bekering van Israël zal de Kerk weer uitzuiveren en doen herleven.

Ook moeten we 'het ingaan in het verbond' niet vermengen met het verbond zelf, want dan vervallen we tot het congregationalisme. Dat was niet de houding van onze Dordtse vaderen. Zij hebben de Remonstranten buiten de deur van Gods Tempel gezet, maar waar zijn nu de Bogermannen?

Anderen willen zich verbergen door te zeggen dat zij onder de oordelen moeten bukken, gelijk een Baruch. Maar ik vrees dat er velen onder dit 'mom' hun eigenbelang behartigen! Ten tijde van het Schotse Covenant ging het niet om het behoud van een of ander kerkinstituut en het veilig stellen van traktementen, maar het ging de Schotse geloofshelden om de ere Gods en de kroonrechten van Christus. Die houding mis ik bij het gros bezwaarden.

Elia moest Achab van Godswege de wacht aanzeggen, terwijl die paar honderd profeten die door Obadja gevoerd werden, zich schuilhielden. Elia stond er alleen voor -en hij had zich óók leren kennen als de grootste der zondaren- maar hij had aan al die wenende Baruch's NIETS! Elia had slechts één last, namelijk de ere Gods! Elia had ook niets met de mens Elia te maken. Die Elia-houding mis ik, zowel bij de bezwaarden als bij al die leraars die zogenaamd onder de oordelen willen bukken en meegaan met SoW. Als zij gelijk hebben, dan heeft Luther zich blijkbaar vergist, want dan had ook hij 'onder de oordelen moeten bukken' door de paus (de antichrist) te aanvaarden. Weerzinwekkend! Het eigenbelang viert hoogtij, maar de Heere zal ieders oogmerk wel aan de dag stellen. Job zegt: "Als goud zal ik uitkomen", en de Heere zegt: "Die Mij eren zal Ik eren, maar die Mij versmaden zullen licht geacht worden." Waar staan wij?

Omtrent de Afscheiding en SoW verwijs ik gaarne naar de profetische geschriften van **ds. L.G.C. Ledebouer** en die van **dr. H.F. Kohlbrugge**. Men leze vooral de brief van ds. Kohlbrugge aan ds. De Cock en dan zal u wel enigszins duidelijk worden hoe de kerkelijke vork -ook ten aanzien van de Afscheiding en SoW- in de steel zit, want er zijn ook predikanten die Kohlbrugge pro-PKN laten buikspreken. Om vooral niet in geheimen te spreken zal ik in het kort iets uit het leven van Kohlbrugge vertellen, waaruit zal blijken dat de geschiedenis ten aanzien van kerk en afscheiding zich herhaalt. Ach, mocht het toch eens naar binnen slaan, opdat we werkelijk in de schuld zouden komen, vanwege de langheersende kerkelijke Eli-geest.

Dr. H.F. Kohlbrugge werd in het jaar 1803 te Amsterdam geboren. Zijn vader, een 'zeepzieder', behoorde tot de Hersteld Lutherse gemeente. Hoewel Kohlbrugge in zijn vrije tijd theologie studeerde, gelukte het hem onder veel moeilijkheden en velerlei ontbering na de dood van zijn vader zijn studie te voltooien en werd als proponent op 29 oktober 1826 beroepen tot hulpprediker bij de Herstelde Lutherse Gemeente te Amsterdam.

Zoals hij zelf vermeldt, werd hij bij de voorbereiding tot zijn eerste preek staande gehouden, welke hij uitsprak te Loenen a.d. Vecht over de woorden uit Romeinen 5:1.

Spoedig bleek het, dat zijn optreden niet zonder gevolgen zou blijven, vooral daar de predikanten van genoemde gemeente niet de zuivere leer van Wet en Evangelie brachten. De oudste predikant ging zelfs zóver in een preek over Joh. 16:5-15 de Godheid van Christus te loochenen. Mede op aandringen van verschillende gemeenteleden diende Kohlbrugge daarover een aanklacht in bij de kerkenraad. Waar hij wat de waarheid betrof geen haarbreed wijken kon, leidde dit feit tot zijn afzetting (19 Juli 1827). Dit feit bewijst weer eens dat men van de waarheid is afgeweken. Zelfs de meest rechtzinnige predikanten durven de dwaalleraars niet aan te pakken, want anders zouden er allang meer afgezet zijn.

Om nu de belofte te vervullen, welke zijn vader op het sterfbed van hem verlangd had, om de graad van doctor in de theologie te behalen, zette Kohlbrugge de studie voort. Middelen daartoe bezat hij niet, doch vertrouwende op Gods hulp kwam hij niet beschaamd uit en verwierf in 1829 de doctorstitel na een dissertatie over Psalm 45. (Velen studeren tegenwoordig af op een oudvader, maar dat kon Kohlbrugge blijkbaar niet!).

Het onderzoek van de reformatorische geschriften, vooral van Calvijn en Olevianus bracht hem meer en meer tot de gereformeerde belijdenis. Het gevolg hiervan was, dat hij verzocht als lidmaat der Ned. Herv. Kerk toegelaten te worden. Dat verzoek is hem zeer willekeurig geweigerd. **Men vreesde namelijk dat Kohlbrugge de "rust" in de kerk zou verstoren.**

Nu brak voor Kohlbrugge een tijd van zware beproeving aan. Hoewel krachtadig van God tot het predikambt geroepen, scheen de mogelijkheid om hiertoe te geraken steeds kleiner te worden. De vrienden van het Reveil verwijderden zich ook steeds meer van hem, zodat hij bijna alleen te Utrecht overbleef. In deze tijd ontviel hem ook zijn echtgenote door de dood (12 Febr. 1833).

Kohlbrugge's gezondheid werd door al deze wederwaardigheden zeer geschokt, zodat hij op advies van de geneesheer een reis langs de Rijn in Duitsland ondernam. Zo kwam hij dan ook in Elberfeld, waar hij met verschillende predikanten reeds in briefwisseling had gestaan. Er ontstonden spoedig vriendschapsbanden met G.D. en F.W. Krummacher (oom en neef) en andere predikanten, welke hem meermalen voor zich lieten optreden. In het bijzonder de preek over Romeinen 7:14 was een machtig getuigenis der waarheid, dat de mens (ook de wedergeborene) in zichzelf niets is, God alles.

Voor velen waren deze preken troostrijk, doch voor anderen een steen des aanstoots. Genoemde preek, die al spoedig in het Hollands vertaald was, werd heftig bestreden. Kohlbrugge werd een antinomiaan genoemd. **Belangrijk is de briefwisseling hierover tussen Mr. Da Costa en Dr. Kohlbrugge.**

Opmerkelijk is, dat de Afscheiding NOOIT verwijst naar deze uiterst belangrijke briefwisseling, omdat zij stilzwijgend aan de theologische kant van Da Costa staan! Da Costa loochende namelijk de borgheiligheid van Christus ten aanzien van de heiligmaking.

Doordat Kohlbrugge zich heftig verklaarde tegen de Agenda, een

voorgestelde ineenvloeiing van de Lutherse en gereformeerde eredienst (wat nu PKN heet!), welke door de koning van Pruisen opgedrongen werd, werden ook de kansels in de Rijnprovincie voor Kohlbrugge spoedig verboden. Kohlbrugge keerde daarop weer terug in ons land en bleef in voortdurend contact met degenen, die zich tegen de Agenda verklaarden en zich dat juk niet konden laten welgevalven.

In deze tijd begon in ons land de afscheiding. Ds. de Cock gaf o.a. zijn "Schaapskooi" uit, waardoor hij zich een procedure berokkende, welke eindigde met twee jaren schorsing. Een voorrede in een boekje tegen de Evangelische gezangen geplaatst werd oorzaak van zijn definitieve afzetting. Met de brief van Kohlbrugge heeft de Cock zich niet kunnen verenigen en heeft Kohlbrugge's raad in de wind geslagen. Uit verschillende brieven van Kohlbrugge uit die tijd blijkt, dat de mannen der afscheiding vijandig gezind waren tegen de waarheid, waarvan door Kohlbrugge zulk een heerlijke belijdenis was gedaan in zijn preken. Hoort hem zelf hierover in een brief aan zijn vriend Van Heumen:

".... daarvan ben ik verzekerd in de Heere, dat alles wat zich niet, en zolang het zich niet, onderwerpt aan de gehoorzaamheid des geloofs, maar zich verheft tegen de kennisse Jesu Christi, mijns Heeren, hoe geestelijk het ook schijne, hoe ijverig voor de oude instellingen het zich voordoe, mede tot dat beest en voornamelijk ertoe behoort, dat de lieve Johannes in zijn openbaringsboek beschrijft. Ik laat mij niet over Scholte of de afscheiding uit, maar als er mij iemand naar vraagt zeg ik niet zoals gij, dat hij het doe uit het geloof; neen, maar dat hij, zo hij in de Heere staat, het niet doen kan of zal, aangezien een ieder gelovige reeds lang afgescheiden is geworden; zich of daar zullende vervoegen en vervoegende, waar zich een getuige CHRISTI bevindt, en zich aan denzelve aansluitende; of zo dezelve ter zijner plaatse niet is, zelve getuigende tegen alles, wat afwijkt van de gezonde leer, en leidende voor het overige een patriarchaal leven. Maar wat de tegenwoordig gedreven afscheiding aangaat, dat dezelve niets anders is; dan een strik des duivels, brengende hen allen tot één corpus, om hun zo onder de wet te houden, nadat zij de waarheid Christi versmaad hebben, die hun is gepredikt geworden door hen, die de Heere daartoe getrouw heeft geacht en zijnde een rechtvaardig oordeel over hen, en een weg van openbaarmaking, van alles wat naar de vleese is, zoals nimmer van te voren".

Belangrijk is ook nog de briefwisseling met ds. Brummelkamp, waarin Kohlbrugge de Afscheiding als zodanig vervloekt van de HEERE Zebaoth.

In 1846 verliet Kohlbrugge ons land om een roeping van de bezwaardeden te Elberfeld om hun het Evangelie te komen verkondigen op te volgen. Na vergeefse pogingen om van de Union en Agenda af te komen kwam het 18 april 1847 tot het constitueren van de gereformeerde gemeente, welke dus de wettige voortzetting was van de historische gereformeerde gemeente te Elberfeld en als zodanig ook door de koning is erkend. (Van een wettige voortzetting van de Hervormde Kerk kan dus alleen sprake zijn als we weer als Staatskerk erkend worden).

De Nederlandse afgescheidenen, de vervolging moede, hebben echter vlees tot hun arm gesteld, door de historische kerk los te laten om een gerust leven te kunnen leiden. **Ds. Ledeboer, die aanvankelijk met hen meeging, heeft zich hiertegen verzet en zich van hen onttrokken.**

Tenslotte: In Elberfeld heeft Kohlbrugge, vooral de eerste tijd, met veel zegen mogen arbeiden. Op 5 maart 1875 is hij in vrede ontslapen. Op zijn ziekbed zei hij o.a. nog: *"De Heidelberger, de eenvoudige Heidelberger! Houdt daaraan vast, kinderen! Gij kunt van uzelf niet één waarheid verstaan; doch het is alles vervat in het éne woord van de Catechismus, zoals ik het u geleerd heb."*

Iedereen strijdt nu voor zijn eigen huis, maar Mijn Huis -zegt God- wordt woest gelaten. Wie van ons ligt er echter wakker vanwege het feit dat de leer en de bevinding van de rechtvaardiging van de goddeloze tenietgedaan is in de volle breedte van de gevestigde kerk, uitzonderingen daar gelaten? Ik hoor of lees er bijna nooit iets van. Alom geklaag over de nood der kerk, maar is het niet eigenbelang?

Briefkaart van ds. J. Joppe

Een dezer dagen (april 2004) ontving ik een briefkaart van ds. J. Joppe met daarop geschreven:

L.S.,

Wilt u mij a.u.b. geen gratis boekjes van G.P.P. Burggraaf meer toesturen. Die man moet z'n mond houden en gedurig het aangezicht van de Heere zoeken voor de nood op het kerkelijk erf in ons vaderland.

(getekend) Ds. J. Joppe

Mijn antwoord hierop:

Waarde ds. J. Joppe,

U wenst geen gratis boekjes meer te ontvangen. Dat is uw keuze, waarin u volledig vrij bent. Een spreekwoord zegt echter: "Men moet een gegeven paard niet in de bek kijken." En wilt u nu zijn tong uitrukken en hem monddood maken?

Het tweede wat u namelijk stelt: "Die man moet z'n mond houden..." is op z'n best gesproken volbloed pauselijk. Niet echt taal voor een gereformeerde dominee. De paus gebod Luther zijn mond te houden, maar Luther mocht zich van Godswege vermaken in het hol van de roomse adder en al haar heilige huisjes omver halen. Het Sanhedrin verbood de discipelen te spreken in de Naam van Jezus, maar ze zeiden Gode meer gehoorzaam te moeten zijn dan de mensen. Paulus werd 'een pest' genoemd en zelfs gestenigd, omdat hij zijn mond niet kon houden over de volkszonden en de ere Gods en Christus werd gezegd de duivel te hebben door het toenmalige naamchristendom. Aan welke kant staat u eigenlijk?

Waarde ds. Joppe. De Heere heeft het op mijn hart gedrukt om te spreken en niet te zwijgen, ook niet voor dominees! "Schrijf aan de engel der gemeente..." Daar hoort u ook bij, toch? Sommige verloren zondaren eten de door u geweigerde boekjes op en dat is niet mijn, maar Gods werk. Of ergert het u dat de Heere goed is en met het Zijne doet wat Hij wil?

In de derde plaats zegt u: "...en gedurig het aangezicht van de Heere zoeken voor de nood op het kerkelijk erf in ons vaderland."

Wie zegt dat dat niet gebeurt? Sluit bidden spreken uit? Of sluit spreken bidden uit? U ziet, u oordeelt maar wat raak!

In de vierde plaats: is de nood van de kerk ook úw nood wel, ds. Joppe? Als dat werkelijk zo zou zijn, was u allang afgezet of geschorst, zoals ds. Ledeboer destijds geschorst is, omdat hij getrouw was aan de zaak des Heeren. Immers, er is nu véél meer mis in de NHK dan in Ledeboers' dagen. De oorzaak van al dat geklaag over de nood der kerk is te wijten aan de grove nalatigheid van de rechtse(!) NHK-predikanten! Ook ds. J. Joppe heeft kennelijk gezwegen waar hij spreken moest en is niet in de bressen gaan staan, want dan had het denklijk niet tot een valse PKN-kerkfusie gekomen! De Heere is al die 'gereformeerde' kerkpolitiek meer dan zat -met eerbied gesproken- en daarom heeft Hij uitgerukt wat Hij gepland heeft. Dat feit wordt echter doodgezwegen, door Ger. Bond, het Comité en het Gekrookte Riet!

Ds. Joppe, het spijt me u te moeten meedelen dat ik niet aan uw pauselijk decreet kan en wil voldoen. Ik heb slechts één Meester, namelijk Christus. Mozes zei tegen Jozua, en dat is ook mijn vurige wens: **"Och, of al het volk des HEEREN profeten waren! Dat de HEERE Zijn Geest over hen gawe", Num. 11:29.**

Met gepaste hoogachting, G.P.P. Burggraaf ss

Wij hebben Gods wijngaard verdorven door de vossen erin toe te laten, de kleine vossen die de wijngaard verderven. Vossen kun je alleen uitroeien door hen af te schieten, want dan sterven ook de kleine vossen. Dat heeft men nagelaten omwille van eigen naam en positie.

Onlangs zei een predikant tegen mij: "Daar ben ik niet voor, ik ben geroepen om 'het aanbod van genade' te preken."

Dat is huurlingentaal! Dezulken jagen er duizenden de bloemhoven in, Gods oude volk negeren zij en over de kroonrechten van Christus bekommeren dezulken zich niet. Weet u wat dezulken preken? Het geloof als een nieuwe christus. Weet u wat dezulken over het werk van de Heilige Geest zeggen? "De Heilige Geest vraagt uw aandacht! Dus oren open houden, hoor!"

Ja, dat is de taal van de 'reformatorische' arminiaan. Nou, ik zal u zeggen, mensen. Ik kan er maar nooit jaloers op worden, op zo'n 'gelovige' godsdienst. De Heilige Geest vraagt NOOIT om aandacht; Hij neemt het en Hij heeft het. God heeft alle gewetens mee,

ook al ben je onverzoend. Het gepredikte Woord is ten leven of ten dode, één van beiden. En als het ten leven voor je geworden is, weet je er ook wat van te vertellen, namelijk wat God aan je ziel gedaan heeft. Dan geloof ik niet dat je dat nog verzwijgen kunt. Dan zouden nog eerder de stenen gaan spreken. *"Komt, luistert toe, gij godgezinden en ik zal u vertellen wat God aan mijn ziel gedaan heeft."*

Wat heeft de Heere aan je ziel gedaan?

"Christus is waarlijk opgestaan, want in de hel van mijn bestaan is Hij mij verschenen van verre tijden en plaatsen en Hij heeft tot mij gezegd: *"Ik heb u liefgehad met een eeuwige liefde, daarom heb Ik u getrokken met goedertierenheid."*

Kostelijk zeg! Geef dan eeuwig eer! Onze Gód en Heer'..., want wie roemt, roeme in den Heere!

Als kind ben ik nog op de gezelschappen geweest, waar Gods oude volk vergaderd was en waar de Heere Zelf in het midden was. Daar ging echt wat vanuit. Dat was o.a. bij fam. Verhagen in Oudewater en bij fam. Verweij in de Hekendorpse buurt. Maar dát volk nam je echt niet over als Christus je niet geschonken was door recht, al was het ook door een mosterdzaadgeloof. Dat volk sneed alle gronden buiten Christus af, tot ergernis van het vrome vlees. Maar weet u wat dat volk wel deed? De ware *kleintjes in Christus* bakeren in de vaste grond der dingen die men hoopt en in het bewijs der zaken die men niet ziet, dus in een *onbeweeglijk* Koninkrijk. Maar dat volk jaagde je echt niet in de bloemhoven. Weet u wat de kern van hun bevinding was? *"Buiten Jezus is geen leven, maar een eeuwig zielsverder!"* Dat volk was niet bezet met praatvreze, maar met Godsvreze en daar spraken ze uit. Het Koninkrijk der hemelen is niet gelegen in woorden, maar in kracht! Ja, en dan kreeg je weleens een beurt. Als je dan dacht dat je je zakken vol had, maakte één of andere gekende des Heeren die wel weer leeg. Er zat eens een man over zijn benauwdheid te vertellen, maar toen hij uitgepraat was, zei er één van die gekende des Heeren: "En, hoe ben je eruit gekomen?" Ja, dat volk was door recht verdoemd en door recht verzoend. Dat volk was eerlijk en had geen blad voor de mond. Dat zeg ik niet om op Gods volk te steunen of te verheerlijken, want dat is afgoderij. De taal en bevinding van Gods volk moet altijd aan het Woord getoetst worden, want je hebt ook veel napraters, zeker in onze tijd. Maar dan moet je zelf wel in Christus door recht verlost zijn om daarover te kunnen oordelen.

Gods volk kan je echter ook op het verkeerde spoor zetten en dat kan veel vlees kosten. Kijk maar naar die profeet uit 1 Koningen 13, die door een oude profeet uit Bethel in zijn huis gelokt werd om daar brood te eten. Dat was tegen het bevel des

Heeren in, want de profeet uit Juda mocht geen brood en water nemen onderweg en hij moest dezelfde weg teruggaan. Die oude profeet zei tegen de profeet uit Juda dat een engel hem anders geopenbaard had. Nu, u weet de geschiedenis. Het koste die profeet uit Juda zijn leven, omdat hij niet op Gods Woord, maar op het volk gesteund had! Een leeuw kwam hem tegen op de weg en doodde hem...

Je moet nooit op het geloof van anderen steunen, maar op Christus, op Zijn Woord, en wat Hij tot u gesproken heeft. Dus niet op het volk steunen, maar op de God van dat volk. Nochtans blijft het waar: *Zoete banden die mij binden aan des Heeren lieve volk*. Mag ik eens vragen: Kunt u het vanuit het geloof met mij mee zeggen: "Dat volk is mijn volk, hun God mijn God en hun taal mijn hartetolk?"

De taal van dat oude volk (de tale Kanaäns) is in onze dagen wel gruwelijk verbasterd moet ik zeggen. Tegenwoordig ben je al 'geoeffend' als je de zaken nog mist. Tegenwoordig ben je al een christen als je Christus nog niet kent. Tegenwoordig ben je al wedergeboren als je schuld nog openstaat. Maar mensen, de hel zal je deel zijn als je door Christus niet geëigend bent. De **tegenwoordige** 'gezelschapstheologie' is niet de taal van het oude volk. Die dat beweren bazelen maar wat. Dezulken maken zich blij met een bedorven bevinding buiten Christus.

"Dat is het blije christendom -zou tante Lena zeggen- blij met niks!" ¹³

Weet u waarom de kerk in dikke duisternis leeft? Omdat de taal van de ware geloofsbevinding niet meer verstaan wordt, ja zelfs wordt veracht. Men denkt andere bekeringsmogelijkheden en wegen te hebben dan door de weg van het recht, uit vrije genade om niet. Daar is de generale prediking vanzelf debet aan. We zijn ook de vaders in Christus en de moeders in Israël kwijt. Wat het niet is, legt men de handen op en wat het wel is, wordt veracht en verdacht. Als je het mist heeft iedereen hoop voor je, maar zodra je ziel gered is, klinkt het al gauw: "Kruis hem, kruis hem!" Zo gaat het in de kerk en als uw ervaring anders is, dan vrees ik dat u niet in de voetstappen van Christus gaat, want een dienstknecht is niet meerder dan zijn heer. Zij hebben Hem verworpen, ze zullen het u ook doen, tenminste, als u Zijn eigendom bent.

3. DE SPRAKE GODS IN DAGONS TEMPEL

Na dit SoW intermezzo pakken we de draad weer op en in onze

¹³ Lees meer over tante Lena in: "HET HANDSCHRIFT UITGEWIST" (ISBN 90-76100-55-1), hoofdstuk 2, 'De laatste der Mohikanen'.

gedachten volgen we de ark -die door de Filistijnen is weggevoerd- op zijn schreden. De eer is weggevoerd, IKABOD. Weten we ervan in ons leven? Is ons leven reeds tot een IKABOD voor God geworden? IKABOD gaat vóór REHOBOTH. "De eer is weggevoerd' gaat vóór: 'God heeft ruimte gemaakt'.

Welnu, wij kunnen alleen de eer wegvoeren en God kan alleen ruimte maken. 'Ikabod' is een vrucht van onze akker, maar 'Rehoboth' is een vrucht van Gods welbehagen in Christus.

Als de hogepriester Eli ter ore komt dat de arke Gods is weggevoerd, valt hij achterover en breekt zijn nek. Nu de ark des verbonds weg is, is de bediening der verzoening ook weg. Nu de ark -die van Gods gunst getuigt- was weggevoerd, naar het Filistijnse land, nu is de gunst van God ook weg. Eigen schuld, eigen schuld! Om het verlies van zijn zonen treurde Eli niet, maar toen hij hoorde dat de ark weggevoerd was, was dat voor de oude Eli teveel. Gods eer weggevoerd en verspeeld door eigen schuld! Dat kon de oude Eli niet meer dragen en hij viel achterover en brak zijn nek. God sloeg de oude Eli wel om zijn zonde, om zijn grove nalatigheid, maar zoals een Vader doet! *Schoon zij om hun zonden, straffen ondervonden*, want Hij kastijdt een iegelijk zoon die Hij liefheeft. De laatste slag, was voor Eli echter de beste slag, want God sloeg hem direct de hemel in. Het hoofd van Eli brak eraf, want er kan er maar één Hoofd van Zijn Kerk zijn, één Hogepriester, en dat is Christus. *Want eeuwig bloeit de gloriekroon, op het Hoofd van David's grote Zoon.*

Hofni en Phinehas hadden de ark in de strijd geworpen, maar de strijd was in het voordeel van de Filistijnen beslecht, tenminste dat leek zo. De Israëlieten waren immers totaal verslagen en de ark was in handen van de Filistijnen gevallen, in de handen van onbesneden heidenen. De tweede tekst van onze overdenking luidt immers: *"En de Filistijnen namen de ark Gods en zij brachten haar in het huis van Dagon en stelden haar bij Dagon", 1 Sam. 5:2.*

Ziet u het voor u, de ark Gods die in het heilige der heiligen stond, wordt hier in een onheilige tempel geplaatst bij het afgodsbeeld Dagon. Hier wordt de God van Israël tegenover de afgod van de Filistijnen geplaatst en aan hem onderworpen. Dat was de victorie van hun overwinning op de Israëlieten. Ze hadden niet alleen de Israëlieten verslagen, maar ook de God van de Israëlieten meegevoerd. Dus Israël was niet alleen zijn leger kwijt, maar ook hun God kwijt. Met recht: IKABOD!

Die Filistijnen hadden echter niet veel van de geschiedenis geleerd. Waren zij Simson, de Nazireeër Gods, vergeten die nog

niet zo lang geleden de tempel van Dagon ineen liet storten? Blijkbaar wel. De tempel was herbouwd en de beeldhouwers hadden weer een nieuwe Dagon uit de rotsen gehouwen. O, lezer, sla er toch eens acht op!

Misschien zegt u: Als Simson de kerkelijke chaos nog eens had kunnen gadeslaan, had hij ook de huidige SoW-tempel zeker naar beneden gehaald.

Ach, ik denk dat Simson het in dit geval graag uit handen had gegeven, want als God Zijn oordelen laat gelden, is het werk van Simson erbij vergeleken nog maar kinderspel. Simson kon wel de tempel van Dagon naar beneden halen en door deze geloofsdaad veel meer vijanden doden dan hij ooit in zijn leven gedood heeft, maar als God Zélf gaat slaan, tast Hij Zijn vijanden in hun wezen aan, zoals Samuël ons hier laat zien door de inspiratie van de Heilige Geest. Gods pijlen treffen in het hárt van 's Konings vijanden. De godheid van de Filistijnen is onttroond door de God van Israël en openlijk te schande gemaakt. De duivel wilde al een rondedans om Dagon's tempel maken, maar de Heere is de duivel een eeuwigheid voor geweest. Dagon viel van zijn voetstuk, want het was een afgod, een stuk steen, een zeepbel, meer niet. Die SoW-religie is wat dat betreft nog erger dat de afgoderij der Filistijnen, want met de sodomitische SoW-religie wordt Gods eer zodanig aangetast, dat Gods verbondswraak niet meer uit kan blijven. *"Want Zijn oordelen zijn waarachtig en rechtvaardig; dewijl Hij de grote hoer geoordeeld heeft, die de aarde verdorven heeft met haar hoerij, en Hij het bloed Zijner dienaren van haar hand gewroken heeft"*, Openb. 19:2.

4. DE SPRAKE GODS ONDER DE FILISTIJNEN

Als Dagon in stukken gebroken is en zijn hoofd en handen als een aanfluiting op de dorpel van de afgodstempel liggen, is de zaak nog niet afgedaan, want er staat in de vierde tekst van onze overdenking: *"Doch de hand des HEEREN was zwaar over die van Asdod en verwoestte hen; en Hij sloeg hen met spenen, Asdod en haar landpalen"*, 1 Sam. 5:6.

In mijn boekje: 'GAAT UIT VAN HAAR MIJN VOLK' heb ik uit Gods Woord aangetoond dat allen die met SoW (Sodomitische Oecumene Wereldwijd) meegaan, ook van haar plagen zullen ontvangen, volgens Openbaring 18:4. Dat zien we hier in vervulling gaan. "God verwoestte hen", staat er. Als God aan het verwoesten gaat, blijft er weinig over. God bezocht het land van de Filistijnen met een vernietigende muizenplaag, zodat al de gewassen, de huizen, het voedsel, werden opgevreten.

Het is al een ramp op zich als muizen de gewassen op het land

aanvreten, want dat betekent weinig of geen oogst. Maar als er een muizenplaag heerst, blijft dat niet beperkt tot de gewassen op het land, want muizen dringen overal naar binnen en schenen zich bij hopen in de huizen te nestelen. Die verwoestende muizenplaag zal ook de paleizen van de Filistijnse vorsten wel niet voorbijgegaan zijn. De mensen werden er ziek van, want als muizen in de voedselketen terechtkomen, veroorzaakt dat de vreselijkste en besmettelijkste ziekten.

Dat was echter nog niet alles, want God sloeg de inwoners van Asdod en haar landpalen ook met spenen. Sommigen denken dat dit zweren geweest zijn, maar het was veel erger. Die spenen waren inwendige en bloedende kankergezwellen waaraan de Filistijnen de vreselijkste pijnen leden. Bij hopen stierven de mensen aan de besmettelijke ziekten die door de muizenplaag veroorzaakt werd en degenen die niet stierven werden geslagen met spenen, met inwendige kankergezwellen (1 Sam. 5:12). De hand des HEEREN was zwaar over de inwoners van Asdod en haar landpalen. God neemt het op voor Zijn Eigen Naam en eer. Zijn Naam is vreselijk geducht onder heidenen. De ark in de Tabernakel vertegenwoordigde de bediening der verzoening, maar in de tempel van Dagon was de ark als een verterend Vuur bij wie niemand wonen kon. Uiteindelijk werd de ark van de ene plaats naar de andere gezonden, maar overal waar de arke Gods kwam, zaaide God dood en verderf onder klein en groot en sloeg hen met kankergezwellen.

Toen de ark zeven maanden in het land der Filistijnen geweest was, riep men de priesters en de waarzeggers bijeen en vroegen hen: *“Wat zullen wij met de ark des HEEREN doen?”* 1 Sam. 6:2.

Die mensen wisten met de ark geen raad meer. Zij zeiden eigenlijk: *“Wat zullen wij met Christus doen?”*

U ziet, van nature weet de mens met Christus geen raad, ook niet onder de zwaarste slagen. Verzoening door voldoening is de mens van nature volkomen vreemd. Van nature willen we niet eens zalig worden. Maar buiten Christus is God een verterend Vuur een eeuwige Gloed bij wie niemand wonen kan. Daar waren de Filistijnen in die zeven maanden wel van overtuigd geworden. De Filistijnen tonen uiteindelijk een heidens ontzag voor de arke Gods en willen die terugzenden naar de plaats van herkomst. Ze willen er van af. De Filistijnse priesters en waarzeggers geven echter een opmerkelijk advies: *“Zendt haar niet ledig weg, maar vergeldt Hem ganselijk een schuldoffer.”*

U ziet, ze willen de God van Israël een geschenk, een schuldoffer, ter verering meegeven, want zij hadden met hun eigen ogen gezien dat hun god Dagon gefaald had en geen macht bleek

te bezitten, maar zij waren er ook getuige van geweest dat de God van Israël almachtig bleek te zijn.

Hun schuldoffer bestond uit vijf gouden spenen en vijf gouden muizen, als teken dat de straf waarmee God hen geslagen had een *welverdiende* straf was. Zij eigenden de straf en wilden op hun manier de God van Israël erkennen en hun dwaasheid belijden, in de vorm van een schuldoffer, namelijk vijf gouden spenen en vijf gouden muizen. De straf van God wordt in goud uitgedrukt en verzegeld. Je zou haast zeggen dat die onbesneden Filistijnen hier vruchten van genade tonen! Hoe het ook zij, de Filistijnen leren hier in zeven maanden meer, dan het gros reformatorische kerk-gangers in heel hun leven nog niet leert.

Weet u wat de Filistijnse priesters en waarzeggers hier zeggen? "Geef de God Israëls eer!" Weet u wat zij daarmee erkennen? Dat de God van Israël God is en dat Dagon een afgod is! Daarbij waarschuwen zij de Filistijnse vorsten voor de verharding des harten, zoals de Egyptenaren en de Farao destijds hun harten verzwaaarden, toen God het volk Israël uit Egypte uitleidde. Ze zijn ervan overtuigd dat elk verzet of uitstel om de ark te laten trekken dodelijk fataal voor hen zal zijn. Het ontzag voor de God van Israël was zo groot onder de Filistijnen, dat er een nieuwe wagen en twee zogende koeien, op dewelke geen juk geweest was, in gereedheid gebracht werd om de ark naar het land van de Israëlieten terug te brengen.

Om zeker te zijn dat al die plagen van de slaande hand van de God van Israël geweest was, scheidde zij de kalveren van de zogende koeien. Als de koeien zich niet om hun kalveren zouden bekommeren en de wagen zouden voorttrekken, was dit voor hen het teken dat de plagen van God waren en dat dit niet aan het toeval kon worden toegeschreven.

U ziet, als God Zijn oordelen voltrekt onder de heidenen, zijn de kinderen der wereld voorzichtiger (verstandiger) dan de kinderen des lichts in hun geslacht (Luk. 16:8).

"De koeien nu gingen recht in dien weg, op de weg naar Beth-Semes op een straat; zij gingen steeds voort al loeiende, en weken noch ter rechter- noch ter linkerhand...", 1 Sam. 6:12.

Die koeien werden geleid door Gods onfeilbare hand en zelfs die koebeesten zagen er nog bestand in en zetten hun natuurlijke 'siréne' aan voor de God van Israël, zodat zij een eerbiedige lof aan hun Schepper betoonden...

5. DE SPRAKE GODS ONDER DE BETH-SEMIETEN

Zo kwam de wagen met de ark daarop aan op de akker van Jozua, de Beth-Semiet. U kent de geschiedenis. De Leviëten

namen de ark des HEEREN van de wagen af en het koffertje met de gouden kleinodiën en zette de ark op een grote steen. De Israëlieten kloofden het hout van de wagen en offerden de koeien den HEERE ten brandoffer, als teken van dankbaarheid.

Maar het bleek echter een wettische dankbaarheid te zijn, want zij hadden niet genoeg aan het verzoendeksel en het bloed. Zij lichtten het verzoendeksel op om in de ark te kijken, maar dat werd hun fataal. De Wet zonder bloed, zonder verzoendeksel, doodt, dondert en verdoemt. En dat gebeurde hier. Zeventig plus vijftigduizend mannen werden gedood, omdat zij buiten het bloed van Christus om de Wet wilden aanschouwen, maar dat is dodelijk. Zij wilden de Wet én Christus en niet de Wet in Christus. Het voorwerp des geloofs is nooit de Wet én Christus, maar de Wet in Christus. Gods grootste gebod is deze: "God liefhebben boven alles." Welnu, Wie heeft God lief boven alles? Gods volk? Dat is wel haar innige hartewens en wil, maar zij kan de maat der Wet niet halen, want haar beste werken zijn met zonde bevlekt en zij heeft maar een klein beginsel van die nieuwe gehoorzaamheid. Zij staan daarom ook niet meer onder het oordeel en het gezag der Wet, maar verkeren onder de genade en staan onder het gezag van Christus. De Bruid van Christus is volmaakt in de Volmaakte!

Opmerking bij het boekje: "Leer mij Uw Wet"

Ik las onlangs een (kinder)boekje, getiteld: "Leer mij Uw Wet", waarin de Tien Geboden aan kinderen wordt uitgelegd. Ten aanzien van het Tiende Gebod -Gij zult niet begeren- schrijft de auteur (dhr. H. van Dam) van dit boekje het volgende: *"Iedereen heeft begeerten of verlangens in zijn hart. Zo heeft de Heere ons geschapen. Als je honger hebt, begeer je eten. Als je dorst hebt, verlang je naar water. Als je ziek bent, wil je graag weer beter worden. Zo kun je zelf nog wel veel meer dingen bedenken die wij begeren. Nee, als de Heere zegt: Gij zult niet begeren, dan bedoelt Hij die begeerten niet. Maar de Heere bedoelt de verkeerde verlangens die er heel veel in ons boze hart zijn."* (pag. 60).

Uit dit citaat blijkt dat de auteur van het genoemde boekje de Wet helaas niet verstaat. Paulus zegt: *"...want ook had ik de begeerlijkheid niet geweten zonde te zijn, indien de wet niet zeide: Gij zult niet begeren"*, Rom. 7:7b.

De Wet claimt de totale mens, dus ook alle begeerten, 'goed' of slecht. Al het 'goede' buiten Christus is zonde voor God, want al wat uit het geloof niet is, is zonde. De Wet kijkt niet naar 'goed' of slecht, maar naar het bloed Christi! Ziet de Wet bloed, dan kijkt God niet verder, maar ziet de Wet geen bloed Christi aan de deuren van ons hart, dan gaat de bloedwreker naar binnen en zaait

dood en verderf! De mens van nature heeft in de spiegel der Wet geen ENKELE goede begeerte. Het hongeren naar brood en dorsten naar water van de mens in zijn onverzoende natuurstaat, zijn begeerten die in de spiegel der Wet zonden zijn. Dat bedoelt de Heere Jezus dus ook als Hij zegt: "Gij zult niet begeren." Het is zielsmisleidend om de natuurlijke mens 'goede begeerten' toe te schrijven. De schrijver van het genoemde boekje had moeten bedenken dat we geen dieven worden als we stelen, maar omdat we dieven zijn krachtens onze diepe val, stelen we, begeren we, enz. We hebben bij de Beth-Semieten gezien dat het dodelijk fataal is om de Wet onder het verzoendeksel vandaan te halen, hetgeen in het boekje "Leer mij Uw Wet" feitelijk gedaan wordt.

Christus daarentegen heeft God liefgehad boven alles. Door Zijn dadelijke en lijdelijke gehoorzaamheid heeft Hij de Wet in al haar delen vervuld en de Wet van haar strafeisende vorderingen ontdaan. Voor Gods volk geldt de Wet in haar strafeisende vorderingen niet meer, omdat ze volkomen in overeenstemming met de Wet is door het geloof in Christus. Het Evangelie van Christus is de regel des geloofs door de Heilige Geest en wie de Geest van Christus niet heeft, komt Hem niet toe en staat buiten de verzoening. God accepteert geen liefde, buiten de liefde van Christus. God accepteert geen dankbaarheid, buiten het bloed van Christus. God accepteert geen goede werken, buiten het volbrachte werk van Christus. Gods volk heeft de Wet lief met de liefde van Christus en die liefde is de vervulling der Wet. De Psalmddichter zingt: *"Hoe lief heb ik Uw Wet, zij is mijne betrachtning de ganse dag."*

U zegt: Dus toch weer aan het werk?

Nee, want de Wet is hier niet meer de Wet der Tien Geboden, maar volgens de grondtaal de Wet van het brandoffer, dat is Christus! Niet de Tien Geboden, maar Christus is mijn betrachtning en omdat Christus mijn betrachtning is, zwijgt de Wet in het binnenste van Zijn ingewand. Wij kunnen alleen de geboden Gods doen en bewaren door de Wet uit handen te geven, in de handen van Hem, in Wiens handpalmen wij staan, tenminste, als wij Zijn eigendom zijn.

God duldt geen mededingers in het werk van Christus. Mijn beginsel is Christus, mijn voortgang is Christus, mijn betrachtning is Christus en mijn voleinding is Christus. Ja, Hij is mij Alles en in allen. Ik heb niet veel, maar Alles, namelijk Jezus, Die mijn Leven is! Ezau had veel, maar Jakob had Alles. Ik zeg weleens tegen mijn vrouw: "Vrouw, je bent mijn lieve vrouw, één uit duizend, maar de Heere Jezus is mijn Liefsté, Hij draagt de Banier boven

tienduizend!" Straks zullen we de kroon des levens ontvangen, om die te werpen aan de voeten van Immanuël. God met ons! Dat is de inhoud van het ware geloof.

Zo, mijn lezers, we gaan weer eindigen. Ik heb me een ogenblik vermaakt in het hol van de SoW-adder en wat aan zijn lange giftanden getrokken. Mijn spel betekent echter niets vergeleken bij Gods verbondswraak. We hebben immers gezien dat het vreselijk is te vallen in de handen van de levende God. Gods volk weet er iets van bij de inleving.

We leven echter in een tijd dat de halfslachtige godsdienst feestviert en dat Gods volk in de eenzaamheid leeft.

Wat zal God doen met (godsdienstig) Nederland, eens genoemd het Israël van het Westen? Ja, wat zal God doen met u en mij, als wij niet geborgen zijn in de wonden van Christus en voor Zijn rekening liggen? Gods Woord is er niet onduidelijk over. Gedenk aan de vrouw van Lot!

"En hebt geen gemeenschap met de onvruchtbare werken der duisternis, maar bestraft ze ook veeleer, want hetgeen heimelijk van hen geschiedt, is schandelijk ook te zeggen. Maar al deze dingen, van het licht bestraft zijnde, worden openbaar; want al wat openbaar maakt, is licht", Ef. 5:11-13.

Als we bedeed zijn met de vreze des Heeren, kunnen we het onmogelijk uithouden op plaatsen waar de zonden bedreven worden (Ps. 1:2 ber.). Die plaatsen komen niet alleen in de wereld voor, maar ook en vooral op het kerkelijk erf. Voor de kermis hoeft je echt niet de wereld in, want in de meest rechtzinnige kringen kan er ook van alles mee door. Op verjaardagen, op bruiloften, op (refo)vakanties, op jeugdkampen, noem maar op. Ik ga er niet boven staan, want ik weet waar de Heere mij vandaan gehaald heeft, maar men moet mij niet tussen het vermaak van de godsdienstige wereld zetten, want dan kan het gebeuren dat ik luid begin te schreeuwen. Ik kan mijn tere ziel zo goed begrijpen, mijn lezers, want ik heb al zoveel te stellen met de wereld van binnen, zodat ik er niet veel meer bij kan hebben. Ja, de doorsnee wereldling, die kan ik in zekere zin wel verdragen, echter niet meer meemaken, maar van een halfslachtige godsdienst moet ik niets, maar dan ook niets hebben, ook niet bij mezelf! Geef mij de onnozele wereld maar, want die is nog oprecht in haar zondige bedrijf, maar de godsdienst is hypocriet en het gros leidt een dubbel leven.

Ach, ik kan me er niet boven verheffen, want ik ben maar een jongen van de straat, maar sinds de Heere mij van de straat opgehaapt heeft, heb ik een krijtje in mijn hand gekregen en een fluitje in mijn mond om beiden te gebruiken in 's Heeren dienst. Mijn

fluitje klinkt weleens schel en mijn krijtje schiet weleens een beetje uit, maar ik kan niet familiair omgaan met degenen die zich met opgeheven hand schuldig maken aan demoncratische kerkpolitiek en duivelse verdraagzaamheid, en dat, terwijl ik gedurig inleef de grootste der zondaren te zijn en ik me boven niemand kan en wil verheffen.

Als Christus ons dierbaar is, kunnen we echter niet meer God en de Mammon tegelijk dienen. Eén is uw Meester en dat is Christus en een goede hond blaft als zijn meester bedreigd wordt. Zo moet u dit boek lezen of reeds gelezen hebben en als u zich eraan geërgerd hebt, mag u -wat de waarheid betreft- weleens nakijken op welke grond u staat.

Mag ik eens vragen: Wat is uw liefdesvoorwerp? De Wet? *“Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der Wet, om dat te doen.”*

U zegt: Maar ik(!) doe(!) de Wet uit liefde!

Dat is dan uw grootste vijandschap, want Paulus zegt: *“Want hetgeen ik doe, dat ken ik niet; want hetgeen ik wil, dat doe ik niet, maar hetgeen ik haat, dat doe ik”, Rom. 7:15.* Paulus' roem lag in een Ander! ***Jezus, Uw verzoenend sterven, blijft het rustpunt van mijn hart. Amen!***

EPILOOG

Als we terugzien op de kerkgeschiedenis van ons land, op de wonderen die God gedaan heeft tijdens de Tachtigjarige Oorlog, het lijden omwille van het geloof en de strijd voor zaak des Heeren, dan staan wij daarin niet alleen. Immers, hoe heeft het Waldenzenvolk niet gestreden en geleden omwille van de vrijheid van de ware godsdienst. Hetzelfde zien we in de Schotse kerkgeschiedenis, die zich kenmerkt door een onuitwisbaar spoor van bloedige vervolgingen. Nu wordt de tijd gevuld met vergaderingen voor en vergaderingen na. Ik hoor professor G. Wisse zeggen: “De vergadering komt, de vergadering zit, de vergadering gaat en de vergadering is mislukt!”

De geloofshelden hebben echter nooit in de weg van overleg met de vijanden van Christus gehandeld, maar compromisloos gestreden onder de kruisbanier van Christus, wat ook de gevolgen daarvan mochten zijn. Nu zoeken er velen onderdak bij de anti-christelijke PKN-kerk om het lijden te ontgaan, onder het mom 'het Woord' te mogen blijven preken, maar die schijnbeweging zal blijken een voorzichtig verdrag met de hel te zijn geweest.

We kennen de geschiedenis niet meer. We missen het rechte geuzenbloed en het geloof van de geloofshelden en daarom vallen we steeds in dezelfde strikken die de duivel altijd bezig is te

spannen om de Kerk krachteloos te maken.

Het is met de Kerk van Christus echter niet hopeloos gesteld. De Koning der Kerk heeft de leidsels van het wereldbestuur, maar ook van het kerkgebeuren in handen. Hoe de duivel zich ook wendt of keert, Christus heeft alle macht in hemel en op aarde. Zijn Raad zal bestaan en Hij zal al Zijn welbehagen doen. Het Lam is daarom alleen waardig het Boek te openen en Zijn zegelen te verbeken.

Ik geloof dat de Heere Zijn Kerk in stand houdt, van geslacht tot geslacht, totdat de laatste zal zijn toegebracht. God gedenkt aan Zijn verbond als wij er niet meer aan denken. Als je als een verbondsbreker openbaar komt, kun je dan nog aan het verbond gedenken? Voor mij is dat steeds weer een onmogelijkheid, maar God gedenkt eraan. God zal Zijn waarheid nimmer krenken, maar eeuwig Zijn verbond gedenken. Als dat een ogenblik leeft in mijn ziel, gaat de hemel trekken. Ik ben o Heer' een vreemd'ling hier benêên. Er blijft een 'wezenkerk', een 'Lazaruskerk' over, maar voor dezulken is plaats bereid in het Vaderhuis met de vele woningen. Zijn Raad te mogen uitdienen in onderworpenheid aan en vereniging met de wille Gods, in alle omstandigheden van het leven, is louter genade en geeft rust en vrede in de ziel.

Wij zijn helaas(!) zo gewillig niet, ik tenminste niet. Ik laat het gedurig afweten, want lezers, ik kan niet anders dan tegen de liefde zondigen. In al mijn bewegingen zit nog zoveel eigen ik, nog zoveel vlees, ja, énkél vlees, maar Gode zij dank, in Christus zijn wij meer dan overwinnaar. Lof zij de Vader, lof zij het Lam, lof zij de Heilige Geest, van nu, tot in alle eeuwigheid. DE HEERE, ONZE GERECHTIGHEID!

THEOLOGISCHE BOEKEN (ook bij de boekhandel verkrijgbaar):

1. **DE TAAL DES HARTEN**
ISBN 90-76100-101 Auteur: GPPB. Geb. 160 pag. Prijs: € 16,00
2. **ZIE, IK KOM HAASTELIJK**
ISBN 90-76100-128 Auteur: GPPB. Geb. 213 pag. Prijs: € 16,00
3. **DE WAPENRUSTING V/E VERLOSTE PELGRIM**
ISBN 90-76100-020 Auteur: GPPB. Geb. 120 pag. Prijs: € 11,50
4. **JONA, DE JOODSE ZENDELING**
ISBN 90-76100-012 Auteur: GPPB. Geb. 184 pag. Prijs: € 14,00
5. **JONAH, SOLDIER IN GOD'S ARMY**
ISBN 90-76100-276 Auteur: GPPB. Paperb. 160 pag. Prijs: € 9,50
6. **HET GELOOF, DE HOOP EN DE LIEFDE**
ISBN 90-76100-039 Auteur: Charles Reade Paperb. 80 pag. Prijs: € 4,50
7. **DE WETTISCHE HEILIGMAKING ONTMASKERD**
ISBN 90-76100-055 Auteur: W. Huntington ss Geb. 416 pag. Prijs: € 32,00
8. **GESPREK TUSSEN DE HEL EN DE HEMEL**
ISBN 90-76100-209 Auteur: GPPB. Paperb. 52 pag. Prijs: € 2,00
9. **JOZEF, EEN VRUCHTBARE TAK**
ISBN 90-76100-357 Auteur: GPPB. Paperb. 48 pag. Prijs: € 2,00
10. **HOE DENKT GOD OVER U?**
ISBN 90-76100-098 Auteur: GPPB. Paperb. 40 pag. Prijs: € 2,00
11. **EEN VRIEND HEEFT TE ALLER TIJD LIEF**
ISBN 90-76100-241 Auteur: W. Huntington ss Paperb. 28 pag. Prijs: € 1,50
12. **HET HUWELIJK**
ISBN 90-76100-195 Auteur: H.F. Kohlbrugge Paperb. 32 pag. Prijs: € 3,00
13. **DE BEPROEVING VAN JOB**
ISBN 90-76100-11X Auteur: GPPB. Paperb. 48 pag. Prijs: € 2,50
14. **BETHEL EN PNIËL OPGEHELDERD**
ISBN 90-76100-187 Auteur: GPPB. Paperb. 63 pag. Prijs: € 2,50
15. **TRAP EN MATE IN DE KENNIS VAN CHRISTUS**
ISBN 90-76100-233 Auteur: GPPB. Geb. 76 pag. Prijs: € 9,50
16. **ZIJN TROUW AAN ISREL NOOIT GEKRENKT**
ISBN 90-76100-365 Auteur: GPPB. Geb. 63 pag. Prijs: € 7,00
17. **HET GELOOF BIJ VROUWEN**
ISBN 90-76100-349 Auteur: GPPB. Geb. 76 pag. Prijs: € 9,50
18. **VAN BANNELING TOT VELDMAARSCHALK**
ISBN 90-76100-42X Auteur: GPPB. Geb. 128 pag. Prijs: € 11,50
19. **VAN SLAVIN TOT KONINGIN**
ISBN 90-76100-322 Auteur: GPPB. Geb. 110 pag. Prijs: € 10,50
20. **WANDELT IN DE LIEFDE**
ISBN 90-76100-454 Auteur: J.C. Philpot Geb. 142 pag. Prijs: € 14,50
21. **KOMT HERWAARTS TOT MIJ... (DAGBOEK)**
ISBN 90-76100-446 Auteur: GPPB. Geb. 400 pag. Prijs: € 21,00
22. **KOMT! WANT ALLE DINGEN ZIJN GEREED**

- ISBN 90-76100-438 Auteur: GPPB. Geb. 70 pag. Prijs: € 7,00
23. **BUITEN DE LEGERPLAATS**
ISBN 90-76100-462 Auteur: GPPB. Geb. 94 pag. Prijs: € 8,50
24. **DE LIEFDE, DE VERVULLING DER WET**
ISBN 90-76100-489 Auteur: GPPB. Geb. 110 pag. Prijs: € 8,75
25. **DE BEKERING VAN NAÄMAN, DE SYRIËR**
ISBN 90-76100-497 Auteur: GPPB. Geb. 70 pag. Prijs: € 7,00
26. **TROOST, TROOST MIJN VOLK...**
ISBN 90-76100-500 Auteur: GPPB. Geb. 70 pag. Prijs: € 7,00
27. **RAMATH-LECHI**
ISBN 90-76100-519 Auteur: GPPB. Geb. 72 pag. Prijs: € 7,00
28. **OPDAT MIJN HUIS VOL WORDE...**
ISBN 90-76100-535 Auteur: GPPB. Geb. 108 pag. Prijs: € 8,75
29. **HET HANDSCHRIFT UITGEWIST**
ISBN 90-76100-551 Auteur: GPPB. Geb. 128 pag. Prijs: € 9,50
30. **MIJN GENADE IS U GENOEG!**
ISBN 90-76100-56X Auteur: GPPB. Geb. 151 pag. Prijs: € 16,00
31. **EEN KUS VAN JEZUS' MOND**
ISBN 90-76100-57-8 Auteur: GPPB. Geb. 68 pag. Prijs: € 4,50
32. **DE VRIJHEID VAN EEN CHRISTEN**
ISBN 90-76100-58-6 Auteur: GPPB. Geb. 64 pag. Prijs: € 4,50
33. **CONSTERNATIE IN DE CONSISTORIE**
ISBN 90-76100-59-4 Auteur: GPPB. Geb. 62 pag. Prijs: € 4,50
34. **GAAT UIT VAN HAAR MIJN VOLK (SoW)**
ISBN 90-76100-64-0 Auteur: GPPB. Broch. 28 pag. Prijs: € 1,50
35. **DE MACHT VAN CHRISTUS GEOPENBAARD**
ISBN 90-76100-63-2 Auteur: W. Huntington. 64 pag. Prijs: € 2,00
36. **HET WATER DES LEVENS**
ISBN 90-76100-69-1 Auteur: GPPB. Geb. 168 pag. Prijs: € 17,00

JEUGDBOEKEN (ook bij de boekhandel verkrijgbaar):

1. **WYBE WEVERS, DE VRIJE GEUS I**
2. **WYBE WEVERS, 'DE ZWARTE COLONEL' II**
3. **WYBE WEVERS, DE BEVELHEBBER III**
ISBN 90-5551-0750 / 0823 / 103X Auteur: GPPB.
Geb. 230/245/260 pag. Prijs: € 11,30 (per deel)
4. **GEVAAR IN HET GEBERGTE**
ISBN 90-5551-1021 Auteur: GPPB. Geb. 150 pag. Prijs: € 3,50
5. **IN DE MACHT VAN BEUL DEL CASTRO**
ISBN 90-5551-1382 Auteur: GPPB. Geb. 200 pag. Prijs: € 10,39
6. **MARINIERS ACHTER DE FRONTLINIE I**
ISBN 90-76100-314 Auteur: GPPB. Geb. 220 pag. Prijs: € 14,00
7. **MARINIERS BIJ DE ROYAL AIR FORCE II**
ISBN 90-76100-373 Auteur: GPPB. Geb. 230 pag. Prijs: € 14,00